„O operă remarcabilă... o poveste despre devotament, identitate și loialitate, ce te înduioșează până la lacrimi.“
New York Journal of Books

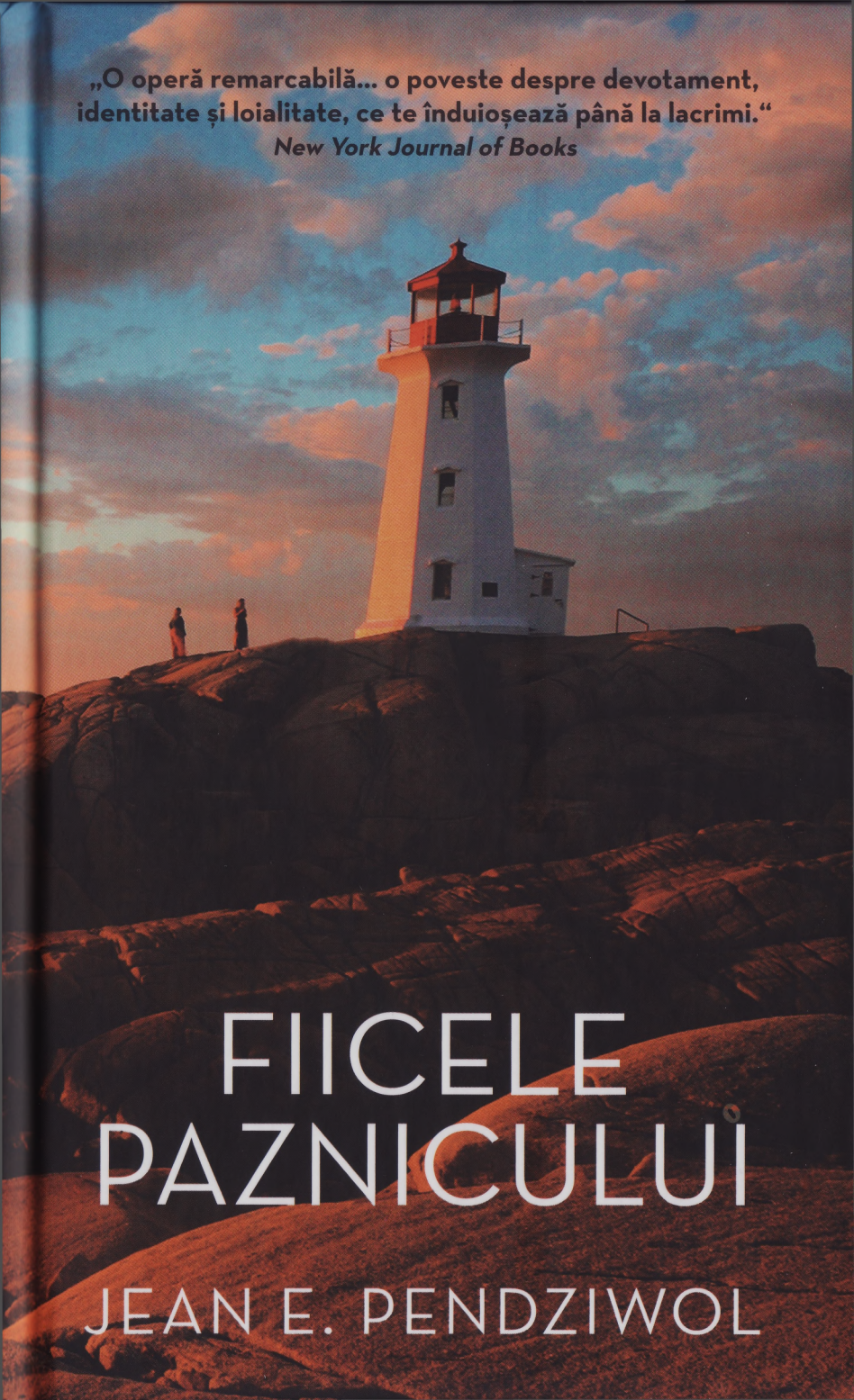

FIICELE PAZNICULUI

JEAN E. PENDZIWOL

Elizabeth este o bătrână aproape oarbă, dar extrem de lucidă. Pentru că nu mai poate să vadă cărțile și tablourile ce erau pentru ea o sursă de bucurie, își umple golul din suflet cu muzică și cu amintiri legate de familie. Este nevoită să se confrunte din nou cu trecutul atunci când cineva găsește pe o epavă jurnalele tatălui său, care între timp a decedat. Cu ajutorul lui Morgan, o adolescentă delincventă obligată să presteze muncă în folosul comunității, Elizabeth află conținutul jurnalelor. Cele două se apropie pe parcursul acestei incursiuni imaginare în trecut, pe insula Porphyry de pe Lacul Superior, unde tatăl lui Elizabeth a ocupat postul de paznic de far timp de mai mulți ani.

JEAN E. PENDZIWOL

Fiicele paznicului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PENDZIWOL, JEAN E.
Fiicele paznicului / Jean E. Pendziwol ; trad. de Alexandru Szollo prin Lingua Connexion. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-172-4
I. Szollo, Alexandru (trad.)
821.111

RAO Distribuţie
Str. Bârgăului, nr. 9-11, sect.1, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

JEAN E. PENDZIWOL
The Lightkeeper's Daughters
Copyright© 2017 by Jean E. Pendziwol
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
Alexandru Szollo
prin Lingua Connection

© RAO Distribuţie, 2018
pentru versiunea în limba română
2019

ISBN 978-606-006-172-4

Lui Richard

Cu ape triste și pustii,
Un lac cu stânci întunecate,
Și pini ce-l străjuiesc până departe.

Lacul
EDGAR ALLAN POE (1809-1849)

Partea întâi

SFÂRȘITURI ȘI ÎNCEPUTURI

1

Arnie Richardson

Labradorul negru îmbătrânește. Cu picioarele înțepenite de artrită, merge anevoie pe cărarea bătătorită, purtându-și trupul vânjos peste rădăcini, printre plopi și mesteceni. Având pe bot o mulțime de pete cenușii, adulmecă aproape de nivelul solului, luând urma stăpânului.

E un ritual de dimineață, ce începe de la casele din Silver Islet[1] și se continuă prin pădurea din Middlebrun Bay[2], un ritual pe care l-au urmat încă de când labradorul era un cățelandru cu picioare deșirate. Dar chiar și atunci, cu atâția ani în urmă, bărbatul avea părul cărunt, riduri în jurul ochilor și fire argintii în barbă. Acum, bărbat și câine merg încet, făcând grimase de durere din cauza articulațiilor țepene și măsurându-și cu grijă pașii. În fiecare dimineață când pornesc la drum în lumina palidă a zorilor, îi animă bucuria de-a mai putea face asta pentru încă o zi.

---

[1] Insulă de mici dimensiuni din nordul provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

[2] Golf din provincia Ontario, Canada (n.tr.)

Bărbatul se sprijină de un baston, un par lung de pin, noduros, șlefuit mai întâi de valurile Lacului Superior[1], apoi lăcuit în atelierul lui, până a ajuns să lucească. Nu are nevoie de acesta până când poteca nu începe să urce, dar apoi strânsoarea lui e tot mai fermă, iar bucata de lemn devine parte integrantă din el. Fac un popas în vârful unei creste. Aici se unesc două poteci. Cea pe care au pornit ei întâlnește drumul mult mai larg și mai bătătorit ce face parte din traseul de drumeții al parcului Sleeping Giant Provincial[2]. La ora asta, parcul e liniștit.

Această peninsulă, ce înconjoară marginile Lacului Superior, e un loc mistic; falezele stâncoase, parcă dăltuite, și crestele bătute de vreme, cioplite în chip misterios de apă, ploaie și timp, iau forma unui uriaș care-și doarme somnul adânc într-un leagăn din apă înghețată. Legendele vorbesc despre un zeu Ojibwe[3], Nanibijou, ce-ar sta întins la intrarea în Thunder Bay[4], un uriaș transformat în stană de piatră, paznic pe veci al depozitelor bogate în argint. Se prea poate ca povestea să fie un mit, dar argintul exista în realitate. Pentru extragerea bogățiilor au fost săpate puțuri adânci, mult sub nivelul Lacului Superior, minerii care-au pornit în căutarea zăcămintelor riscând mereu să dea de apă. Mina a retrezit la viață orașul ce fusese pe vremuri doar un cătun cu o mână de case din lemn, o fierărie, un magazin, toate abandonate în momentul în care Lacul câștigase bătălia și îngropase argintul într-un mormânt de gheață. După câțiva ani, proprietarii cabanelor s-au întors, au șters de praf podelele și mesele, au lustruit ferestrele, au bătut în cuie țiglele desprinse, iar Silver Islet s-a retrezit la viață, chiar dacă doar pentru un sezon, în

[1] Cel mai mare dintre cele cinci Mari Lacuri ale Americii de Nord (n.tr.)

[2] Parc din peninsula Sibley, aflată în partea de nord-vest a provinciei Ontario (n.tr.)

[3] Trib de nativi americani care trăiește în Canada și nordul Statelor Unite (n.tr.)

[4] Orașul-reședință al provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

fiecare an. Timp de generații, familia bărbatului și-a petrecut vara într-una dintre cabane, venind chiar și iarna, în vacanță, pentru câteva zile, sau chiar săptămâni, dacă vremea era blândă. Străbătuse poteca asta încă de când era copil.

Omul și câinele coboară spre țărm, câinele unduindu-și coada prin aer, iar omul lovind cu bastonul ba pământul umed, ba câte o stâncă tare, pe cărarea ce duce spre golf. Lacul Superior se trezește la viață, dezbărându-se de ceața ce-l învăluise peste noapte, ca un văl. În ceasurile dinaintea răsăritului, sirenele de ceață ale farurilor din Trowbridge[1] și Porphyry[2] au trimis semnale spre vasele nevăzute ce-și croiau cu grijă drumul de-a lungul Thunder Bay, dincolo de golful de la piciorul Uriașului Adormit, spre Isle Royale[3] și pe culoarele de transport ale Lacului Superior. Dar odată cu răsăritul soarelui și pe măsură ce vântul s-a întețit, s-a dus orice vălătuc de ceață, iar sirenele au amuțit. Sunetul lor puternic și amenințător a lăsat locul păsărilor ce cântă serenade perechii ieșite la plimbare.

Pentru cei doi, alarma ar fi fost însă un acompaniament mai potrivit.

Câinele grăbește pasul, simțind apropierea Lacului. Oasele-i sunt obosite și vederea slăbită, dar e labrador și simte chemarea apei. Trece pe lângă bărbat și merge cu pas întins pe plaja din Middlebrun Bay. Înhață un băț din resturile ce plutesc la marginea Lacului, aduse de valuri în timpul unei furtuni recente. Merge de-a lungul țărmului, iar urmele labelor sale în nisip sunt șterse de apa Lacului la fel de repede precum au apărut.

Bărbatul nu e cu mult în urmă, dar e suficient de departe încât câinele să simtă prezența ei înainte ca pașii stăpânului să

---

[1] Comună din provincia Ontario, Canada (n.tr.)

[2] Insulă din nord-vestul provinciei Ontario, Canada (n.tr.)

[3] Cea mai mare insulă naturală a Lacului Superior, cu o suprafață de 535 de kilometri pătrați (n.tr.)

lase prima urmă în nisip. Vederea labradorului e înceţoşată, dar poate distinge silueta acesteia când se iţeşte de după stânci sau copaci, de după nivelul ţărmului sau printre valuri. Câinele stă în apă şi latră. A scăpat băţul, a uitat de el.

E lungă de opt metri, are coca de lemn plină de aşchii, o gaură mare la babord, iar ghiul i se leagănă în ritm cu valurile Lacului. Fiecare mişcare a apei o desprinde de fundul stâncos şi o aşază la loc, lăsând-o în balans. Vela mare îi e încă ridicată şi fâlfâie în bătaia vântului. E ferfeniţă. Barca se leagănă, santina îi e spartă, iar Lacul Superior o pune în mişcare cu unduirile lui. Bărbatul nu are nevoie să vadă numele scris cu vopsea pe pupă ca să ştie că e vorba de *Wind Dancer*.

Se îndreaptă grăbit spre barcă, dar nisipul îi încetineşte înaintarea, iar urmele paşilor săi, secondate de aceea lăsată de capătul bastonului, par un mesaj în codul morse. Apa golfului e puţin adâncă, dar barca se află în acea parte a Lacului unde sunt stâncile. Bărbatul nu dă atenţie labradorului ce se agită, ci strigă în direcţia bărcii, ca să vadă dacă e cineva la bord. Înaintează împleticindu-se, pleoscăind prin apa îngheţată. Amorţeala începe să se facă simţită şi-i prinde picioarele ca într-o strânsoare, dar n-o bagă în seamă şi înaintează în continuare spre stânci, evitând porţiunea de apă dintre ambarcaţiune şi ţărm şi aruncându-se în carlingă, unde stă în picioare, tremurând.

Nu a mai fost niciodată la bordul *Wind Dancer,* dar amintirile dau năvală gata să-l copleşească, când priveşte cârma ruptă şi parâma ce a plesnit. Îi vine în minte fortăreaţa pe care-o construiseră împreună, în copilărie, din bucăţile de lemn aduse de valuri, simte din nou smucitura undiţei, din ziua când au ieşit pentru prima oară singuri la pescuit în canalul Walker[1], în *Sweet Pea*, barca aceea cu vele în patru colţuri, simte gustul berii pe care-o furaseră dintr-un coş de picnic şi-o băuseră pe plaja cu nisip negru, din capătul insulei Porphyry. Aude nişte nume şoptite, Elizabeth şi Emily.

[1] Canal aflat la sud de insula Porphyry din Ontario, Canada (n.tr.)

– Dar-ar dracii, Charlie!

Vorbește tare, uitându-se sus spre catarg, spre vela făcută ferfeniță și spre siluetele a doi pescărușI care planează deasupra.

– Ce mama dracului ai mai făcut acum?

Au trecut șaizeci de ani de când și-au vorbit ultima oară, șaizeci de ani de când insula Porphyry a fost mistuită de flăcări. A văzut de multe ori *Wind Dancer*, a auzit povești despre căpitanul ei, Elizabeth. Și despre Emily. Dar el și Charlie nu și-au mai vorbit de atunci. Dacă ar fi făcut-o, s-ar fi gândit la episodul acela în care fuseseră complici, chiar dacă mânați de bune intenții, și regretele i-ar fi copleșit. Acel episod l-a bântuit. N-a trecut nici măcar o zi în care să nu se gândească la asta. Nici măcar una.

Bătrânul apucă un tachet[1] pentru a-și menține echilibrul și aruncă o privire în jos, spre scara ce se zărea sub trapă. Zărește o pernă pentru scaun și o șapcă de baseball ce plutesc. Pe masa din carlingă e o stivă de cărți. Vela spălăcită folosită pe post de față de masă flutură în vânt, având alături un mănunchi de sfori.

Se așază pe locul cârmaciului. Labradorul s-a potolit. Doar zgomotul păsărilor și șuierul slab al vântului, împreună cu clipocitul apei și cu scârțâitul ca un vaiet al bărcii, se mai aud și îi mai întrerup șirul gândurilor. Charlie Livingstone nu e la bord.

Nu e nicio urmă de mișcare pe *Wind Dancer*, cu excepția unei lămpi cu kerosen, ce pâlpâie, arzând slab, agățată de ghiu ca lumina unui far.

[1] Suport montat pe o navă, folosit de obicei pentru legarea parâmelor simple (n.tr.)

2

Morgan

Ce pierdere de vreme! O adunătură de așa-zișI buni samariteni, care visează împreună la politici tâmpite. „Studiem..." cum le-au zis? „Procese curative de reabilitare." Ca să spună că au încercat, că s-au îndreptat plini de înțelegere spre un biet copil defavorizat – „Ia uite ce geniali și progresiști suntem noi". Captivi în bulele lor mici, cu odraslele lor cuminți și politicoase, care merg la școală și-și fac temele, depun petiții împotriva mâncării nesănătoase, cer abolirea foametei din Africa, joacă-n echipa de baschet a școlii și nu vin niciodată acasă drogați sâmbătă seara. Și se felicită singuri și zic: „Ia uite ce părinți buni suntem noi. Ia uite ce buni cetățeni suntem noi". De-ar ști ei!

Lasă-i să pună un biet plasture pe-o rană mare și urâtă, să-mi arate calea cea bună. O să-mi cer scuze și o să le accept, de formă, compasiunea. În realitate, nici măcar n-a fost vina mea. Sistemul m-a abandonat.

Pierdere de vreme, să mor eu.

Mi-au percheziționat rucsacul. Trebuia să scap de el înainte să ajung la McDonald's. Sau măcar să fi scăpat de spray-urile cu

vopsea. N-aveam cum să-i fac din vorbe. „Nu, domnule polițist, nu am fost în apropierea Azilului Boreal. Nu, domnule, nu am nicio legătură cu acel graffiti. Spray-urile nu sunt ale mele. Le țin pentru un prieten. Care? Păi, ăăă... nu-i aici."

Dobitocii. Nu mi-a luat niciunul apărarea. Toți țineau ochii-n pământ și beau Cola dietetică. Mă priveau de sus, ca părinții lor. „Biata de ea? Poți să spui că-i vina ei?"

Uite că da.

Când m-au adus acasă, mi-am dat seama că lui Laurie îi sărise țandăra. Mi-a ținut predici despre cât e de „dezamăgită" de mi-am dat ochii peste cap. Sunt în plasament la ei de peste un an și, chiar dacă ei dau impresia că le pasă de mine, mie mi se rupe. Nu-s părinții mei și n-am de gând să mă prefac nicio clipă c-ar fi. N-o să stau mult timp cu ei. Sunt doar un copil în plasament dintr-o mulțime de-ăștia ca mine care au stat la ei.

Autobuzul oprește clătinându-se în fața unei clădiri uriașe și mă lasă la Azilul Boreal înainte să plece mai departe în trombă. Am rămas singură pe strada tăcută, flancată de-un șir de copaci, și bate un vânt rece. Ici și colo, grămăjoare de frunze căzute se rostogolesc pe bordură. Merg în urma lor, până ajung la intrare.

Doamne, ce mă seacă toamna!

***

Ușa e încuiată și trag de câteva ori de ea înainte să observ interfonul. Normal că-i încuiată. Locul ăsta-i ticsit de babalâci bogătani, din ăia care-și permit să aibă popriile asistente medicale, bucătari cu normă întreagă și apartament lângă râu. De parcă le-ar păsa. Poate nici nu-și aduc aminte ce-au mâncat la micul dejun. Apăs pe sonerie și prin interfon se-aude o voce bruiată de hârâieli. Nu înțeleg o iotă din ce spune, dar cred că mă întreabă care-i numele meu.

– Morgan. Morgan Fletcher.

Urmează o pauză lungă înainte să se audă soneria și clicul ce descuie ușa.

Găsesc biroul administrației și mă opresc, pentru a bate la ușa întredeschisă. La birou, o femeie între două vârste răsfoiește dosare.

– Ia loc, Morgan, spune ea, fără să se sinchisească să ridice ochii.

Pe o plăcuță abia vizibilă din cauza maldărelor de acte de pe masă scrie „Anne Campbell, director executiv al departamentului de asistență socială". Cred că o să-mi administreze „procedura curativă de reabilitare".

– În regulă, oftează doamna Campbell, deschizând dosarul pe care îl ținea în mână. Tu ești Morgan Fletcher. Își scoate ochelarii și-i pune pe birou. Înțeleg.

Știu ce înțelege. Înțelege ce vrea când îmi vede părul lucios, negru ca noaptea, drept. Sau machiajul negru din jurul ochilor cenușii, blugii mulați, cizmele înalte și cerceii argintii înșirați pe lobii urechilor. Sau fața palidă, devenită și mai palidă de la machiaj, și buzele de un roșu aprins.

Mă las pe spate în scaun, picior peste picior. Deci așa vine treaba. În regulă.

– Ei bine, Morgan, o să prestezi muncă în folosul comunității, așa-i? Aici scrie că ai fost de acord să cureți graffiti-ul și să ajuți cu alte lucrări de mentenanță, sub supravegherea omului nostru de serviciu. Mă privește din nou. O să vii aici în fiecare marți și joi, timp de patru săptămâni, după ore.

– Mda.

Lovesc ușor cu vârful piciorului partea din față a biroului și-mi privesc unghiile de la mâini. Sunt vopsite în roșu, ca buzele. Roșu sângeriu.

– Înțeleg, spune ea.

Iar. Doamna Campbell se oprește o clipă, și-mi dau seama că mă studiază. Știu ce e-n dosarul ăla. N-am nevoie de criticile ei. Sau, și mai rău, de mila ei. Mă uit la o plantă agățătoare, așezată pe dulapul cu dosare. Oftează din nou.

– Păi, atunci cred c-ar fi bine să-ți facem cât mai curând cunoștință cu Marty.

Lasă pe birou dosarul în care se află tot trecutul meu și, n-am de ales, o urmez pe hol.

Marty e bătrân, dar nu chiar ca ăștia care stau aici. Cu burta aia rotundă încadrată de bretelele de la pantalonii roșii seamănă cu un Moș Crăciun fără barbă. Sprâncenele lui par să aibă o voință proprie. Sunt îndreptate în jos, albe ca zăpada și stufoase, cu fire de păr întinse în toate direcțiile. Stufoșenia lor compensează lipsa părului de pe creștet. Acolo are o chelie lucioasă, iar la ceafă, o porțiune cu păr ciufulit care se întinde de la o ureche la cealaltă. Ochii de sub sprâncenele rebele îmi atrag cel mai mult atenția: sunt de un albastru pătrunzător, au culoarea cerului într-o zi rece de iarnă.

Marty stă la biroul lui, o masă veche așezată foarte aproape de un perete, într-o cameră tehnică înțesată de lucruri. Pe masă este un teanc de ziare și o carte pe coperta căreia se află poza unei picturi înfățișând o dansatoare. Recunosc pictorul: Degas[1]. E unul dintre preferații mei. În cartea aia veche a noastră, făcută ferfeniță, erau picturi ale tuturor impresioniștilor[2], dar Degas îmi plăcea cel mai mult. Probabil că Marty folosește paginile cărții ca să șteargă pensulele.

– Ea e Morgan, spune doamna Campbell.

---

[1] Edgar Germain Hilaire Degas (1834-1917), pictor francez cunoscut pentru picturile sale ce reprezintă balerine. (n.tr.)

[2] Curent în pictură, și mai apoi în toate artele, în care accentul este pus pe impresiile produse de o scenă sau un obiect. Este un curent ce marchează desprinderea artei moderne de formalismul tradițional, dezvoltat în pictură mai ales în Franța secolului al XIX-lea. (n.tr.)

Se ridică, își aranjează pantalonii cu bretele și mă privește cu ochii ăia albaștri, ca de gheață, până când îmi cobor privirea și încep să mă uit fix la gresia pătată.

– Morgan, spune el, dând din cap ca pentru a aproba. Te-am așteptat. Stai să-mi iau o salopetă pe mine.

Doamna Campbell se întoarce și pleacă fără să mai scoată o vorbă.

Am impresia că faptul că-s aici are mai mult legătură cu Marty decât cu ea.

3

Elizabeth

Ceaiul a fost servit la ora care trebuie, ca de obicei. E unul dintre lucrurile care-mi plac la locul ăsta.

Cred că înclinația spre rutină este un obicei rămas din copilăria petrecută la far. Timp de atâția ani viața mea a fost măsurată în ore și în minute, împărțită între timpul de acasă și timpul de la serviciu, presărată de momente ca aprinderea șemineului, pornirea mecanismelor, verificarea nivelului combustibilului.

Aici încep să mă simt ca acasă. După atâția ani. Câți au trecut? Să tot fie vreo trei de-acum. Zilele par că se contopesc; anotimpurile se întrepătrund, am pierdut șirul. Am avut noroc c-am găsit locul ăsta, unde pot fi destul de liberă și să am parte de îngrijirile de care am nevoie. În plus, era timpul să revin, să las mica vilă de pe coasta Toscanei, unde am stat aproape jumătate de secol. Ne-am mutat acolo ca să fim în apropierea mării, să auzim pescărușii și valurile ce se izbesc

de țărm. Dar ne-am dat seama că Marea Ligurică[1] nu-i la fel de capricioasă ca Lacul Superior, așa că era doar un substitut de casă. Am fost fericite pe cât te-ai aștepta să fie o pereche de ființe ciudate, care trăiește izolată de privirile iscoditoare ale celorlalți. Și fiecare am lăsat câte ceva în urmă, un soi de moștenire. Moștenirea mea n-aș putea spune c-a fost una fabuloasă; doar o adunătură de cărți, din care o parte se mai găsesc în magazinele de suvenire și în galeriile de artă din jurul lumii.

Stau în scaunul tatei, cu cuvertura pe care am cusut-o împreună cu Emily, pe genunchi. Fereastra e deschisă, lăsând briza toamnei să pătrundă în cameră.

Trebuie să am grijă să nu mă opăresc cu ceaiul. Pipăi tava cu degetele, apoi ceainicul mic, conturul ciocului, mânerul. Cu cealaltă mână găsesc ceașca. Când torn, încep să număr. Știu că în ceașcă încape până ajung cu număratul la cinci. Mi-au adus pliculețe de zahăr, de fiecare dată câte două, deși folosesc doar o parte dintr-unul. Linguriţa nu e la locul ei obișnuit, o caut și o găsesc lângă lapte. Când termin, duc ceașca la gură, suflând ușor, nu pentru c-ar fi nevoie, ci din obișnuință, și sorb o gură. Oftez și mă afund în scaunul tatei.

Mă visez din nou în tinerețe, pe vremea când părul mi-era ca pana corbului și ochii mi-erau ageri. În visele pe care le am, dansez. Mă aflu din nou pe Porphyry, insula tinereții mele, pe plaja cu nisip negru, vulcanic, acolo unde apa lacului mângâie țărmul, iar vântul face stuful să se legene. Mă aplec să adun mănunchiuri de rușuliță și de piciorul-cocoșului, pe care le pun lângă margaretele deja culese, pe care le țin în mână. Emily e și ea cu mine, frumoasa și tăcuta Emily, mereu ușor visătoare. Ne strângem mâinile, suntem două părți ale aceluiași întreg, râdem, dansăm și ne rotim până când cădem pe pământul cald, cu răsuflarea tăiată, privind spre norii ce străbat cerul verii.

[1] Mare situată între insula Corsica și regiunea Toscana din Italia (n.tr.)

Dar, în ultima vreme, prin visele mele bântuie un lup. Îl văd cum se uită la noi printre copaci. Se strecoară printre trunchiurile mestecenilor și brazilor, mergând de-a lungul țărmului, privindu-ne cum dansăm, cu ochii lui galbeni. Are o privire rece. Lui Emily nu îi e frică de lup. Se uită la el până când acesta se așază la marginea plajei, așteptând. Dar pe mine mă sperie. Știu de ce e aici. În fiecare zi vine mai aproape, mergând tiptil, și trece tot mai mult timp până se așază.

E unul dintre motivele pentru care m-am hotărât să mă mut înapoi pe malul Lacului Superior. În ciuda durerii și a amintirilor care mă leagă de locul ăsta, aici sunt cât se poate de aproape de casă, de insula Porphyry, de far. Asta și-ar fi dorit Emily.

Iau încă o gură de ceai. Deja s-a răcit. Soarele după-amiezii pătrunde prin fereastră, încălzindu-mă mai tare decât băutura. Țin ceașca în poală, cu grijă, și îmi întorc fața spre razele de soare pentru a le primi îmbrățișarea.

Aud vocea lui Marty de afară. Marty este sufletul locului. Și se pricepe la artă aproape la fel de bine ca mine. Înainte să mă lase vederea, îmi aducea cărți cu picturi, iar în timp ce ne beam ceaiul, el dădea paginile și comentam sau criticam picturile, în funcție de artist. Mă asculta atent cât timp îi povesteam întâmplări din prin călătorii sau diverse lucruri pe care le-am aflat de-a lungul vieții petrecute prin galerii de artă, studiindu-i pe maeștrii picturii. „Femeia din pictura aceea era iubita pictorului", spuneam atunci când ne uitam la o pictură a lui Renoir. „Pictura asta, îi mai spuneam, a fost furată de la evrei pe vremea Holocaustului și găsită câteva decenii mai târziu în podul unei case din Italia. Un american a cumpărat-o, pretinzând că-i aparținuse stră-străbunicului său din Olanda înainte de război." Cel mai mult ne plac impresioniștii. „Pictorul ăsta a angajat trei oameni ca să aibă

grijă de grădinile lui mari, cât vedeai cu ochii, Marty, grădini pline cu iazuri, cărări și cu toate florile pe care ți le-ai putea imagina. Privește numai la toate culorile alea." Fusese unul dintre cele mai frumoase locuri pe care le-am vizitat. Am stat pe pod, am atins arbuștii de glicină. Dar și acolo am dat peste prea multă lume, ca peste tot, așa că am plecat.

Trebuia să-mi dau seama că o să-i recunoască lucrarea, liniile simple, efectul de mișcare și modul în care se folosise de culori. Mi-a aruncat o privire întrebătoare și eu i-am răspuns tot din priviri. E singura persoană căreia i-am povestit trecutul meu. Nu prea vorbește, dar mă ascultă. Mie îmi e de-ajuns.

Tot Marty și-a dat seama și când a început să-mi slăbească vederea. N-a spus o vorbă. N-a lăsat să se vadă că-mi zărise mișcările stângace sau cum șovăi în timpul mersului. Doar că n-a mai adus cărți și în locul lor a venit cu casete. Chopin, Mozart, Beethoven. Ne beam ceaiul lăsând muzica să dea naștere culorilor pe care nu le mai puteam vedea.

Îmi dă impresia că înțelege. Că știe cât de mult o jelesc pe Emily, dacă se poate numi așa. Eram Elizabeth și Emily, cele două gemene, fiicele paznicului de far. Mi-e greu să fiu altcineva. Să fiu doar Elizabeth.

Când cu puțina vedere ce mi-a mai rămas zăresc o umbră, îmi dau seama că peste raza mea de soare trece un nor, iar aceasta nu mai strălucește. Briza mișcă ușor jaluzelele și simt cum un val de frig trece prin ochiurile cuverturii. Pentru mine, toamna e un anotimp încântător, când natura e pictată în culorile maeștrilor. Sunt atâția oameni care urăsc acest anotimp, în ciuda splendorii și a romantismului său, văzându-l ca pe o poartă către un fel de sfârșit, către o iarnă a morții. Dar pe mine toamna mă face să mă simt *vie*. Toamna e începutul și sfârșitul în același timp.

Fără nicio tragere de inimă, îmi mut privirea dinspre raza de soare ce dispare și așez cu grijă pe tavă ceașca de ceai pe

jumătate goală. Împăturesc cuvertura și o pun pe brațul scaunului. A sosit timpul. Mă ridic cu grijă și merg spre ușă, oprindu-mă în dreptul intrării, cu mâna pe clanță, ezitând. E ritualul zilnic ce-mi dă senzația, chiar și numai pentru o clipă, că sunt din nou întreagă. Ajung în hol și mă îndrept spre aripa cealaltă, aflată în direcția opusă camerei mele.

4

Morgan

– Şi zici că singură l-ai făcut?

Când Marty mă întreabă asta, lasă de înțeles ceva mai mult. E o întrebare, dar nu numai.

Umplem o găleată cu apă caldă de la chiuveta pe care o are în birou. Marty are pregătită încă o găleată, o grămadă de perii şi alte chestii.

– Da, normal, răspund eu.

Trebuie să fac ce-mi cere, dar nu-s obligată să-i spun mai mult decât le spun polițiștilor. Știu că nu crede c-am venit aici singură azi-noapte.

– Ai dat cu vopsea-spray?

– Îhâm.

Ducem găleata şi sculele afară, în grădina azilului. Locul n-arată rău pentru o închisoare de moşi. Sunt multe plante, poteci şi o terasă mare cu mese şi scaune, ce se află într-un foişor din lemn. Multe flori s-au ofilit deja şi au fost tăiate. Dar mai sunt unele mov. Seamănă cu margaretele, dar nu sunt

chiar margarete. În partea din spate se află gardul ce separă curtea de drumul pentru biciclete, ce se întinde de-a lungul râului.

Marty poartă o geacă roșie în carouri, iar eu m-am echipat cu salopeta lui albastră. Dăm ocol grădinii și ne îndreptăm spre porțiunea de gard ce se află în direcția opusă clădirii. El așază găleata pe peluză și rămâne pe loc, cu brațele încrucișate.

– Nu iese la spălat, spune el.

– Să mori tu, murmur, exact atât de tare, încât s-audă.

Marty rămâne pe loc, uitându-se la gard.

– Ce vopsea ai folosit?

Ăsta vorbește serios?

– Vopsea SPRAY.

– Nu-i cine știe ce de capul ei.

Acum văd și eu c-așa stau lucrurile. Vopseaua a fost un răhățiș ieftin care a stropit fără să acopere suprafața așa cum mi-aș fi dorit. Mă așez la masa de picnic și nu-i răspund. Am tot timpul din lume pentru întrebările lui.

– N-ai terminat?

– Ce?

– Știi tu... n-ai terminat de vopsit?

Privesc graffiti-ul. Marty are dreptate, e neterminat.

– Neh. A chemat cineva poliția, și noi... adică eu, am tăiat-o.

Era prima oară când făcusem unul atât de mare. Voiam să le-arăt că sunt destul de bună ca să fac parte din gașca lor, și numai așa aș fi reușit. L-am făcut singură, dar Derrick a venit cu mine. Ar fi trebuit să-mi poarte de grijă, să se-asigure că nu mă prinde nimeni.

I-am cunoscut la o petrecere la care m-a dus Derrick. Stăteam la masa din bucătărie. Desenam o schiță pe o cutie goală de pizza, iar unul dintre ei a început să se uite la ce făceam. Desenasem de atâtea ori la rând aceeași chestie, iar și iar și iar, încât devenise ceva ce venea de la sine și de care

de-abia eram conștientă. Nu știu de ce am ales desenul ăla, dar era unul dintre cele care-mi plac și jonglam cu el ca să-l personalizez, cumva, fără să-l schimb prea mult. Când am văzut că se uită la desen, l-am acoperit cu mâna și am încercat să împing cutia într-o parte. Dar m-a oprit. A luat în mână cutia și a privit atent. Mi-a spus că desenul e bun, foarte bun, și m-a întrebat dacă m-am gândit vreodată să-l fac în format mare, pe un perete. Nu prea îmi dădeam seama la ce se referă. Derrick mi-a spus mai târziu cine e, că face parte dintr-o gașcă de graffiti. Mi-a arătat câteva dintre operele lor de prin oraș și erau bengoase rău de tot.

I-am întâlnit din nou după câteva săptămâni și, după ce-am băut câteva beri, ne-au chemat, pe mine și pe Derrick, să mergem cu ei la depouri. Mie-mi plăcea să cred că m-au chemat pentru că le-a plăcut desenul meu, dar știu că o făceau doar pentru că era Derrick acolo. Nu-mi păsa, oricum; pur și simplu, eram bucuroasă că m-au luat și pe mine. Am stat cu ochi-n patru, cât timp ne-am furișat pe lângă trenul de lângă silozurile abandonate, cu inima bătând să-mi sară din piept, cu palmele transpirate. Doamne, ce încântare! Să-ți așterni sufletul pe un perete sau pe un vagon, și-apoi, făcând un pas înapoi, să-ți contempli temerile, speranțele, visurile și defectele. Și-apoi mergând prin oraș, tu și alți oameni, să vedeți dovada c-ai fost acolo, c-ai existat. Voiam să trăiesc și eu experiența asta. Am furat niște vopsea de la Canadian Tire[1] și am început să lucrez la *tag*-ul[2] meu, să mă gândesc la desen, să fac mici chestii pe ici, pe colo. Mă simțeam de parcă eram Banksy[3], să mor de nu.

---

[1] Lanț canadian de magazine de articole sportive și pentru casă și grădină, deschis în 1922, în Ontario (n.tr.)

[2] Semnătura unui pasionat de graffiti (n.tr.)

[3] Artist de graffiti englez cunoscut doar sub acest pseudonim, faimos pentru desenele sale cu mesaj politic și social (n.tr.)

Marty se holbează la gardul ăla de zici că-i vreo galerie de artă.

Nu scoase decât un „Hm."

Vopseaua a început să se cojească, exceptând porțiunea unde curăț eu. Mi-am ales prosteşte locul în care să scriu, acum îmi dau seama. Marty merge spre gard, desprinde cu unghia o bucată de vopsea uscată și o lasă să cadă. Gardul avea nevoie de un strat nou de vopsea cu mult timp înainte să mă apropii de el cu doza de spray.

– O să trebuiască să răzuiești mai întâi cu șpaclul. Îmi dă un șpaclu. În ambele sensuri. Pe urmă speli cu peria de sârmă.

Se întoarce și pleacă fluierând spre intrare.

***

Derrick mi-a cumpărat un iPod și căști. Întotdeauna îmi ia tot felul de chestii. Ei, nu chiar întotdeauna. Dar apare uneori din senin și-mi zice: „Ți-am luat ceva". Și totu-i grozav. Noi suntem grozavi. Câteodată nu primesc nicio veste de la el zile întregi, și-atunci mă întreb ce naiba am făcut. N-aș zice că-mi pasă neapărat. Relația noastră e o chestie drăguță, dar mi se cam rupe.

Când ascult muzică, timpul trece repede. După câteva ore de răzuit, gardul arată mizerabil. Vopseaua se desprinde ușor pe porțiunile ce n-au fost atinse de culorile mele deschise și în scurt timp bucățele de vopsea albe, mov și albastre sunt răspândite peste tot prin grădină și pe pământ.

În sfârșit, se întoarce Marty. Nu l-am mai văzut de când m-a lăsat aici cu șpaclul, dar nu mă păcălește el pe mine. Știu că m-a privit nonstop. Sunt sigură că directorul executiv Anne Campbell mă urmărește și ea de după vreo fereastră.

– E un început, e tot ce-mi spune Marty.

Ia găleata, aruncă apa într-un tufiș și se întoarce în clădire, așa că îl urmez, cărând restul sculelor. Dau jos salopeta și o agăț în cui. Peste tot pe cizme e vopsea cojită.

– Data viitoare, ți-ar prinde bine alte încălțări.

Marty stă cu spatele, agățându-și geaca în carouri în cuiul de lângă salopetă. Fără să mă privească, spune:

– Ne vedem joi.

Ce mai pierdere de vreme!

5

Elizabeth

I-am cerut uneia dintre asistente să mă scoată la aer, în scaunul cu rotile. E prea frumos afară ca să stau între pereții de beton și să zăresc lumina soarelui filtrată prin geamuri. Trupul meu slăbit are nevoie de aer curat și de razele soarelui, ca să poată trece prin lunile lungi de iarnă ce o să vină.

Cred c-aș fi putut să ies și singură, ajutându-mă de cadrul de mers, dar îmi e tot mai greu să fac asta pe măsură ce îmi slăbește vederea și văd doar umbre jucăușe trecându-mi prin fața ochilor, ca niște fantome ce refuză să mai prindă contur. M-am îmbrăcat cu o haină călduroasă din lână ca să fac față frigului, iar picioarele îmi sunt învelite cu o pătură din lână. Port ochelarii de soare pe care mi i-a dat Marty în vară. Ochii au devenit sensibili la vânt și la lumină. Ce ironie!

– Cum e, domnișoară Livingstone? întreabă infirmiera după ce mă împinge ușor sub foișor.

E tânără. Îi recunosc vocea, dar e nouă și n-o pot asocia cu imaginea vreunei fețe din memorie. Acum nu am nevoie

de prea mult sprijin, dar, dacă o să fie cazul, nu trebuie decât să-l cer.

– Dacă nu te superi, îi spun, du-mă doar un pic mai încolo, unde bate soarele.

Îmi face pe plac.

Noaptea trecută a fost una agitată. Am oscilat între somn și veghe, bântuind prin lumea viselor, cu mintea rătăcind printre povești iluzorii. N-am mai văzut lupul plimbându-se, dar am simțit răsuflarea lui fierbinte și umedă pe pielea mea rece și uscată. Am căutat-o cu disperare pe Emily, am strigat-o, dar vocea nu se făcea auzită din cauza zgomotului valurilor ce se izbeau de stâncile insulei Porphyry. Mâinile, alunecoase din cauza transpirației, smulgeau crengile care atârnau ca niște perdele întunecate, acoperind pădurea. Când m-am trezit, tresărind, inima-mi bătea cu putere.

N-a sosit încă vremea.

Am rămas o perioadă întinsă, nemișcată. N-a fost nevoie s-aprind lumina când m-am dat jos din pat. Știam în amănunt fiecare colțișor al camerei. Patul simplu, acoperit cu o cuvertură pe care eu și Emily am împletit-o, cu atâția ani în urmă, din resturi de material adunate de prin gunoaie sau ciopârțite din rochiile vechi. Un dulap mic, lipit de peretele din capătul camerei, care are în cele două sertare amintiri cât pentru o viață. Scaunul pe care stătea tata când citea ziarul; singurul scaun care a rămas din cabana paznicului de far și a călătorit împreună cu noi când am părăsit insula. Ne-a așteptat în podul lui Maijlis aproape șaizeci de ani, cât timp Emily și cu mine am cutreierat prin lumea întreagă. Sunt zile în care mi se pare că simt încă mirosul fumului pe tapițeria veche.

În picioarele goale, îmbrăcată doar cu o cămașă de noapte din bumbac, am traversat camera ca să deschid fereastra. Briza rece și umedă a pătruns imediat înăuntru. Părul, de culoarea

bufniței polare, mi s-a lipit de frunte, încâlcit, rămas așa după somnul agitat. Pe când mă așezam comod în scaunul tatei, vântul m-a străbătut ca un fior, alungând urmele cețoase ale visului. Puteam auzi sunetele clare ce răzbăteau în noapte. Zgomotul unei treceri de cale ferată și trenurile schimbând macazul, motoarele lor diesel gemând de efort. O sirenă. O ambulanță. Cineva trecea printr-un moment cumplit. Mașini. Nu multe. Probabil că era târziu. Sau foarte devreme. Nu bătea vântul care face, de obicei, copacii să vorbească între ei. Și atunci l-am auzit. Slab. Foarte slab, dar l-am auzit limpede.

Un semnal de ceață.

Am ațipit puțin și am rămas locului până când n-am mai putut îndura frigul îmbrăcată doar în cămașa subțire, așa că m-am strecurat înapoi sub pătură, așteptând s-aud pe holuri sunetele dimineții.

Dar acum e după-amiază; soarele a alungat toată umezeala din aer și a încălzit pământul îndeajuns încât pot simți mirosul solului bogat. E meritul lui Marty. Se pricepe la fertilizator și compost. Și, asemenea pictorilor din cărțile lui neprețuite, e expert în culori. Stelișoarele trebuie să fi început să înflorească; mov ca levănțica, galben aprins în mijloc. Poate că mai sunt și anemone japoneze. Crizantemele în mod sigur rezistă până-n perioada asta.

Aud vrăbiile agitându-se pe sub masa de picnic. Și se mai aude un sunet. Un fel de râcâit. Și tempoul slab al muzicii din depărtare, ce sună în mod bizar a Mozart. Ah, da. Mi-a spus Marty ceva despre asta. Este o fată, Morgan, zicea el. A vandalizat gardul acum câteva săptămâni, după care unii și alții au început să comenteze despre lipsa de respect a tinerilor de azi. Nu și Marty. El mi-a spus, în stilu-i ezitant, că desenul ei îl intriga. Dar ce mă intrigă pe mine e muzica lui Mozart.

Îmi dau seama că adormisem de-abia atunci când mă trezesc și aud sunetul unor pași venind spre mine, pe trotuar.

Presupun că e infirmiera, care vrea să mă ducă înapoi în camera mea. Cât de bătrână am ajuns! Dorm într-un scaun cu rotile, înfășurată în lână, ca un copilaș. Oare sunt la capătul drumului?

Se aud trei perechi de pași. Curios. Vrăbiile ciripesc în continuare, dar răzuitul constant, ritmic, din spatele gardului se oprește brusc.

– Domnișoară Livingstone. Vocea îi aparține doamnei Campbell. Acești doi polițiști vor să discute ceva cu dumneavoastră. Doriți să vă duc înăuntru?

Ar fi trebuit să recunosc sunetul pantofilor. Trebuie să fi fost unii negri, rigizi, lucind, ca pantofii proaspăt făcuți.

– Nu, nu, mulțumesc, Anne, sunt sigură că orice ar avea de spus îmi pot comunica și aici. Luați loc, vă rog. Le fac un semn din cap spre mesele de picnic.

– Foarte bine. O să fiu în biroul meu dacă aveți nevoie de mine. Sunetul patofilor comozi ai doamnei Campbell se îndepărtează.

– Domnișoară Livingstone, eu sunt ofițerul Ken Barry. Ea este partenera mea, ofițer Cheryl Coombs.

Nu întind mâna. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar din experiență știu că oamenii legii rareori aduc vești bune.

– Tocmai ne-am întors de la o întâlnire cu Paza de Coastă, și... Ofițerul Barry își caută cuvintele. A fost găsită o ambarcațiune cu pânze, eșuată, avariată și abandonată, în Middlebrun Bay, în apropiere de Silver Islet. Numele bărcii este *Wind Dancer*. A fost înmatriculată pe numele lui Charles Livingstone. Fratele dumneavoastră.

Aud din nou vrăbiile. Parcă s-ar certa.

– Domnișoară Livingstone, există șanse mici să fi reușit să ajungă la țărm. Domnul care a descoperit-o – un anume Arnie Richardson, care susține că vă cunoaște – a reușit să treacă prin apă și să urce la bord. Este posibil ca domnul

Livingstone să fi reușit să iasă cu bine din ambarcațiune. Face o pauză. Este posibil, dar, din păcate, puțin probabil. Ne-ar ajuta să știm ce căuta aici, pe lac, în perioada asta, și încotro se îndrepta. Am putea restrânge astfel zona căutării. Vă vine în minte ceva care ne-ar putea ajuta?

Trebuie să fie mai mult de zece vrăbii. Se aud de parcă ar sta în hortensiile de lângă capătul gardului, așteptând să se întoarcă pe terasă.

Unul dintre polițiști pune ceva pe masă.

– Astea au fost găsite în barcă. Par jurnale vechi, de pe insula Porphyry; e posibil să fi aparținut tatălui dumneavoastră. Arnie Richardson s-a gândit că e bine să intre în posesia dumneavoastră. Ne-a spus că, din câte a auzit, v-ați mutat înapoi în Thunder Bay și v-am putea găsi aici.

Vrăbiile s-au pus din nou în mișcare; ajung din câteva bătăi de aripi până pe ramurile tufei de liliac. Se odihnesc pentru o clipă, iar un corb se agită umplând spațiul cu prezența lui zgomotoasă. Sunt obosită. E timpul pentru ceaiul de după-amiază. Am de la Marty cutia aceea de biscuiți de casă. E lângă lampa cu petrol, ce seamănă cu aceea pe care-o găseai mereu în cabana ajutorului paznicului de far de pe Porphyry. Vrăbiile s-ar bucura să primească niște firimituri de biscuiți de casă. Trebuie să țin minte să le duc mâine un biscuit sau doi, dacă va fi vreme frumoasă și se poate sta afară.

Dar ei stau și așteaptă să spun ceva. Au vorbit cu Arnie Richardson. Vor să știe ce era cu Charlie. De ce era pe *Wind Dancer*. Încotro se îndrepta. Nu-și dau seama că devenise ca un străin pentru mine. Dar chiar și așa, știu. Se putea îndrepta spre un singur loc.

– Insula Porphyry. E posibil să fi mers spre insula Porphyry.

6

Morgan

Iau din nou șpaclul și încep să răzuiesc vopseaua pe o altă parte a gardului. De data asta m-am încălțat în bocancii de lucru ai lui Caleb, care-s cu două numere mai mari. Laurie și Bill l-au avut în plasament mai mult decât pe mine, dar nu-i decât o lepră împuțită, așa că probabil nici măcar n-o să le simtă lipsa. Cu bocancii ăștia și salopeta de lucru a lui Marty, zici că-s un personaj din desene animate. Sunt de râsul curcilor.

Polițaii au plecat, dar bătrâna a rămas în scaunul ei cu rotile. Doamne, ce penibil arată cu ochelarii ăia de aviator, cu părul lung, drept, mai alb decât zăpada, care-i cade peste umeri. Cred că are pe puțin suta de ani. Nici nu pot să-mi închipui cum e să fii atât de bătrân, să nu mai aștepți nimic de la viață. Probabil că nici nu mai ții minte nimic, deci ți-ai pierdut și trecutul. Nu-ți rămâne nimic, doar aerul pe care îl respiri.

Trag adânc aer în piept. Situația nu-i chiar de râs.

– Morgan te cheamă, nu-i așa?

Vorbește cu mine. Știe cum mă cheamă.

– Se pare că-s cam ocupați cei dinăuntru. Și cred că gardul ăla poate aștepta câteva momente, până mă duc cu căruciorul înapoi în camera mea. Dacă o ții tot așa, o s-ajungi să răzuiești până-n partea cealaltă. Atât de multă vopsea ai acolo.

Nu mă privește, dar nu prea pot s-o ignor.

– Nu cred că am voie să... ăăă... să interacționez cu... rezidenții.

– Tu faci mereu numai ce ai voie?

Nu sună ca o întrebare. Stă pe scaun, dreaptă, cu bărbia sus, cu mâinile înmănușate împreunate în poală. Aș vrea să-i văd ochii de după ochelarii ăia naspa.

– Bun, zic eu, lăsând șpaclul jos în găleată, lângă celelalte scule. Dar dumneavoastră răspundeți pentru asta, nu eu.

– Pachetul, spune ea, îndreptând o mână în direcția mesei. Cel pe care mi l-au lăsat. Adu-mi-l.

Fac ce-mi cere. Pachetul e învelit într-o pânză albă, spălăcită, și miroase-a pământ și-a mucegai. E legat cu ață, dar nodurile au fost desfăcute, iar materialul se desface și el, și văd ce e înăuntru. Pare-a fi o colecție de cărți legate în piele, cu paginile încrețite. Le pun în poala bătrânei.

N-am mai împins un cărucior cu rotile până acum, așa că reușesc să-l bag pe ușă după ce fac câteva manevre.

– A treia cameră pe stânga.

Când trec pe lângă biroul lui Marty, îl aud cum fluieră. Nu privesc într-acolo, îmi continui drumul, târșâind bocancii împrumutați pe gresie.

Camerele rezidenților nu-s deloc așa cum m-aș fi așteptat. Sunt ca niște garsoniere. Arunc o privire în jur, în timp ce împing căruciorul cu rotile prin cadrul ușii. În cameră sunt o masă mică, un pat, un dulap cu niște fotografii înrămate și un scaun care pare comod. Patul e acoperit cu o cuvertură. Peticele acesteia sunt spălăcite și-mi dau seama că probabil

e făcută de mână, poate e un obiect de anticariat. Și mobila e veche. Ca ea. Dar lampa îmi sare-n ochi. Am avut și noi una la fel. Era roșie, iar când o aprindeam sticla i se aburea; obișnuiam s-o curăț cu o cârpă veche.

Femeia oftează.

– E în regulă, Morgan. Mulțumesc.

– Îhâm.

Dau să plec.

Femeia-și trece mâinile peste pachet. Îl ridică și-l așază pe masă, apoi începe să aranjeze pătura pe care o ținea în poală.

– Ai crezut c-a venit poliția după tine?

Mă opresc în pragul ușii.

– Ce-ați spus?

– De ce te-ai ascuns?

Mă întorc și mă uit la ea.

– Nu m-am ascuns. Polițiștii știu că sunt aici.

Femeia fixează scaunul cu rotile pe loc, se ridică încet în picioare și lasă pătura să cadă la piciorul patului. Ținându-se cu o mână de dulap, se îndreaptă spre scaunul vechi și se întoarce ca să se așeze. Își scoate ochelarii de soare și-i pune pe masă, lângă pachet, odihnindu-și mâna pentru o clipă pe teancul de jurnale.

– Elizabeth. Elizabeth Livingstone.

Îi privesc ochii căprui adânci, ageri și pătrunzători, dar, totodată, goi.

Bătrâna e oarbă.

Ceva din aspectul lor mă neliniștește, dar doar pentru un moment. Apoi senzația dispare. Ce prostie. Nu mă interesează cine e și n-am chef să facem conversație. Așa că nu o fac.

– Îhâm.

Mă întorc și ies târșâind bocancii, pornind din nou spre hol.

7

Elizabeth

Nu sunt surprinsă și nici nu mă supăr, dar îmi scapă un oftat. Teama se poate transforma atât de repede în furie; îi e teamă de ce-i rezervă viața și e furioasă pe lume din cauza asta.

Frământ absentă materialul impermeabil între degete. Marginea e zdrențuită acolo unde materialul a scăpat din strânsoarea acei. Nu-i nevoie decât să trag puțin pentru ca ața să slăbească strânsoarea, iar învelișul vechi să se dea la o parte, scoțând la iveală învelitura din piele a jurnalelor. Îmi trec cu blândețe degetele peste ele, pipăind volumul din vârful teancului, oprindu-mă un moment asupra imprimeului în relief ce se află în mijlocul copertei și urmărind cu degetul conturul celor două litere: „A.L.“

Andrew Livingstone. Tatăl meu.

Ultima oară am ținut în mână jurnalele când s-a întors Charlie pe insulă, înainte de incendiu. Atunci am realizat cât de mult îl schimbase lumea furioasă și necruțătoare, bântuită

de război și de prejudecăți, pe fratele pe care mă obișnuisem să-l văd ca pe un protector, un apărător al lui Emily. Ar fi trebuit să realizez că era în stare să se întoarcă împotriva ei, să îmi dau seama de asta încă de pe-atunci. Oare a trăit suficient încât să ajungă să regrete? Mereu mi-am închipuit că așa va fi. Acum îmi dau seama că poate n-o să aflu niciodată.

Au spus că Arnie Richardson a fost cel care a găsit barca. Și tot el a crezut că se cuvine ca eu să am jurnalele. N-am mai auzit numele ăsta de o veșnicie. Ne-a trimis odată o scrisoare. Am primit-o la câțiva ani după ce fusese expediată și ne urmase prin toată lumea, pentru a sfârși, în cele din urmă, într-un pachet trimis de agentul nostru, ce includea scrisori care aveau legătură cu cărțile și drepturile de autor, dar și invitații la evenimente la care n-am mai participat. Ne-a scris că s-a întors pe insulă în săptămânile de după incendiu și la farul din Porphyry, pentru a aduna ce se mai poate dintre ruinele clădirilor pline de urme de fum. Spunea că va păstra cele câteva lucruri în podul casei lui Maijlis, de-ar fi să ne întoarcem vreodată acasă. Nu i-am răspuns la scrisoare. Ce mai conta, după atâția ani? Lăsaserăm totul în urmă. Viața a mers mai departe. Nu mă surprinde totuși că știa c-aveam să mă întorc acasă. În ciuda izolării noastre, a aflat că am luat acele câteva obiecte pe care le pusese deoparte pentru noi. Maijlis a murit cu mulți ani în urmă, dar fiica ei a făcut așa încât bunurile să fie livrate la Azilul Boreal.

Nu m-am mai gândit de foarte mulți ani la jurnalele astea, dar nu am uitat când le-am văzut ultima oară. Era la începutul primăverii, iar Emily trebuia să aducă surcele pentru foc din hambarul de lemne. Plecase deja de prea mult timp, iar pe atunci nu mă simțeam în largul meu s-o știu departe de mine, nu după tot ceea ce se întâmplase. Am găsit-o în cabana ajutorului paznicului de far. Uneori mergea acolo, așa cum făceam și eu, pentru a-și aminti. Stătea în scaunul tatei,

cu învelișul impermeabil atârnând, cu volumele deschise în poală. Mi-am adus aminte de jurnale. De tata, care stătea la birou și scria, în timp ce la radio se auzea muzica, iar în sobă lemnele trosneau. Jurnalele dispăruseră la moartea lui, iar eu nici nu mi-am dat seama că lipseau. Emily nu putea citi, dar am văzut-o trecându-și mâna peste pagini, pipăind literele, ascultând vocea lui ce îi răsuna în minte și m-a cuprins un dor nebun să fac la fel. Am luat unul dintre volume, mi-am trecut mâna peste copertă, așa cum fac și acum, urmărind cu degetul conturul literelor „A.L.", ce ieșeau în relief pe pielea închisă la culoare. Aud roțile măsuței mobile de la bucătărie scârțâind, semn că a sosit momentul ceaiului de după-amiază, iar asta îmi întrerupe visarea. Cineva bate la ușă.

– Doriți niște ceai, domnișoară Livingstone? mă întreabă infirmiera.

Mereu răspund că vreau. Pune o tavă pe masă.

– Vreți să vă torn?

– Nu, mulțumesc. Răsfoiesc volumele. Mă descurc destul de bine singură. Dar, dacă nu v-ați supăra, v-aș ruga să-mi dați cutia de biscuiți de lângă lampă.

Infirmiera îmi pune cutia în mâna întinsă.

– Doriți să vă mai aduc ceva?

Metalul e rece. Sunt din nou în cabana ajutorului, cu jurnalul tatei într-o mână. Emily aranjase celelalte exemplare într-o stivă, pe masa de lângă ea, și avea în mână o cutie de biscuiți din metal. O ținea întinsă spre mine, atârnând în aer. Chiar în momentul în care o cuprindeam cu degetele, umbra lui Charlie a apărut în cadrul ușii. S-a oprit doar o clipă – cât să ia o gură de aer și să observe toată scena din fața lui: eu, jurnalele, Emily, cutia.

– Ce mama dracului crezi că faci?

Nu era o întrebare. Avea o voce furioasă și a traversat încăperea cu pași mari, apucând-o pe Emily și smulgând-o

din scaunul tatei, îmbrâncind-o apoi în direcția mea, spre ușa deschisă. Am scăpat cutia din mână. A căzut, lovindu-se de brațul scaunului. Capacul s-a desprins, lăsând conținutul să se reverse, de parcă s-ar fi spart un ou. Timpul se oprise. Nu mă puteam mișca. Era de parcă Pământul ar fi încetat să se învârtă. Charlie nu mai țipase niciodată la Emily. Charlie nu mai fusese supărat pe Emily. Niciodată.

Încă țineam unul dintre jurnalele tatei în mână. Mi l-a luat, iar eu am dat înapoi în fața acestui om necunoscut mie.

– Ieși! N-ai ce dracului să cauți aici!

Emily nu văzuse cutia de biscuiți căzând; avea fața lipită de cadrul ușii și nu mai privea spre noi, încercând să înțeleagă ce se întâmplase, ce făcuse. Nu observase obiectul lucios, din argint, ce ieșise la iveală dintr-o bucată de material alb. Nu băgase în seamă clinchetul slab. Dar eu l-am auzit, pentru scurt timp, înainte ca Charlie să îndese materialul în cutie.

M-am întors câteva zile mai târziu, singură, și am căutat peste tot, dar nu am mai găsit nicăieri cutia de biscuiți. Nu am mai ținut niciodată jurnalele în mână.

Până acum.

– Domnișoară Livingstone? Sunteți bine?

Mâna îmi tremură ușor, așa că las cutia de biscuiți pe jurnale.

– Da, sunt bine. Mă chinuiesc să zâmbesc. Vă mulțumesc.

Of, Charlie, ce secrete ai ascuns tu de mine atâția ani? Secrete ce au rămas captive în cuvintele scrise de tata, Andrew Livingstone, paznicul farului de pe insula Porphyry, secrete atât de puternice încât ți-au mistuit dragostea pentru Emily?

8

Morgan

E trecut de miezul nopții. Scot pe furiș cutia de vioară de sub pat. Arată de parc-ar fi trecut prin iad și are mânerul lipit cu o bandă adezivă neagră și lipicioasă. N-am mai deschis-o de luni bune, dar știu fiecare detaliu, fiecare curbă a viorii, unde se află fiecare cuișor, numărul de fire din arcuș.

Pun instrumentul lângă mine și scot hârtiile pe care le-am găsit cu ani în urmă, ascunse în căptușeala cutiei. Sunt schițe în creion, reprezentând păsări și insecte și par atât de reale, încât ai zice că mai au un pic și zboară de pe foaie. Și totuși, nu seamănă cu nimic din ce-am văzut înainte. Le-am tot studiat, desenat, visat și iar le-am studiat, dar nu le-am arătat nimănui. Sunt ale mele. Îmi place să le privesc când mă simt singură.

Le împrăștii prin pat, iar schița cu corbul îmi atrage atenția. Stă cocoțat pe ceva ce pare a fi un animal intrat în putrefacție, vreun cerb, poate, ucis de-o haită de lupi, prins între lumea celor vii și tărâmul morților.

Apuc corzile viorii și mă hotărăsc să dau cu sacâz firele de păr ale arcușului. Noaptea asta e diferită. În noaptea asta simt chemarea instrumentului. Răspund cu un oftat și-l așez sub bărbie, ținându-l acolo până când reușesc să-l acordez. Ridic arcușul și îl așez deasupra corzilor. Își începe dansul.

Notele vin încet la început, pe măsură ce mi le amintesc, dar apoi încep să prindă viteză, muzica izvorând mai degrabă dinlăuntrul meu decât din mișcarea degetelor și a arcușului pe corzi. Nu am nevoie de portativ pentru piesa asta. O știu pe dinafară și am cântat-o de multe ori împreună; eu stăteam lângă scaunul lui în camera de zi, cu vioara mea mică, privindu-l cu ochii măriți cum ținea arcușul, cum se legăna în ritmul muzicii. El cânta la același instrument frumos la care cânt eu acum.

– Tu ai un dar, Morgan. Mi-a zâmbit, clar încântat. Ești făcută pentru muzică.

Doamne, cât de dor îmi e de el! Au trecut șase ani. Parcă ar fi mai mulți. Trec la un dans tradițional scoțian. E ceva mai săltăreț. M-a obligat să învăț Bach și Mozart, dar melodiile populare îi plăceau cel mai mult, așa că-mi plăceau și mie la fel de mult. Odată ce-am învățat toate gamele și am exersat digitația și ritmica, am început să cântăm cum o făceau scripcarii de pe vremuri. Ținea ritmul bătând cu piciorul în podea, iar intensitatea creștea până când eram nevoită să mă opresc și nu mai puteam decât să-l urmăresc cum cânta. Parcă-i văd și-acum ochii, încrețiți pe la colțuri de râset, când încercam să-l imit.

El îmi era de ajuns. Noi doi n-aveam nevoie de nimeni altcineva. Mâncam cartofi, supă la conservă și pești pe care-i prinsese chiar el în râul Nipigon[1]. În nopțile întunecoase de iarnă, stăteam lângă foc și-mi povestea despre naufragiile

[1] Râu aflat în districtul Thunder Bay din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

de pe Lacul Superior și despre anii petrecuți la pescuit pe râul Black Bay[1] cu amicul lui, Jim. Și, uneori, când vântul se strecura printre crăpăturile pereților și trimitea rafale înghețate de zăpadă pe la geamuri, el bea whisky dintr-o cană veche, ciobită, și vorbea despre maică-mea.

– Te iubea, Morgan, îmi spunea, accentul devenindu-i mai puternic pe măsură ce bea mai mult. Într-un fel, îmi aducea aminte de bunica ta. Era ca vântul. Imprevizibilă. Liberă. Nu poți ține vântul pe loc, Morgan. Dansează pe unde are el chef.

Pe urmă trăgea o dușcă zdravănă și-mi spunea că maică-mea se luptase. O făcuse din răsputeri, dar nu fusese suficient de puternică, iar vântul o luase pe sus. Când a murit, eram doar un bebeluș. Nu-mi amintesc de ea și nu i-am simțit lipsa. Nu atunci. El îmi era de ajuns.

Până în ziua în care am venit de la școală și l-am găsit stând pur și simplu în scaunul lui, fixând cu ochii larg deschiși televizorul pe care rula *Riști și câștigi*[2], cu ibricul de ceai ce fusese pus la fiert și din care apa se evaporase, de se simțea în toată casa un miros de metal încins, iar în aer plutea un abur înecăcios.

La început, nu făceam decât să cânt la vioară. Nu vorbeam. Nu mâncam. Copiii din prima casă în care-am locuit făceau mișto de mine, îmi luau arcușul, țopăiau prin jurul meu și strigau: „Morgan nu știe să vorbească! Morgan nu știe să vorbească!" până când femeia care mă luase în plasament îi făcea să înceteze. „Las' să zică ce-or vrea mușchii lor!" mă gândeam. Îl auzeam cum îmi vorbește, cu ajutorul muzicii. Doar de asta îmi păsa.

---

[1] Peninsulă vulcanică situată în districtul Thunder Bay din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

[2] În original, Jeopardy, emisiune de cultură generală, difuzată pentru prima oară în 1964 pe postul de televiziune american NBC (n.tr.)

Am stat acolo trei ani. Asistentul social a găsit o modalitate de a mă înscrie la lecții de vioară, și mergeam în fiecare săptămână la centrul de muzică, să studiez cu o călugăriță grasă care purta mereu aceeași rochie neagră, pătată de transpirație și care mirosea a lemn dulce. Mă punea să cânt Mozart când tot ce-mi doream eu era să cânt cântecele lui.

– Ai un dar, spunea ea, iar petele de transpirație se extindeau pe măsură ce situația devenea tot mai tensionată. Ai responsabilitatea de a învăța! Trebuie să exersezi și să te concentrezi!

Dar viorii părea că-i plac mai mult cântecele lui. Prindeau viață în lemn și-n spațiile goale ale acesteia și-mi răsunau în inimă. Însă atunci când amintirile au devenit prea dureroase, am încetat pur și simplu să mai cânt. La un moment dat, mi-am redescoperit vocea. Dar cu vocea dădeam numai de belele. Imediat ce-am început liceul, m-am mutat la o altă casă, cu asistenți maternali care acceptau copii mai mari. Mi-au spus că e doar ceva temporar, până reușeau să-mi găsească o familie. Dar eu știam mai bine cum stă treaba. Știam cum funcționa sistemul. Nu era nicio familie care să mă accepte. Câțiva ani mai târziu, m-am trezit aici, la Bill și Laurie. Doar temporar. Las' că știu eu.

Mă gândesc la bătrâna aia de la Azilul Boreal. La cum stătea în scaun. La părul ei alb și pielea zbârcită. Și la ochii aceia. Ochii aceia care nu văd, dar m-au făcut să cred că mă privea în adâncul sufletului. Ceva din ochii aceia mă face să vreau să-mi aduc aminte.

Ușa se deschide brusc și cineva aprinde lumina.

– Ce dracu' faci aici, dobitoaco? Unii dintre noi trebuie să se trezească în câteva ore! Se aude de parcă ai căsăpi mâțe! Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu porcăria asta, că ți-o sparg!

Ăsta-i Caleb. N-ar recunoaște muzica bună nici dacă l-ar izbi în față.

– Mai du-te-n mă-ta!

Iau peria de păr și o arunc după el, nimerind în schimb lampa de pe dulap. Mi-arată degetul și trânteşte uşa.

– Cretinule!

Vraja s-a rupt. Bag vioara înapoi în cutie și pun capacul, închizând clemele. Mă ustură ochii.

Uşa se deschide iar și mă pregătesc să mă iau de Caleb, dar e Laurie. Stă acolo, în prag, înfăşurându-se în halatul de casă albastru, strângând cordonul, jucându-se cu el, ca pentru a se asigura că rămâne înfăşurată în halat.

– Mi-au spus că ştii să cânți.

Mă uit la cutia jerpelită a viorii, înainte de a o înghesui la loc sub pat. E o parte din trecutul meu, dar nu din prezent. Și nu-i întrevăd vreun loc în viitor. Nu-i răspund. Nu-i spun nimic.

– E frumoasă, spune ea. Muzica... e foarte frumoasă.

Se lasă liniştea, dar tot aud cântecul răsunând în cameră. Pare că trece o veşnicie până când îmi spune, în sfârşit, noapte bună, stinge lumina și închide uşa după ea.

Am uitat să pun desenele deoparte. Urc cu grijă în pat ca să nu le mişc din loc și mă strecor sub ele. Mă acoperă ca o cuvertură.

***

Marty se uită la mine, în timp ce în jurul bocancilor lui Caleb se adună băltoace.

– Azi plouă prea tare ca să vopsim.

Să moară el.

Am luat vioara cu mine. O iau cu mine peste tot; n-am încredere că pişăciosul ăla mic de Caleb nu pune labele pe ea. Marty arată spre raft, îmi spune să-mi las lucrurile acolo, și-mi dă o mătură pentru podele, una dintre cele mari pe care le-a folosit pentru a curăța praful.

– Curăță cu ăsta holurile dintr-o parte în alta. După ce ștergem de praf, o să și spălăm.

În cele câteva zile de când am venit la Azilul Boreal, n-am petrecut prea mult timp înăuntru. Nu e așa cum mă așteptam să fie, ca un spital sau o instituție. Așa trebuie c-o duc babalâcii care au bani de ce-i mai bun. E o clădire în formă de Y, cu intrarea principală și salonul la parter. De-o parte sunt birourile, inclusiv cel al directorului executiv Anne Campbell. De cealaltă parte este o zonă de luat masa și aud sunete care vin dintr-o bucătărie. Biroul lui Marty e la capătul unui hol mic din apropierea bucătăriei, aproape de locul în care se află mașinăriile clădirii, cum ar fi boilerul și aerul condiționat. Mă îndrept spre capătul brațului stâng al Y-ului. Atunci când am dus-o în camera ei pe bătrâna aia în cărucior cu rotile, acum câteva zile, am mers pe culoarul din stânga a Y-ului. Acolo locuiesc moșii și babele care-și pot purta cât de cât de grijă, dar trebuie să fie ajutați când mănâncă, la curățenie și alte căcaturi de genul ăsta. La capătul holului e o altă cameră de zi, cu ferestre mari, cu vedere spre curte.

Celălalt braț al clădirii e diferit. Are atât intrarea, cât și ușile principale mereu încuiate, iar Marty mi-a dat codul de la interfon. Înăuntru se află o recepție, unde sunt asistentele, iar ușile de intrare ale camerelor sunt deschise. E tot frumos, dar îți dai seama c-aici locuiesc bătrânii care au nevoie de mai mult ajutor. Stau închiși. Ca la pușcărie.

Introduc codul de acces pentru cealaltă aripă, pornesc prin camera din capăt, scăldată în lumina soarelui, și îmi croiesc drum spre holul acoperit cu gresie, lăsând în urma mea o dâră de mizerie. Primele sunete se aud din clipa în care-ajung la jumătatea holului, răzbat prin zgomotul din căști, făcând părul să mi se zburlească. Îmi scot căștile. Tunetul și sunetul ploii bruiază zgomotul, dar apoi îl aud din nou. Nu se distinge vreun cuvânt, iar zgomotul e sfâșietor, ca urletul unui animal

speriat, încolțit, disperat, îmi frânge inima. L-am mai auzit în urmă cu mulți ani, la o fetiță brunetă, îngenuncheată lângă un scaun vechi. În fundal, țiuia ibricul din care apa se evaporase și se mai auzea vocea lui Alex Trebek[1] de la *Riști și câștigi.*

Văd cum lumea începe să se agite pe holuri și siluete în halate roz și portocalii apar grăbite din biroul asistentelor, intrând repede într-una dintre camere. Ar trebui să dau mai departe cu mătura, dar nu mă pot mișca. Sunt invizibilă, stau încremenită în loc, în timp ce infirmierele și asistentele se împrăștie și se adună din nou.

Trec câteva minute până mă apuc din nou de măturat. Pe hol situația revine la normal, dar îmi las căștile în jurul gâtului, cu muzica abia auzindu-se. Întorc mătura și mă îndrept din nou spre biroul asistentelor. Când trec pe lângă ușa de unde-a pornit toată agitația, o infirmieră iese și nu mă pot abține să nu mă uit înăuntru. Recunosc părul lung și alb al bătrânei și îmi îndrept privirea în altă direcție înainte s-apuce să se uite la mine. Mă concentrez asupra măturatului. Și a muzicii. Dar o simt cum stă acolo, privindu-mă. Știu că-i oarbă. Dar aș putea să jur că Elizabeth Livingstone mă privește până-n adâncul sufletului.

Sunt invizibilă pentru toți, cu excepția unei persoane nevăzătoare.

***

Mă furișez afară, ca să fumez o țigară. Stau sub foișorul de pe care se scurge ploaia, mâinile-mi tremură de frig și mă chinuiesc s-aprind bricheta până când în sfârșit ies niște scântei și se formează o flacără ce rezistă destul cât să aprind o țigară. Închid bricheta cu zgomot și-o bag în buzunar, trăgând un

[1] George Alexander Trebek este prezentatorul de origine canadiană al emisiunii *Riști și câștigi* în varianta ei originală. (n.tr.)

fum zdravăn. Tremur, iar stropii mari de ploaie fac părul să mi se lipească de cap și-apoi mi se scurg pe ceafă. Sunt nori grei, negri, ce nu dau semne c-ar dispărea prea curând.

De-aici văd partea din gard la care-am lucrat. Vopseaua cojită a fost răzuită aproape în întregime și gardul e pregătit pentru un strat nou. Porțiunile neacoperite de vopsea s-au umplut de pete închise la culoare din cauza ploii, așa încât desenul meu în culori aprinse se distinge clar. Nu seamănă cu desenele pe care le-am pus deoparte, cu vioara. Pe alea le țin doar pentru mine. Dar m-au inspirat.

Derrick nu-i la fel de creativ ca restul artiștilor de graffiti. Pentru el nu-i același lucru. Dac-ar fi fost prins, n-ar fi avut parte de un proces „curativ de reabilitare". Poliţaii ar fi manifestat mult mai mult interes în cazul lui decât al desenului meu tâmpit. De departe.

Îmi plimb privirea asupra desenelor de pe gard, oprindu-mă iarăși asupra libelulei. Îmi plac liniile ei simple și forma sugestivă. E unică. Diferită.

Gândul îmi zboară din nou la bătrână. Nu știu de ce o las să mă afecteze. Dar o face. Poate pentru că mă face să-mi aduc aminte. De lucruri precum lampa. Și desenele. Amintiri care dor.

O, Doamne. „Desenele!"

Strivesc cu tocul bocancului țigara și mă grăbesc să reintru în clădire, trecând în grabă pe lângă Marty și înaintând pe hol spre camera lui Elizabeth Livingstone, oprindu-mă chiar în fața ușii. E puțin crăpată, așa c-o deschid. S-a întors. Stă în scaun, cu ochii închiși, adormită, cu mâinile încrucișate în poală. Intru tiptil, ca să n-o trezesc.

Cred că le-am zărit și ieri când am fost aici, dar nu prea le-am observat; eram prea ocupată să mă gândesc la lampă. Sunt trei desene înrămate pe dulapul ei. O pasăre. Insecte. O plantă. Artistul are un stil special. Simplu și detaliat în același

timp. L-aș recunoaște oriunde. Iau desenul cu libelulele, urmărind conturul aripilor, ochilor, cozilor.

– Bună, Morgan!

Scap din mână desenul ce cade pe dulap, cu zgomot. Încerc să-l îndrept, dar nu reușesc și acesta se lovește puternic de ramele celorlalte două desene, care cad la rândul lor. Mă întorc spre bătrână, care e tot în scaun, iar ochii-i lipsiți de vedere sunt acum deschiși.

Mormăi ceva, dar nu zice nimic. Și apoi, situația se complică.

Anne Campbell apare în pragul ușii.

– Morgan?

Pare surprinsă. Mă așteptam să fie.

– Parcă-ți dăduse Marty altceva de lucru astăzi.

Intră în cameră și așază desenele pe dulap.

– Ce cauți aici?

Are un ton acuzator. Mă retrag ușor și privesc spre picioare. Sunt leoarcă. Îmi curge apă din părul prins în coadă de cal și fața mi-e udă. Bag mâinile în buzunar și simt bricheta. Băga-mi-aș picioarele! Ridic capul și o privesc în ochi.

– Am rugat-o eu să-mi dea o mână de ajutor cu descifrarea vechilor jurnale ale tatălui meu, răspunde domnișoara Livingstone, înainte s-apuc eu să spun ceva.

Mă uit spre ea, ușurată, buimacă. Rămân cu gura căscată și țin pentru mine replica sarcastică pe care o pregătisem pentru Anne Campbell.

– Nu mai văd ca pe vremuri și, cum Marty meșterește de zor la boilerul ăla al lui, sunt sigură că nu o să-i simtă lipsa pentru vreo oră. Coridoarele n-au nevoie să mai fie curățate, slavă Domnului! Dacă tot o puneți pe fată la treabă, măcar dați-i și ei ocazia de-a se face utilă.

Închid gura.

Anne Campbell nu mușcă momeala. Chiar deloc. Simt că lupta pentru putere nu se dă cu mine, ci cu bătrâna. În depărtare se-aude un tunet.

În sfârșit, vorbește:

– Am înțeles.

Ăsta-i răspunsul pe care-l dă în orice situație?

– Uitați. Îmi dau seama c-ar fi bine să spun și eu ceva, totuși. Eu nu voiam decât să...

– Nu voia decât să-și schimbe bocancii uzi și să-mi aducă o ceașcă de ceai când se întorcea din biroul lui Marty, mă întrerupe bătrâna. Hai, fugi acum și vezi să nu uiți de lapte și de zahăr.

Fac așa cum mi se spune, mă strecor pe lângă Anne Campbell și pornesc grăbită pe hol.

9

Elizabeth

Nu-s sigură că se va întoarce, dar e ceva care a atras-o de la început la camera mea. Nu știu dacă ar fi bine să-i propun să mă ajute să citesc jurnalele tatei, dar, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi surâde mai mult ideea. Marty a fost mult prea ocupat în ultima vreme și m-a cuprins un dor nespus de cuvintele tatei. Vreau să aflu secretele pe care cred că le-ascund. Secrete îndeajuns de puternice încât l-au determinat pe Charlie să scoată barca aia rebegită a lui pe Lacul Superior când sezonul era aproape pe sfârșite, ca să caute cuvinte îngropate și ascunse, trecute sub tăcere de când am plecat de pe insulă, tinere fiind.

Trec din nou mâna peste coperta ce se află deasupra, atingând cu degetele conturul literelor A și L.

După puțin timp, o aud mergând prin cameră; îi simt umbra oprindu-se în fața dulapului înainte de a se așeza pe unul dintre scaunele din lemn de lângă masă.

– Ăă, mersi, murmură ea. Eu, ăă...

Mă doare s-o văd cum se chinuiește să găsească o scuză, așa c-o scutesc de bătaia de cap.

– Știi să citești scrisul de mână?

Când îmi răspunde, o face pe un ton sarcastic. Nu i-a luat mult să renunțe la atitudinea ei spășită.

– Nu, c-oi fi vreo proastă.

Crede că mă șochează.

– Scutește-mă, Morgan! Nu face pe aroganta cu mine, că n-o să-ți meargă. Te întreb dacă poți desluși scrisul, nu dacă știi să citești. Mulți copii din ziua de azi nu mai știu să citească scrisul de mână și ar fi o pierdere de vreme și pentru mine, și pentru tine, dacă n-ai ști.

N-o las să vorbească.

– Dacă poți citi scrisul de mână, mi-ar prinde bine ajutorul tău. Dacă nu, mai bine pleci. Dar te rog frumos să nu-ți bagi nasul în treburile mele și să nu te atingi de lucrurile mele.

Nu răspunde, iar o vreme se aude doar sunetul ploii ce răpăie în fereastră. În sfârșit, se întinde și ia teancul de jurnale, așezându-l pe masă, în fața ei.

– Da, știu să citesc scrisul de mână.

Încearcă să desfacă ața.

– Dacă nu vedeți, cum v-ați dat seama că eu eram în camera dumneavoastră?

E o întrebare la care îmi este ușor să răspund.

– Ești singura persoană de pe-aici care poartă bocanci cu două numere mai mari.

Apoi o întreb:

– Unde e ceaiul?

10

Morgan

Iau cu grijă jurnalul de deasupra și aproape că m-aștept ca foile fragile dinăuntru să se transforme în praf când îl deschid. Nu se întâmplă asta. Paginile sunt îngălbenite, iar cerneala s-a mai dus, dar scrisul poate fi parcurs, în cea mai mare parte. Pe prima pagină, sus, scrie „Andrew Livingstone", iar dedesubt:

JURNAL
22 aprilie 1917
„Acesta nu este un jurnal oficial."

– Cine-i Andrew Livingstone? o întreb pe bătrână.
Stă în continuare în scaun, ținând în mână o ceașcă de ceai.
– Tatăl meu.
– Hm.
E interesant. Privesc pagina și încerc să descifrez literele negre, înclinate.
– Și nu le-ați mai văzut?
– Le-am mai văzut, dar nu le-am citit.
Iar acum nu le poate citi. Nu fără ajutor.

– Primul începe în 1917 și se întinde până-n 1920. Mai sunt și altele, din alți ani. Scrie pe ele că sunt jurnale personale, nu oficiale.

Bătrâna încuviințează și-mi explică:

– Tata a fost paznic de far. În 1917 era la farul Battle Island[1]. A petrecut doar un an acolo, până când guvernul l-a transferat la farul din Porphyry Point[2]. Un paznic de far era obligat să țină și jurnale oficiale în care să consemneze informații precum ora la care prindea lumina, ora la care o stingea, dimineața, și condițiile meteorologice. De aceea a precizat că aici e vorba de însemnări personale.

Întorc paginile cu grijă, până dau de prima însemnare a paznicului de far:

– În partea de sus a paginii e trecut anul, după care, pe fiecare pagină, sunt câteva însemnări.

Ating pagina cu degetele care lucrează împreună cu ochii pentru a descifra literele pătate și pentru a le închega în cuvinte și propoziții.

– Pe coloanele din partea stângă sunt doar niște litere, V, NV, N, NNV...

– Sunt direcțiile în care bate vântul. Poți să citești ce scrie?

Pare nerăbdătoare să vadă dacă pot citi. Mă întreb ce se-așteaptă oare s-audă.

Luni, 23 aprilie – Am sosit la farul de pe insula Battle, unde voi lucra ca ajutor al paznicului de far pentru tot restul sezonului. Eu și Wilson am avut grijă să ținem lumina în

[1] Farul de pe țărmul canadian al Lacului Superior, aprins pentru prima oară în 1911. (n.tr.)

[2] Al doilea far construit pe țărmul Lacului Superior, aprins pentru prima oară în 1863. Primul far este Whitefish Point, din peninsula Michigan, aprins pentru prima oară în 1849. (n.tr.)

funcțiune timp de aproape două săptămâni, pentru că suntem în plin sezon al transporturilor maritime. Învăț să mă descurc cu diafonul de la stația de ceață – e o măgăoaie de mașinărie, dar mi s-a spus că este o variantă mult îmbunătățită față de sistemul cu manivelă din trecut.

Vineri, 25 mai – A fost o primăvară rece și ploioasă. Am dus barca în zona de pescuit și am ridicat ieri năvoadele. Am prins trei moruni, un păstrăv de lac și o mreană de mare și am păstrat doar mreana. Lil mi-a scris și mi-a mai trimis vești, iar eu i-am propus să își rezerve un loc pe vasul The Red Fox, *pentru data viitoare când căpitanul Johnson va acosta în portul McKay's*[1]*, ca să vină pe aici câteva săptămâni. Sunt sigur că, atunci când vine la noi la pescuit, suedezul n-ar avea nimic împotrivă s-o debarce aici, împreună cu corespondența și cele câteva provizii pe care i-am cerut să mi le aducă. Mă aștept ca asta să se întâmple peste vreo lună. Am aflat că mulți și-au adus familiile să locuiască împreună cu ei pe durata sezonului – în felul ăsta, muncitorii sunt mai fericiți, iar monotonia și singurătatea dispar. Sunt sigur că Lil ar fi la fel de fericită aici ca mine. Ba chiar pot spune că stilul ăsta de viață i se potrivește mai bine decât mie, pentru că s-a născut și a crescut strâns legată de locurile astea și de lac.*

Privesc spre fiica omului care-a scris toate astea.

– Lil era mama dumneavoastră?

– Da. Tata a emigrat din Scoția în Canada în 1914 – alungat fiind de la ferma familiei și fără să fi reușit să-și găsească de lucru. A venit în Canada ca să se stabilească în vest, așa cum făcuseră mulți scoțieni, dar s-a îndrăgostit de lacuri pe când venea din New York. A reușit să-și găsească o

[1] Port din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

slujbă pe vasele de legătură care navigau între Collingwood[1] și Port Arthur[2].

Mă pune la curent cu istoria familiei ei. Mi-e egal dacă citesc sau o ascult pe ea povestind. Așa că decid să tac și să ascult.

– În iarna care a urmat s-a hotărât să-și încerce norocul cu negoțul cu blănuri și s-a mutat într-o cabană în apropiere de portul McKay's sau de Rossport[3]. Întindea capcane. Acolo a cunoscut-o pe mama și s-au căsătorit în 1915. Tatăl ei era tot scoțian. Și negustor de blănuri. Dar, din ce spunea tata, era un om dur, destul de necioplit și foarte strict cu copiii. Mama ei era o Ojibwe și-i împărtășise tradițiile tribului. A învățat să-și tricoteze tălpici pentru mersul prin zăpadă înădind tendoane de animale pe cadrele de lemn, să jupoaie și să tăbăcească pieile animalelor pe care le prindeau în capcane și să caute în pădure mâncare și plante medicinale. Presupun că s-a dat mereu o luptă înlăuntrul ei, firea ei care îngemăna două rase, oscilând între o rasă și cealaltă, iar odată cu acea luptă se năștea și un sentiment de mândrie ce era atenuat de rușine.

Face o pauză.

– Când tata a început să lucreze ca ajutor al paznicului de far pe insula Battle, a venit pe lume fratele meu, Peter. Charlie, Emily și cu mine ne-am născut atunci când se mutaseră deja pe insula Porphyry.

Continui lectura. Seamănă puțin cu o carte de povești, iar personajele încep să prindă viață.

Încep și eu să-mi aduc aminte. Mă gândesc la trecutul meu, la familie, la momentele petrecute în fața focului în

[1] Oraș din provincia canadiană Ontario, denumit după secundul lordului Nelson, amiralul Cuthbert Collingwood (n.tr.)

[2] Oraș din nordul provinciei canadiene Ontario, situat pe Lacul Superior (n.tr.)

[3] Comunitate rurală din nord-vestul provinciei Ontario (n.tr.)

nopțile reci de iarnă, mi-amintesc cum stăteam în poala lui, ascultându-l povestind despre Lac, despre întinsul năvoadelor și furtunile care-i obligau să țină bărcile în port, așteptând ca vremea să se schimbe pentru a-și aduce captura la mal, pentru procesare.

Marți, 10 decembrie – Apele sunt liniștite. Mi s-a spus că în primăvara următoare voi fi transferat la farul de pe insula Porphyry. E un far mai vechi care nu are îmbunătățirile pe care le-am văzut aici, în insula Battle, dar e aproape de Insula Prințului Edward[1]*, aproape de intrarea în Black Bay și la doar o zi de navigat de Port Arthur. Din cauza războiului și în ciuda ordinului de încorporare emis de Borden*[2]*, paza farurilor a fost încadrată în rândul serviciilor esențiale, așa că voi ocupa postul de pe insula Porphyry încercând să-mi servesc țara.*

Mă uit la bătrână. Pare obosită. Ține în continuare cana în poală, dar a uitat de ea. Capul îi e rezemat de spătarul scaunului, dar, cu toate astea, nu pare nicidecum relaxată. Buzele-i sunt lipite strâns și are o expresie încruntată. Relatările din 1917 nu includ și ce sperase să afle de la tatăl ei.

Dacă vreau să aflu câte ceva despre desene, va trebui să fac mai mult decât să citesc.

---

[1] Cea mai mică provincie canadiană (n.tr.)

[2] Sir Robert Laird Borden (1854-1937), avocat și politician canadian, prim-ministru al Canadei în timpul Primului Război Mondial. (n.tr.)

11

Elizabeth

Ascult vorbele fetei. Asemenea picăturilor de ploaie, acestea umplu unul câte unul golurile, până când amintirile se leagă într-o poveste ce se revarsă spre mine. Îl văd pe tata îndeplinindu-și sarcinile la far și mi-l imaginez tânăr, readus la viață de cuvintele lui. E viața pe care și-a ales-o și una care i se potrivea atât de bine. Deși fata e aceea care vorbește, pot auzi și vocea lui. Iese la suprafață și plutește în aer, caldă și profundă. Răscolitoare.

Îmi dau seama că Morgan s-a oprit din citit.

– Deci ai ajuns la sfârșit? o întreb și pun ceașca de ceai pe masa de lângă.

– Doar la sfârșitul primului an.

O aud cum se foiește și aud jurnalul închizându-se cu o bufnitură ușoară.

– A murit?

– Tatăl meu? o întreb, parcă nevenindu-mi a crede. Doamne, copilă! A murit demult. Dac-ar fi trăit, ar fi depășit cu mult o sută de ani!

– Nu, răspunde ea. Mă refer la fratele dumneavoastră. Polițiștii ăia de ieri au zis că nu l-au găsit pe barcă. Știți, i-am auzit fără să vreau, când vorbeau cu dumneavoastră.

– În timp ce te ascundeai?

– Nu mă ascundeam.

– De ce te temi, Morgan?

– Schimbați subiectul.

– Iar tu te bagi unde nu-ți fierbe oala.

– Păi, și dumneavoastră v-ați băgat.

Nu-mi pot reține un zâmbet. Are ceva tupeu. Mă ridic – am stat prea mult jos, iar mâinile și picioarele, mi-au înțepenit – și mă îndrept spre patul meu. Mă așez pe el și mă aplec ca să mă descalț.

– Așa o fi. Dar până una-alta tu ți-ai băgat nasul pe unde nu trebuie.

– Mă uitam doar la picturile alea.

– Da, picturile.

Sunt trei, și le văd și-acum în fața ochilor, de parcă privirea nu mi-ar fi afectată. Sunt lucrări din perioada foarte timpurie, de dinainte ca lumea să se îndrăgostească de liniile ei detaliate și de culorile ei îndrăznețe.

Las pantofii să cadă pe podea și-mi pun picioarele în pat.

– De ce?

Înainte de a-mi răspunde, am senzația vagă că ezită, dar e posibil să mi se fi părut.

– Îmi plac. Îmi aduc aminte de cineva. De unde le-aveți?

– Le-am avut dintotdeauna.

– Dintotdeauna?

– Da, au fost pictate cu ani și ani în urmă.

– Deci sunt vechi.

– Destul. Dar acum cine schimbă subiectul?

Oftează.

– Așa. Fratele dumneavoastră. Ce s-a întâmplat cu el?

Mi-aș dori să fi știut asta. Cunosc prea puține detalii despre viața pe care a dus-o după ce am plecat de pe insula Porphyry. Dispăruse deja până m-am pus suficient pe picioare ca să încep să-l caut și să-i cer niște răspunsuri. Dar nu sunt sigură c-aș fi făcut-o nici dacă aș fi fost în stare. Apoi am aflat c-a fost transferat în Sault Sainte Marie[1] și a acceptat o slujbă la Algoma Steel[2]. La câțiva ani după ce eu și Emily am început să cutreierăm lumea, s-a mutat înapoi. A avut multe slujbe, dar n-a rezistat prea mult nicăieri, fie că tăiase lemne pentru fabrica de hârtie sau bătuse cuie în scheletele caselor, în construcții sau lucrase ca matelot la compania Paterson Steamships. A construit *Wind Dancer* și a navigat la bordul ei, de unul singur, pe lac, luni de zile. Cunoștea fiecare detaliu al bărcii. Și al Lacului. Așa că nu-mi imaginam c-o să se ajungă la asta... Dar era prea bătrân ca să plece singur pe Lacul Superior.

– Nu știu, Morgan. Vocea mi s-a înmuiat. Era un bun navigator, dar era și bătrân, iar Lacul are capriciile lui. Trebuie să fi fost ceva serios de-a plecat pe furiș, în miez de noapte, ca să dezgroape jurnalele astea din locul unde au stat ascunse atâția ani.

– Erați apropiați?

Mi-așa de greu să răspund la întrebare! Când o fac, realizez că tonul mi-a redevenit tăios.

– Nu ne-am mai vorbit de mai bine de șaizeci de ani.

– Deci îl urați.

Cât de simplu vezi lucrurile când ești tânăr: în alb și negru, bine și rău, iubire și ură.

– Nu. N-a fost deloc așa. L-am iubit... încă îl iubesc, foarte mult. Dar e o poveste lungă.

---

[1] Oraș din provincia canadiană Ontario. Există un oraș omonim și în statul Michigan, din Statele Unite ale Americii, cele două fiind orașe gemene, de-o parte și de alta a granitei. (n.tr.)

[2] Fabrică de prelucrare a oțelului, din Saulte Sainte Marie, Ontario, Canada (n.tr.)

12

Morgan

O privesc în timp ce se așază pe pat și își trage pătura tricotată peste picioare. Are părul alb prins într-o coadă de cal și câteva șuvițe rebele pe care și le trece pe după ureche. Apoi se lasă pe spate, pe pernă. Îmi îndrept privirea către schițele de pe dulap. Liniile lor îmi sunt atât de familiare și aș vrea să știu de ce.

Ploaia curge șiroaie pe geamuri. N-am niciun alt program. Își închide ochii, de parcă așa ar putea vedea aievea imaginile evocate de cuvintele tatălui.

– Spuneți-mi, o încurajez.

– Mergeam toți trei laolaltă, Charlie încăpățânatul, cu mine și cu Emily urmându-l, nerăbdătoare să-l însoțim în incursiunile și expedițiile pe care le făcea. Îl adoram. Tata ducea o viață ieșită din comun și, prin urmare, și noi. Dar n-aveam habar de nimic altceva. Ni se părea ceva normal să trăim în mijlocul apelor cenușii ale Lacului Superior, pe o

insulă, sub un far mare ce părea că face cu ochiul vaselor ce navigau în întuneric. Ne petreceam zilele zbenguindu-ne prin pădure, explorând canalele și golfurile într-o bărcuță, vânând iepuri și culegând fructe de pădure. Am avut o copilărie minunată.

– Charlie era mai mare decât dumneavoastră?

– Da, cu patru ani. Emily și cu mine eram cele mai mici. Ne-am născut pe insulă și simplul fapt c-am supraviețuit a fost o minune. Mama nu se așteptase să aibă gemeni. A intrat în travaliu cu o lună mai înainte de soroc. Nu erau bărci destul de rapide încât să parcurgă în timp util distanța dintre insula Porphyry și Port Arthur, iar organismul mamei se obișnuise cu nașterile, pentru că adusese deja doi copii pe lume. De-abia a avut timp să fiarbă apa și să-l chemăm pe tata. Mama era, în virtutea originilor sale, o vindecătoare; știa să ne poarte de grijă. Ne-am petrecut primele luni stând înfășate într-o ladă din lemn, împreună, aproape de căldura sobei, hrănindu-ne cu poftă din laptele ei. Tata spunea că Emily și cu mine eram de nedespărțit, două jumătăți ale aceluiași întreg. Iar Charlie era cel care ne veghea.

Bătrâna face o pauză.

– Nu, Morgan, nu îl urăsc. O vreme, am fost foarte apropiați. Dar a intervenit între noi ceva care a lăsat urme un timp îndelungat, prea mult ca să vreau să-mi aduc aminte.

Iau jurnalul în mână, iar sunetul pe care îl produce această mișcare o readuce la realitate.

– Dar stai că încă n-am ajuns acolo. Am depănat prea mult din poveste. În jurnal, Charlie nici măcar nu și-a făcut apariția. Citește în continuare.

Deschid din nou vechiul jurnal și răsfoiesc paginile pe care le-am citit deja.

– 1918.

Miercuri, 3 aprilie – În sezonul ăsta a venit toată familia: Lil, Peter și cu mine. Am călătorit spre insula Porphyry la bordul remorcherului James Whalen. *Farul este într-o stare impecabilă, dar casele și grădinile lasă de dorit. Albert Shaw, fostul paznic al farului, s-a retras în Fort William*[1]*. Mi s-a spus că are șaptezeci și trei de ani. Fiica lui i-a servit drept ajutor în toți acești ani. Spre deosebire de farul de pe insula Battle, cel de aici are turnul atașat de zona de locuit, așa încât paznicul și ajutorul își împart locuința.*

Farul are o lentilă catoptrică, cu un diametru de doi metri și șaptezeci și patru, și include patru lămpi circulare cu reflectoare de cincizeci de centimetri. Turnul în sine este înalt de aproape unsprezece metri și, cum e situat în partea de vest a insulei, are o elevație de șaptesprezece metri față de lac. Când e senin, lumina poate fi zărită pe o rază cuprinsă între douăzeci și cinci și douăzeci și opt de kilometri. Toate clădirile trebuie zugrăvite. Am cerut scânduri de pin pentru înlocuirea podelelor și sper că-mi vor fi aduse de remorcher împreună cu alte provizii. Lil și Peter au început să se acomodeze.

Marți, 23 aprilie – Când pescuiam în canalul Walker, am zărit o femelă de ren înotând, împreună cu puiul ei, pe distanța dintre insula Porphyry și Insula Prințului Edward. O să aduc pușca. E un port aici, cam la jumătatea distanței dintre capetele insulei, pe țărmul de nord-vest, chiar înaintea intrării în canal. Portul ăsta a făcut ca farul Porphyry să fie invidiat de toată lumea, pentru că permite ca transporturile de bunuri sau oameni, către sau dinspre insulă, să fie făcute cu maximă discreție, pe orice vreme. E ceva de mers prin ceață până la far, dar cărarea e bătătorită. De obicei, proviziile sunt

[1] Vechiul nume al orașului Thunder Bay, din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

livrate pe plaja din apropierea farului, iar pe țărm a fost construit un hangar pentru bărci, dar e bine de știut că, pe vreme rea, există alternative. Ajutorul de paznic George Grayson a ajuns săptămâna trecută. A fost lăsat cu nici șase luni în urmă la vatră din Corpul Expediționar Canadian[1]*, unde a luptat pe front în a treia bătălie de la Ypres, la Passchendaele.*[2] *Pe trup are răni căpătate în tranșee. Fața și brațele-i sunt pline de cicatrice de la băşicile apărute din cauza gazului lacrimogen al inamicilor, ce se lipise de el precum kerosenul fierbinte, dar ardea fără flacără și nu putea fi stins. Și să-l privești ți-e greu. Gazul i-a pătruns și-n plămâni, iar vocea îi este aspră și răgușită. A fost trimis aici pentru ca aerul curat să-i vindece plămânii, dar și ca să aibă o ocupație. Împărțim turele, în schimburi de câte douăsprezece ore. Grayson nu-i căsătorit și s-a stabilit de unul singur într-o cameră din aripa de est, cum îmi place mie să-i spun. Noi împărțim zonele comune. Dacă familia se mărește, va trebui să cer ca ajutorului de paznic să-i ridice o cabană nouă, pentru că spațiul pe care-l avem la dispoziție este prea mic.*

Joi, 14 mai – Aproape am terminat de renovat clădirea. Am primit ieri o vizită din partea lui Bob Richardson de pe vasul Margueritte *de pe Silver Islet. Bob lucrează ca agent imobiliar pentru terenuri, la guvern, și-și mută familia, în fiecare vară, într-una dintre fostele case ale minerilor, făcând naveta în oraș la muncă. Își pregătește casa pentru a putea fi locuită și pe timp de iarnă. Din ce-mi spune, sunt puțini care locuiesc acolo tot anul. Doar familia Cross, care lucrează ca îngrijitori, și alți câțiva. A adus ziare cu noutăți de pe frontul din Europa. Grayson s-a trezit de câteva ori în toiul nopții. A început să*

[1] Corp militar canadian înființat în 1914 (n.tr.)

[2] Una dintre marile bătălii ale Primului Război Mondial, dată între forțele franceze și cele germane, având ca obiectiv cucerirea satului cu același nume de lângă orașul Ypres, din Flandra de Vest, Belgia (n.tr.)

urle și ne-a îngrozit pe toți. Și lui Lil, și lui Peter le e frică de el. Mă tem că încercările cumplite prin care-a trecut i-au afectat mintea în aceeași măsură cu trupul. Doarme extrem de puțin și bântuie pe țărm, călăuzit doar de lumina lunii.

Vineri, 24 mai – Azi, pe o ploaie torențială, micuța noastră adunare a ținut un toast pentru marea regină Victoria. Dacă ploile din aprilie aduc florile de mai[1]*, ploaia din mai va aduce legume. Am plantat o parcelă de cartofi lângă cabana veche a lui Walker și am amenajat straturi suspendate pe stâncile solide din apropierea farului. Apoi am umplut cadrele din lemn cu pământ și semințe de roșii, mazăre și fasole. În ultima vreme n-am primit vizitatori, deși culoarele de transport lacustru care merg dintr-o parte în alta pe Thunder Bay au fost pline de nave comerciale și de pasageri.*

Luni, 19 august – The Red Fox *a sosit cu provizii de făină și carne de porc, cât să ne-ajungă până când se încheie sezonul, undeva la mijlocul lui decembrie, când* James Whalen *trebuie să se întoarcă. Sunt în continuare îngrijorat din cauza lui Grayson, pentru că a început să dispară zile în șir. Lil se bucură că nu e prin preajmă. Din cauza crizelor, chipul desfigurat și privirea pierdută par și mai înfricoșătoare. Eu, unul, îl văd mai mult ca pe un suflet chinuit decât ca pe cineva sărac cu duhul, dar uneori ia bărcuța și pleacă, iar noi rămânem fără niciun vas în caz de urgență. Am trimis o scrisoare către Departamentul de Marină și Pescuit, dar cei de-acolo mi-au transmis că suntem prea aproape de finalul sezonului ca să-i găsească un înlocuitor. M-au informat și că aceste funcții revin de regulă veteranilor și victimelor Marelui Război și că va trebui să găsesc*

[1] În original e vorba de un joc de cuvinte intraductibil în totalitate, „*April showers bring May flowers*“ (n.tr.)

o cale de a colabora cu el, dar nu văd de ce aș irosi o parte din bugetul farului pe un ajutor care-i mai mult absent decât prezent. Lil a început să-și asume mai multe responsabilități și-i ține locul în ture, atunci când lipsește. Reușim să-l suplinim cu brio, dar asta pentru că trebuie. Nu avem de ales.

Joi, 10 octombrie – Ziarele anunță că forțele Aliaților câștigă teren în fața germanilor, în Belgia. Războiul e pe sfârșite. Va pune capăt tuturor războaielor. Soldații se întorc încet-încet acasă, unii dintre ei sunt răniți, dar mulți au fost îngropați pe câmpurile Flandrei[1] sau li s-a pierdut urma, iar mormintele lor au rămas necunoscute și nemarcate. S-a așternut liniștea în micul nostru avanpost, fiind nave puține și chiar și mai puțini vizitatori, iar câmpurile de luptă ale Europei par la secole depărtare de monotonia vieții de aici, marcată de rutina alimentării cu combustibil, aprinderii șemineurilor și șlefuirii lentilelor. L-am întrebat pe Grayson despre perioada de pe front, dar mi-a povestit foarte puține, vorbindu-mi numai despre pregătirile din Anglia, despre camarazii lui și dansurile de la bază. Când îl întreb despre bătălii, privirea i se încețoșează și văd cum suferă amintindu-și. Am auzit c-a fost unul dintre puținii oameni din unitatea lui care-au supraviețuit atacurilor cu iperită[2], că unii dintre soldați au murit în chinuri groaznice din cauza arsurilor ce le-au afectat pielea și plămânii, lăsându-i fără suflare în timp ce medicii și asistentele îi priveau neajutorați. Am auzit și că există un flagel adus de partea asta a Atlanticului de tinerii care s-au oferit să-și dea viața pentru libertate și care, în schimb, s-au ales cu o boală numită gripă

[1] Regiune din nord-vestul Europei, componentă a statului federal al Belgiei (n.tr.)

[2] Agent chimic foarte puternic folosit pe post de gaz de luptă în Primul Război Mondial. A produs traume profunde soldaților acelor vremuri. (n.tr.)

spaniolă[1]*. Se răspândește cu o viteză nebună și a ajuns deja pe țărmurile Lacului.*

Luni, 16 decembrie – James Whalen *a sosit astăzi ca să-l ia pe Grayson și să-l ducă înapoi pe continent pe durata iernii, dar omul a dispărut. Nu l-am mai văzut de cinci zile. N-are cum să fi ajuns departe. Bărcuța a fost găsită pe Insula Prințului Edward, dar când l-am căutat, nu l-am găsit. Cred că a căzut în apele Lacului. Am căutat chiar și-n puțurile miniere abandonate, dar nu am dat de el. Am căzut de acord cu Lil și cu copiii să petrecem iarna pe insulă. Avem provizii pentru tot sezonul și e destul vânat. Sunt suficiente gloanțe puse deoparte, iar Lil are lațurile ei. Am început să tăiem lemne pentru foc, suficient cât să ne țină cald în iarna lungă și rece. În oraș, un paznic de far nu și-ar găsi de lucru acum, pentru că soldații întorși de pe front caută la rândul lor, așa că n-are rost să plătim chirie când avem o casă numai bună chiar aici. Și, în plus, tot mai mulți oameni se îmbolnăvesc și mor din cauza gripei astenia. Îi doboară pe cei mai tineri și mai puternici, le umple plămânii cu lichid până nu mai pot respira. Aici o să fim în siguranță. Iar dacă Grayson se întoarce, dar-ar Dumnezeu, vom încerca să avem grijă de el până când reușim să trimitem vorbă în oraș.*

Parc-aș citi o poveste de adormit copiii, dar, uitându-mă la ea, văd că n-o ia somnul, ci stă dreaptă, în șezut. După expresia feței, nu-mi dau seama ce gândește. Fac o pauză și o aud șoptind:

– O, Doamne. El a fost. După atâția ani. Grayson!

Nu vorbește cu mine.

– S-a întâmplat ceva, domnișoară Livingstone?

[1] Gripă mortală izbucnită imediat după sfârșitul Primului Război Mondial (n.tr.)

Nu-mi răspunde, ci-și înclină ușor capul, căzută pe gânduri.

– Tata n-a știut ce s-a întâmplat cu el, nu l-a mai văzut. Nimeni nu l-a mai văzut. În afară de mine și de Emily. Iar ea n-ar fi spus nimănui, pentru că n-avea cum. Și n-am făcut-o nici eu.

Se așază din nou pe pat.

– Citește mai departe.

Vineri, 1 ianuarie – Sărbătoarea Anului Nou! Am avut parte de un ospăț cu supă de iepure, carne de vită fiartă, chec și budincă de orez. Între insule se regăsesc porțiuni mari acoperite de gheață, iar temperaturile continuă să scadă. În curând, Lacul va îngheța atât de tare, încât va putea fi traversat pe jos și vom fi din nou în legătură cu lumea exterioară. Eu și Peter stăm mult timp cu nasul în cărți, și de multe ori îi citesc. Îmi dau seama de pe acum că-i inteligent. Sunt recunoscător pentru educația de care am avut parte în Scoția, deși eram doar băiatul unui fermier sărac. Grație ei, pot să m-asigur că fiul meu are parte de același lucru, chiar dacă în baza lecțiilor pe care eu și Lil i le predăm aici, pe insulă. Până acum, nici urmă de Grayson.

Joi, 27 februarie – Simt că se apropie primăvara, după căldura soarelui. Richardson a reușit să ajungă de pe Silver Islet cu atelajul tras de câini, pentru că stratul de gheață e gros. A adus cu el corespondența și câteva noutăți și ne-a completat proviziile de lapte din cămară. A venit însoțit de doi dintre fii, iar copiii au patinat ore întregi pe Lacul înghețat. Lil a pregătit o tocană sănătoasă din pește sărat și le-am dat și lor, ca să-i mai încălzească pe drumul de întoarcere, când are să fie frig.

Marți, 4 martie – Gheața-și slăbește strânsoarea, dispare din Black Bay, iar vântul poartă banchizele înspre țărm. Deși

Lacul Superior începe să se dezmorțească, va mai trece o lună până când o să apară din nou vase pe culoarele de transport și va trebui să aprindem farul. Peter s-a simțit rău în ultimele trei zile. Atât de rău, încât am luat sticla de whisky din locul unde-o ascunsesem, în depozitul de combustibil, cu speranța că proprietățile sale medicinale o să fie de ajutor. Lil n-a prea fost de acord și a fost destul de sceptică, așa că a trebuit să insist ca să-i administrez băutura lui Peter. Tatăl ei n-a permis să existe băutură alcoolică în casă, iar educația asta strictă și-a lăsat amprenta asupra ei. În schimb, a adunat scoarță de plop, pe care a opărit-o pentru a face un ceai tare. Mă tem că microbul morbid al gripei spaniole a ajuns și în avanpostul nostru singuratic, adus fără știre de băieții ăia zvăpăiați care-au patinat pe lângă țărm și au luat cina în căsuța noastră.

Joi, 13 martie – Peter se înzdrăvenește. Fiul nostru va supraviețui și nu-mi pasă dacă-i de la whisky sau de la ierburi. Cu toate acestea, familia lui Richardson nu a fost scutită de necaz. Ni s-a transmis că băiatul lor cel mare a murit.

Mă opresc din citit. Îl aud pe Marty fluierând vesel în biroul lui de pe hol. Recunosc o partitură de Chopin și urmăresc melodia, anticipând următoarele note. Nu mă pot abține. Muzica rămâne cu mine, e o parte din mine, din adâncul ființei mele, pe care încerc s-o țin ascunsă. Și așa a fost mereu.

Bătrâna tace o clipă. Mă gândesc c-a adormit, dar apoi o aud:

– Îți mulțumesc, Morgan, ajunge. Inima mea nu mai suportă și alte amintiri.

Închid jurnalul și-l pun la loc, peste celelalte. Apoi înfășor din nou pachetul cu bucata de material și-l leg cu ață. Pun pachetul pe masa de lângă patul bătrânei și mă întorc spre ușă.

– Vezi să nu te atingi de lucrurile mele.

Mă opresc o clipă, privind bătrâna cu părul alb întinsă între perne, apoi mă uit într-o doară la desenul cu libelula. Nu scot un cuvânt și pornesc pe hol, spre biroul lui Marty.

***

Ploaia s-a oprit, până să plec de la Azilul Boreal, dar în aer se simte o umezeală rece. Încep să se aprindă felinarele, pâlpâind.

Derrick e aici, stând chircit deasupra volanului mașinii lui negre, Honda Civic, iar mie-mi stă inima-n loc. În ultima perioadă am fost ocupată ba cu răzuitul gardurilor, ba cu rezolvarea problemelor de-acasă și nu l-am văzut. Laurie zice c-ar trebui să zic mersi că m-am ales doar cu reabilitarea asta curativă de rahat. Putea fi mult mai rău, zice ea. M-a întrebat de desen, despre ce am scris, de unde-am luat vopseaua, cu cine-am fost. Doamne, zici că era la interogatoriu. O înțeleg; își face datoria. Știe că m-am tot văzut cu Derrick. Într-o seară l-am chemat la mine să vedem un film; am crezut c-o să fie în regulă, c-o să mă lase în pace. El știe cum să se comporte cu adulții, e mereu politicos, dornic să ajute și toți îl cred un tip extraordinar. Nu și Laurie. Îmi dau seama că nu-i place Derrick, deci nu mai mergem la mine. Pe mine nu mă deranjează. Derrick mă vede și pornește mașina, oprind în fața casei. Urc pe bancheta din față, el iese din parcare și n-apucăm să spunem nici măcar o vorbă.

Încep să-nvăț c-așa e el uneori. El zice că-i o fire meditativă, dar după mine astea-s doar vorbe mari, care-n traducere înseamnă că are toane. Deci, când nu spune nimic înseamnă că se gândește la ceva. Mereu e căzut pe gânduri. Pune ceva la cale. E cu mintea-n atâtea părți, încât abia reușesc să țin pasul cu el.

Și-a cerut scuze pentru c-a luat-o la sănătoasa când au apărut polițaii. A trebuit să mă descurc singură până la McDonald's, unde, în cele din urmă, tot m-au prins. Știu că el și-a asumat riscuri mult mai mari decât mine. Știu asta. Dar nu pot spune că simt că-i așa. În partea aceea din mine care-și dorește cu disperare să conteze pentru el, acolo, în adâncul sufletului, mă doare. Ar putea măcar să fie recunoscător, să-mi dea de înțeles că apreciază că mi-am ținut gura în legătură cu toată tărășenia. Știe că fără mine și-ar fi luat-o-n freză în seara aia, dacă l-ar fi percheziționat poliția, dacă i-ar fi percheziționat mașina, dacă nu le-aș fi spus că-s singură.

Spune că nu consumă chestii grele și-l cred. Nici eu nu consum. Am văzut ce efect pot să aibă asupra oamenilor, cum îi lasă fără pic de vlagă.

Printre clienții lui sunt o mulțime de copii de bani gata, iar Derrick nu-i suportă de nicio culoare pe „dobitocii ăia încrezuți", chiar dacă nu se dă de gol în prezența lor. Îmi spune că el e un om de afaceri care livrează pur și simplu ce-și doresc, luându-le banii pe care-i au de la babaci. Sunt chestii pe care le-ar găsi oricum și-n altă parte. Totul se rezumă la cerere și la ofertă. Puștii îl caută la școală sau îi trimit mesaje, iar el stabilește punctul de întâlnire. Ei dau cât le cere fără să se tocmească și se întorc după mai multă marfă.

Nu l-am întrebat niciodată de unde-i știe pe artiștii de graffiti. Își petrece timpul cu ei, dar nu desenează niciodată. Cred că-i place ce simte când curge adrenalina, când trăiește viața la limită și e mereu cu un pas înaintea polițiștilor, când aleargă peste tot în miez de noapte și vede mesajele scrise cu vopsea. Asta e ce m-a atras la el. Că pentru prima oară după atâta vreme am simțit că aparțin unui loc anume. Cu el, am simțit că sunt vie. Că, pur și simplu, simt.

– Salut.

Mă privește scurt și-mi zâmbește.

– Salut, spune el. Cum a fost la școală?

– Știi și tu, aceleași porcării.

Azi n-a fost la școală. E la liceu încă, deși trebuia să fi absolvit. A înghețat anul, iar acum reia clasa a douăsprezecea. De obicei, ăia pasionați de sport fac chestia asta pentru că vor să mai joace fotbal[1] un an și să-și mărească media generală participând la cursuri la care-au rămas corijenți. Dar la Derrick nu-i vorba de asta. Vrea să rămână aproape de clienți, să treacă pe lângă ei pe holuri, să stea cu ei în pauza de prânz, să pună la punct cum să facă plasarea, prin parcări. El se ocupă de mărunțișuri. Nu se înhamă niciodată la ceva mare sau periculos. Și niciodată nu face tranzacții la școală. E prea deștept pentru asta. Spre deosebire de mine, trece la toate materiile, chiar dacă nu merge la mai bine de jumătate din ore. Derrick e genul de puști care nu trebuie să se chinuiască. Obține tot ce vrea.

– Azi m-au prins în camera bătrânei, zic.

Nu-i spun motivul pentru care eram acolo. Nu-i spun despre desenele ei. Nici despre cel care seamănă cu libelula mea.

– Așa c-a trebuit s-o ajut să citească jurnalele lui taică-său.

– Nu, pe bune?

Chiar pare interesat.

– De ce?

– E oarbă. Nu le poate citi singură.

Mergem cu viteză și ne îndreptăm spre chei. Derrick își mușcă buza de jos, încruntat. Se gândește la ceva.

Întinde mâna și mă mângâie pe picior, apoi mă ia de mână.

Ne-am cunoscut la o petrecere, anul trecut. El e cu doi ani mai mare decât mine. Mergem la aceeași școală, dar nu ne-am

[1] Fotbal canadian care se aseamănă cu fotbalul american, nu cu cel european (n.tr.)

intersectat niciodată pe holuri. Pe vremea aia nu ne învârteam în aceleași cercuri.

Am cunoscut-o pe Alyssa în clasa a noua și am început să ieșim împreună. Pe urmă, anul trecut, m-au plasat în altă casă și a trebuit să mă mut și la altă școală. La școala nouă nu știam pe nimeni, în afară de Caleb, care-i un mare tâmpit.

Pe urmă, într-un weekend, Alyssa a aflat de o petrecere la o carieră de piatră, aproape de ieșirea de pe autostrada 61, și m-a sunat. A aranjat să mergem cu o mașină și a apărut la mine acasă cu o sticlă de whisky și câteva beri. Am ieșit pe fereastră, pe furiș, fără să știe Laurie. Are de nu știu când copii în plasament, dinainte să ajung eu la ea, da-i suficient de proastă încât să nu-și dea seama cât de ușor poți să deschizi fereastra de la dormitor, ca să ieși pe-acolo.

Până la două noaptea, și eu, și Alyssa eram deja bete, iar eu stăteam în poala lui Derrick. După jumătate de oră, a venit poliția. Eu și Derrick am fugit să ne-ascundem în tufișurile de la marginea carierei. Ne-am lăsat ușor pe panta digului, stând întinși, împreună, cât timp am văzut luminile lanternelor ce scanau cu razele lor câmpul, căutând petrecăreți leșinați prin iarbă. Am stat întinși acolo, privind stelele, cu pământul învârtindu-se sub noi, până când polițiștii au plecat și am putut merge pe furiș spre mașina lui Derrick, pe bancheta din spate.

Derrick a scos o bere dintr-o ladă frigorifică, a desfăcut-o și a luat o gură. Apoi mi-a dat-o mie.

Am băut. Berea nu mai era rece, dar îmi era sete. Am plimbat berea de la unul la altul de câteva ori.

– Doamne, cât ești de frumoasă a zis el, atingându-mi fața și urmărind cu degetele conturul ochilor, nasului, bărbiei. Cum de nu te-am observat până acum?

Am râs. Era de la bere. Nu-s frumoasă, dar l-am lăsat să creadă că așa era. Când m-a sărutat, buzele-i erau umede și

aveau gustul berii calde. Nu-mi mai ardea de râs. Mi-a băgat mâinile pe sub geacă și pe sub bluză, plimbându-le de-a lungul coloanei vertebrale, până în partea de sus a blugilor. M-au trecut fiorii. Mi-a desfăcut sutienul și a băgat mâna sub dantela roz ca să-mi cuprindă sânul. M-am încordat și m-am retras, uitându-mă-n ochii lui verzi, care abia se vedeau în interiorul întunecat al Hondei.

– E-n regulă, mi-a șoptit el la ureche. Ai încredere-n mine.

S-a aplecat și m-a sărutat pe ochi până i-am închis, apoi mi-a găsit din nou gura. De data asta, am deschis gura și l-am lăsat să mă sărute cum voia.

Derrick obține întotdeauna ce vrea.

Credeam că n-o să mai aud niciodată de el. Faptul că-mi doream să mă caute mă scotea din sărite. După o săptămână, m-a sunat din nou și am mers la petrecerea la care i-am cunoscut pe artiștii de graffiti. Atunci mi-am dat seama pentru prima oară cu ce se ocupa, cum a făcut banii de Honda, cum și-a luat blugii de firmă pe care-i purta și stocul aproape inepuzabil de băutură.

Mașina merge cu viteză pe Water Street, iar la radio se aude o porcărie country, gen care nu mi-a plăcut niciodată, dar nu zic nimic. Nici nu schimb postul.

Virăm spre port, mergând de-a lungul cheiului, și oprim într-o parcare cu vedere la port și la silozurile enorme. Un val format de bătaia vântului se sparge de malurile stâncoase. Un vapor comercial aruncă ancora în port. Derrick oprește motorul și se întoarce să mă privească.

– M-am tot gândit la o chestie.

La cum o spune, nu-mi dau seama despre ce-i vorba. Scot țigările. Îi ofer una lui Derrick, deși știu că nu fumează și că nu-i place să fumez în mașina lui. Ăsta-i nivelul maxim de tupeu pe care mi-l permit cu el.

– Da? La ce te-ai gândit?

Frec bricheta până când țigara se aprinde și trag un fum lung.

– Faptul c-ai fost prinsă și prestezi muncă în folosul comunității la azilul ăla ar putea fi un lucru bun. O ocazie.

Chiar nu-mi dau seama cum ar putea fi un lucru bun.

– Iubita, moșii ăia de-acolo iau o găleată de analgezice. În mod sigur acolo-i plin de medicamente pe care le putem vinde – oxicodonă[1], percocet[2], tot ce vrei. Trebuie doar să ai ocazia să pui mâna pe ele.

Aproape că mă înec cu fumul de țigară.

– Ce dracului ai, ești nebun, Derrick? Ăia nu lasă cutiile cu pastile peste tot.

Mă uit la el, fixând cu privirea ochii ăia care te hipnotizează, dar nu pare convins.

– Și ce dracului crezi c-o să se întâmple dacă dispare ceva? O să fiu prima persoană pe care-o s-o caute! Am suportat destule mizerii până acum.

– Păi, gândește-te cum ai intrat azi la băbuța aia în cameră. Găsim o cale, o portiță, ceva. Te apropii de bătrâni. De personal. Îi convingi să aibă încredere în tine.

Se apleacă și-mi smulge țigara dintre degete, apoi o aruncă pe geamul crăpat și dă să mă sărute.

– Poți face asta, iubito. Poți s-o faci pentru noi. Noi doi ne putem clădi un viitor împreună. Ceva teribil.

Îmi place cum sună. Și-aproprie gura de a mea. Să-l ia toți dracii.

---

[1] Analgezic puternic din grupa opioizilor (n.tr.)

[2] Numele sub care e cunoscută în America de Nord și Canada combinația dintre oxicodonă și paracetamol. (n.tr.)

13

Elizabeth

Stau în curte, în scaunul cu rotile, înfofolită bine în pături, cu ochelarii de soare pe ochi. Ce bine că sunt din nou afară!

A plouat din plin în ultimele zile, dar în cele din urmă ploaia s-a retras în nori și-a plecat în alte direcții. Aerul e acum rece și umed, semn că vin zile mai scurte și se apropie iarna. O aud pe fată cum lucrează la gard. Iar are muzica-n urechi, iar ritmul muzicii din difuzoarele alea mici se aude până aici. E ceva cunoscut, dar nu-mi dau seama ce.

– Ce-asculți?

Răzuitul încetează pentru o clipă.

– Muzică.

– Ei, ce ironică ești!

– Ei, ce vă mai băgați în seamă.

– Timpul trece mai repede când ți-l petreci cu cineva.

Se face liniște. Exceptând răzuitul. Și melodia în surdină.

– Ce-ar fi să iei exemplu de la Tom Sawyer[1] și să rogi pe cineva să vopsească gardul în locul tău?

– Cine-i Tom Sawyer?

Clatin din cap.

– Ce vă-nvață la școală în ziua de azi?

– Prostii. Pierdem vremea de pomană.

Nu-mi dau seama dacă-i de râs sau de plâns. E naivă. Deși pare să-și fi construit o platoșă în raport cu exteriorul, știu mai multe despre ea decât ar fi dispusă să recunoască. Părinții ei probabil că sunt morți sau absenți, iar casa ei, oriunde-ar fi, nu mai prezintă niciun interes. Își ascunde teama și singurătatea și, în încercarea disperată de a-și găsi un loc al ei, face alegeri prostești și ia drept iubire ce nu se cade. După cum a reacționat în prezența polițiștilor, aș putea să pariez că s-a înhăitat cu niște personaje dubioase, care-au lăsat-o, cel mai probabil, de izbeliște la cel mai mic semn c-ar apărea vreo problemă. Dar are ceva al ei. Ceva unic.

– Și n-ai altceva mai bun de făcut decât asta?

– Numai să vopsesc garduri n-aveam eu chef azi!

Tonul ei e sarcastic, dar fațada pe care se străduiește atât de tare s-o construiască începe să cedeze. Simte nevoia să se repună pe poziții, după momentul de vulnerabilitate când a fost surprinsă în camera mea și a trebuit să fie salvată de o bătrânică. Ba încă de o bătrânică oarbă.

– Treaba asta cred că era lucrul care-mi plăcea cel mai puțin. Nu vopsitul gardurilor, ci văruitul. Și era mereu de văruit. În fiecare vară văruiam cabana, stația de ceață și farul. Doamne, ce mă mai enerva!

Răzuitul continuă.

---

[1] Personajul principal al celebrului roman *Aventurile lui Tom Sawyer*, de Mark Twain, apărut în 1876. Una dintre scenele celebre ale cărții este aceea în care Tom își convinge prietenul să preia sarcina vopsirii gardului, dată de mătușa Polly. (n.tr.)

– Ascult Epica[1].

– N-am auzit de ea.

– De ei.

Abia disting muzica. Mă las pe spate în scaun, ascultând viorile, violoncelul și vocea tulburătoare care le acompaniază. Îmi aduc aminte de trecut. Era iarnă. Emily și cu mine stăteam întinse pe covor în fața sobei. Afară, Lacul Superior era înghețat bocnă și milioane de stele erau împrăștiate pe cerul de culoarea cernelii. Era liniște deplină. Tata stătea pe scaun și-și fuma pipa. Mama cârpea ceva. Radioul nostru Zenith[2] era dat pe postul de radio NBC din Michigan. Sunetul muzicii traversa încet întinderea înghețată a Lacului, ducându-mă pe mine, o copilă de zece ani, departe de pădurea boreală, într-o lume magică. Stăteam și ascultam, ca-n transă.

Ritmul muzicii se schimbă brusc. Mai întâi, răpăie tobele, apoi se-aude ceva ce poate fi doar o chitară electrică. E ceva neobișnuit, ca să nu zic mai multe.

– Dumnezeule mare, ce soi de muzică mai e și ăsta?

– Symphonic metal.

– Interesant.

N-am mai auzit o asemenea muzică; e o combinație ciudată între muzica clasică și un stil contemporan, foarte zgomotos și nevrotic. Înțeleg de ce o atrage.

Morgan aruncă șpaclul în găleată și se așază la masa de picnic. Aprinde o țigară. Nu comentez. Sunt sigură că se-aștepta s-o fac.

– Ați mai aflat ceva de fratele dumneavoastră? întreabă ea.

– Nu.

Îmi aranjez din nou pătura de pe picioare. Mă fascinează fata asta.

– Uite ce-i, Morgan. Când ți-am spus că nu mi-am mai văzut fratele de peste șaizeci de ani, n-am fost chiar sinceră.

---

[1] Formație de metal simfonic din Olanda, fondată în 2002 (n.tr.)

[2] Companie americană de electrocasnice fondată în 1918, în Chicago (n.tr.)

Nu răspunde și continuă să fumeze.

– Asta-i perioada în care n-a încercat să ia legătura cu mine, dar cu două zile înainte ca barca lui să fie găsită abandonată a venit la azil. Cei de aici l-au condus la mine, afară, în grădină, și nu mi-a spus nici măcar un cuvânt. După câteva minute, a plecat.

Fumul de țigară persistă în aer, greu și înecăcios.

– Morgan, jurnalele alea ar putea conține răspunsuri la întrebările pe care mi le pun în legătură cu trecutul. Eu nu le pot citi. Dar tu poți. Și ai și timp, dacă nu mă înșel.

În cele din urmă, mi le-ar citi și Marty, sunt sigură. Puteam să-l rog pe el. În schimb, o rog pe ea:

– Poate-am putea să facem un schimb, nu? Tu-mi citești în continuare jurnalele, iar eu o să-ți dau una dintre picturile alea care te interesează.

Aud cum strivește țigara sub talpa bocancului, dar nu spune nimic. Cred că și-a scos una dintre căști, pentru că acordurile Epica se aud mai clar, amestecându-se cu ciripitul vrăbiilor și cu foșnetul vântului prin hortensii.

– Pot să aleg eu una?

Un răspuns interesant. Sunt trei schițe. Una e o libelulă, alta, o pasăre colibri și ultima, un studiu detaliat al măzărichei. Teme comune, privite dintr-o altfel de perspectivă. Unii critici sugerează că s-ar putea alcătui chiar o serie pe același subiect, pentru a crea o imagine tridimensională, ca și cum fiecare interpretare ar mai adăuga un strat care exprimă o perspectivă puțin diferită și care totuși poate fi asociată celorlalte. Chiar dacă sunt niște schițe, fiecare valorează bani frumoși. Dar nu cred că asta o atrage la ele. Ce vede ea în desenele-astea?

– Da.

– E-n regulă. Hai să începem.

14

Morgan

În timp ce bătrâna îmi propune să-i citesc jurnalele tatălui ei, îmi vine-n minte vocea lui Derrick. Poate că asta e ocazia de care am nevoie.

Dar nu mergem în camera femeii. Stăm pe veranda din capătul holului, cu vedere spre curte și grădini. Salopeta mea atârnă într-un cui în biroul lui Marty și tot acolo am lăsat și bocancii ăia mari. Bocancii mei de acum sunt negri și au șireturile legate în față până aproape de genunchi. Fac mult mai puțin zgomot când merg pe holul acoperit cu gresie și pe podelele cu parchet. Sunt îmbrăcată complet în negru, ca un corb, cu excepția unui fular pe care l-am primit anul trecut de Crăciun, de la Laurie. E de un albastru-cobalt, deschis, și are niște fire argintii pe care le-am trecut prin catarama curelei de la blugi. Am auzit că și corbilor le plac chestiile lucioase, ca și coțofenelor. Sunt cu ochii-n patru.

Pun teancul de jurnale pe o masă. Volumele vechi sunt o apariție ciudată și nu se potrivesc cu mobilierul modern de-aici. Aproape că mă tem să le deschid, atât de fragile sunt. Dar nu am de ales și întorc paginile până când ajung la ultima însemnare pe care am citit-o.

– Unde-am rămas? întreb, trecând repede cu privirea peste cuvinte. Parcă părinții dumneavoastră s-au mutat la un far de pe-o insulă din mijlocul Lacului Superior. Gripa spaniolă făcea victime. Unul, Grayson, a luat-o razna și s-a înecat sau ceva de genul ăsta.

– Nu s-a înecat, răspunde femeia.

– Atunci, ce-a pățit?

Ezită înainte de-a răspunde. Stă pe un scaun, părul îi e pieptănat și împletit strâns într-o coadă ce-i cade pe un umăr și și-a scos ochelarii de soare.

– Uneori, am impresia că-i bine să nu afli sfârșitul înaintea începutului.

Prin urmare, citesc în continuare.

– Bine-atunci. 1919-1920.

Vineri, 13 iunie – Azi-noapte a fost o lună plină splendidă. Parcă încerca să se ia la întrecere cu lumina farului. Dimineață, foarte devreme, l-am luat pe Peter în bărcuță și am ocolit insula care ne găzduiește. Câteodată, Lacul pare o doamnă civilizată, foarte cumsecade și bine educată și-s cât pe ce să cad în capcană. Dar încet-încet învăț cum stă treaba. În realitate, e o doamnă temperamentală, care are adesea crize de furie și ne face zile fripte până când furia i se potolește și se calmează. În privința relației ăsteia, sunt foarte precaut.

Împreună cu Lil, am plantat legume, pe timp de noapte, în straturile suspendate, iar în parcela de cartofi din canalul Walker am pus sfeclă și napi. The Red Fox *ne vizitează o dată la câteva săptămâni, când se plimbă între Port Arthur și zona ei*

de pescuit, și ne-aduce corespondența și ziarele. Astfel, păstrăm legătura cu lumea exterioară. Mulți sunt încă bolnavi de gripă și, deși eu am mers de câteva ori în oraș, Lil insistă să rămână aici, la far, cu Peter. N-o pot învinovăți.

Miercuri, 23 iulie – Rămân în continuare uimit de cunoștințele și de priceperea soției mele. Când nu-i de gardă la far și nu grădinărește, mă învață tainele pământului. Deseori avem în oală una dintre capturile ei și a început deja să pună deoparte hrană pentru iarna ce urmează: saramură de pește, fructe și ierburi uscate. Am ieșit de câteva ori cu familia Niemi, cu barca lor, și i-am ajutat să tragă la mal năvoadele și să spintece peștii prinși și aduși la Kemp Fisheries[1] pentru procesare. Locuiesc în Port Arthur, dar pe timpul verii și-au fixat baza într-o tabără din canalul Walker, unde se ocupă cu pescuitul. Munca lor mi se pare grea, așa că merg într-acolo doar când vremea e frumoasă și Lil se poate ocupa singură de treburile de la far. N-am solicitat un ajutor de paznic. Eu și Lil am reușit să ne împărțim sarcinile, iar cei de la Departament par a fi mulțumiți de felul în care ne-am descurcat.

În paginile jurnalului, vara se transformă în toamnă, iar toamna, în iarnă. Citesc în continuare. Pe alocuri, informațiile se repetă – vine vorba despre aceiași vizitatori, cât combustibil consumau, câtă mâncare mâncau, dar nu mă plictisesc. Nu cine știe ce. Oricum, e mai bine decât să dau cu șpaclul pe garduri și îmi este tot mai ușor să descifrez scrisul de mână. Cred că încep să mă obișnuiesc. Iau următorul volum și încep să citesc însemnările din 1921.

---

[1] Fabrică de procesare a cărnii de pește din Thunder Bay, Ontario, Canada (n.tr.)

Marți, 6 aprilie – Azi a sosit ambarcațiunea James Whalen *și am început să construim stația de ceață. Am asamblat-o la câțiva metri de clădirea principală a farului și instalăm diafonul. Membrii echipei tehnice rămân la noi, mai ales că Lil e plecată cu Peter într-una dintre rarele vizite la verișoara ei, care s-a căsătorit și s-a mutat recent în Port Arthur. Nu și-a ales prea bine momentul, pentru că i se apropie sorocul.*

Joi, 15 aprilie – Azi a sosit The Red Fox, *cu vești despre Lil. Ieri a adus pe lume un băiețel. O să plec cu suedezul ca să-l văd, iar de far o să se ocupe nepotul lui Sutherland. I-a pus numele Charles.*

– Fratele dumneavoastră.

Fac un calcul mental. Doamne, are peste optezci de ani. E nebun de legat dacă a plecat singur cu barca aia.

– Da.

Continuăm așa preț de aproape o oră. E ciudat felul în care o ajut să-și retrăiască trecutul, cu tot cu crâmpeie de care poate nici nu știa. Cum ar fi faza cu Grayson. Fratele ei trebuie să fi citit jurnalele; îmi dau seama că ea încearcă să afle de ce s-a întors să le ia. De ce tocmai acum? Amândouă căutăm răspunsuri, dar eu nici nu știu ce întrebări să-mi pun.

Se lasă întunericul și se aprind luminile. Sunetele din azil se-aud în continuare pe fundal, în surdină, pe măsură ce citesc despre acea perioadă a insulei când bătrâna nici nu se născuse.

Citesc până ajung la sfârșitul anului 1924.

– Asta-i tot, zic. Aici se termină volumul.

– Ești prea obosită ca să continui?

– Nu, doar că...

Scotocesc printre volume. Le așez într-o stivă.

– Următorul nu-i aici.

Bătrâna se ridică în șezut.

– Cum adică nu-i acolo?

– Cel care începe în 1925 nu-i aici. Lipsește un volum.

Se lasă pe spate în scaun și oftează, de parc-ar durea-o ceva, și-mi dau seama că spera să găsească acolo răspunsurile căutate.

– Ce s-a întâmplat în 1925, domnișoară Livingstone.

– Atunci ne-am născut eu și Emily, șoptește.

15

Elizabeth

Mă apropii de sfârșit, am lăsat cam toată viața în urmă și nu pot ști de unde-am pornit. Lacul a făcut așa încât să nu aflu adevărul. Lacul și Charlie. Jurnalele alea vechi nu conțin răspunsuri despre trecutul meu. N-au făcut lumină, așa încât să înțeleg de ce a făcut Charlie ce-a făcut, să pricep de ce a plecat cu barca spre insula Porphyry. A avut grijă să nu înțeleg. După atâția ani, tot mai are puterea asta asupra mea.

O simt pe fată cum mă urmărește. Probabil că așteaptă un răspuns.

– Și următorul volum?

Sunt calmă, nu vreau să se vadă emoția pe care-o simt prin toți porii.

– În ce an începe?

– 1930. Vreți să încep cu ăla?

Se aud niște voci. Au venit domnul Androsky și familia lui. O aud pe nepoțica lui cum turuie, plină de vervă. E un boț de

copil, de vreo patru sau cinci ani. Familia domnului Androsky vine în vizită în fiecare săptămână. E un ritual la care-am fost martoră luni întregi și-l văd prin fața ochilor, chiar dacă sunt lipsiți de vedere; fiul care își duce tatăl în scaunul cu rotile pe verandă, unde servesc masa, mâncare semipreparată, bătrânul ce se bucură observând energia debordantă a celei mici. În timp ce mânca din cartofi prăjiți, fetița-și aruncă-n aer jucăria – un personaj din cel mai recent film animat –, ce face o serie de acrobații prin toată încăperea.

– Nu, Nemo[1], lui bunu' îi trebuie căruțul pentru că i-au obosit piciorușele. Hai să ne-ascundem repede în tufișuri, să nu ne prindă rechinii!

În fiecare săptămână, îi aduc domnului Androsky un milkshake de ciocolată. Bătrânul îl savurează, în timp ce tatăl fetiței se amestecă între ea și bunicul ei, încercând încontinuu să-i atragă acesteia atenția asupra pachetului de crochete de pui care s-au răcit și care știu sigur că-s așezate pe ambalajul din hârtie cerată. Fiul îi pune bătrânului aceleași întrebări, iar acesta îi răspunde la fel:

– Cum te-ai simțit săptămâna asta, tată?

– N-am ajuns în groapă. Asta cred că-i tot ce contează.

– Mâncarea cum e?

– Nu pot să mă plâng. Oricum nu m-ar băga nimeni în seamă.

– Ai nevoie de ceva?

– Mi-ar prinde tare bine o dușcă sănătoasă de whisky în milkshake-ul ăsta.

Și tot așa. Vizita durează doar vreo jumătate de oră, după care crochetele-și găsesc locul de veci în coșul de gunoi de lângă canapea, jucăria cea nouă e azvârlită în ghiozdanul cu

[1] Personajul principal din filmul animat *În căutarea lui Nemo*, lansat în 2003 de Walt Disney Pictures, este un pește-clovn. (n.tr.)

Hello Kitty, iar domnul Androsky e cărat înapoi, în salonul lui, în timp ce soarbe ultimele guri de milkshake. E un ritual pe care-l observ cu aparentă lejeritate, dar pe care îl invidiez pe ascuns.

Eu nu am o familie care să vină să mă viziteze. Nu vine nimeni să-mi aducă mâncare de fast-food, greu digerabilă, nu primesc felicitări de ziua mea, nu mă-ntreabă nimeni dacă m-am simțit bine săptămâna trecută sau dacă am nevoie de ceva. Doar când am ocazia să-mi compar viața cu a domnului Androsky, pe care-o observ îndeaproape, realizez că-mi lipsește ceva. Emily a fost viața mea. Da, a fost acolo și Charlie, o vreme. Dar nu-mi pot da seama ce s-a întâmplat cu el. N-am putut să-i iert faptele nechibzuite sau să mă gândesc c-ar trebui să-și ceară iertare, de s-ar fi gândit vreodată la asta. Și n-am regretat lucrurile care lui i s-au părut de neiertat. Așa c-am trăit izolați unul de altul. Nu i-am mai remarcat prezența, era doar o umbră care acoperea o parte din existența noastră. Noi trei fuseserăm atât de apropiați; el era eroul nostru, iar noi îi călcam pe urme, îl adoram. Dar a urmat întunericul și, când am fost nevoită să aleg, am ales-o pe Emily.

Așadar, Charlie, ai luat jurnalul – cel care cuprindea perioada 1925-1929. Ce s-o fi întâmplat în anii ăia de ți-ai lăsat cabana din pădure și te-ai furișat în casa mea după atâția ani, după toate lucrurile care-au rămas nespuse, ca să vii aici și să stai într-un colț, fără să spui nimic? Ai găsit puterea de-a te întoarce la Lac, pe insula Porphyry. Ai vorbit cu vântul, cu valurile, ai dat piept cu stafiile care umblă pe plajele stâncoase ca să descoperi secrete din trecut, să dezgropi cuvintele tatei, trecute sub tăcere. Și totuși, n-ai putut să vorbești cu mine.

Fata îmi întrerupe șirul gândurilor. A așteptat ca să lase timp întâmplărilor citite să se sedimenteze.

– Vreți să vă mai citesc?

– Dacă nu te deranjează, Morgan, cred că e destul pentru azi.

Mă ridic.

– Domnule Androsky.

Îl salut făcând un semn din cap, încercând să zâmbesc.

– Domnișoară Livingstone. Nu-i nevoie să plecați. E destul loc aici pentru toți, dacă nu vă deranjează să-l salutați pe noul prieten al Beccăi, peștișorul.

– E-n regulă, domnule Androsky. Am terminat – urma să plecăm oricum. Bucurați-vă de oaspeți.

16

Morgan

Bătrânica n-a vrut să lase să se vadă, dar a supărat-o dispariția jurnalului. Pun din nou jurnalele unul peste altul și le acopăr cu materialul. Fetița se urcă pe scaun, lângă mine.

– Ne citești o poveste?

– Poate altădată.

Iau pachetul și mă ridic.

– Bunicuța ta nu vrea niște cartofi prăjiți?

Cobor privirea spre fetiță. Părul ei șaten, rar, s-a desprins din agrafa cu fluturi și-i intră în ochi.

– Bunicuța mea?

– Da. Tati zice că bunicu' nu poate să mănânce cartofi prăjiți, că i-au picat toți dinții și-acum mai poate doar să bea milkshake de ciocolată. Poate vrea bunicuța niște cartofi de la mine? Sau i-au picat și ei dinții?

Mă uit la bătrână, care-a pornit deja anevoie pe hol, ținându-se cu o mână de bara ce se întinde de-a lungul peretelui. După

expresia feței, nu-mi dau seama ce simte. Și-a ascuns dezamăgirea și pare indiferentă, dar știu că nu-i așa. Fac pariu că tânără era a naibii de frumoasă. Înainte să i se albească părul și să i se umple fața de riduri. Înainte să i se încețoșeze ochii aia căprui, care te răscolesc.

– Nu-i bunicuța mea, zic. Și are dinții în regulă. De fapt – mă aplec spre fetiță și-i șoptesc – cred că s-ar putea să fie rechin. Are în gură niște dinți cât toate zilele. Mă trec fiorii. Ascunde-l pe Nemo, repede!

Țipă, prefăcându-se înspăimântată, și aleargă să se-ascundă după căruciorul bunicului. O ajung din urmă pe domnișoara Livingstone și merg lângă ea, păstrând tăcerea. Văd că pe buze i se ițește un zâmbet și se apropie de mine, șoptind:

– Nemo ăla-i așa mic. Nu mi-ar ajunge nici pe-o măsea.

Femeia asta aude tot, să fiu a naibii dacă nu.

Mi-e greu să recunosc, dar cred că începe să-mi placă.

17

Elizabeth

– O femeie stă la plajă, pe un scaun. Fața îi e ascunsă după un voal subțire și de-abia se vede, iar în mână ține o umbrelă.

Vântul bate puternic, mișcându-i rochia. Pânzele unei bărci se umflă, iar pe valuri se formează creste.

– Umbrela e aplecată pe spate sau o ține deasupra capului? întreb eu.

Marty soarbe din cafea, stând la masa de la mine din cameră. Ăsta-i un joc pe care l-am tot jucat în ultima vreme, de fiecare dată când a avut timp să-și lase deoparte sculele și să petreacă puțin timp c-o bătrânică, făcând-o să întrevadă un strop de culoare, dincolo de umbre cenușii.

– Pe spate.

– Monet, 1870. *Pe plajă la Trouville.*

Dă câteva pagini.

– O adunare mare, cupluri care dansează în aer liber. Lumina soarelui, care pătrunde printre copaci, creează jocuri interesante de lumini și umbre. Pictura nu se concentrează pe grup, ci pe un cuplu tânăr care dansează. Aproape că vezi fusta femeii mișcându-se în timp ce face piruete.

– Renoir, 1876. *Bal du moulin de la Galette.*

– O căpiță de fân[1].

– Te rog frumos, Marty. Nu-l las să termine: Nu mă lua peste picior!

– Da, da, OK.

Mai dă niște pagini. Știu că zâmbește.

– Așa. Personaje care se rotesc, aproape ritmic, pictate cu tușeuri scurte, cu albastru, indigo și violet, cu cercuri aurii și o semilună portocalie. Jos, în vale, e un sat. Turla bisericii e subțire și albă.

E unul dintre tablourile mele preferate, din multe motive, și-l văd limpede din descrierea lui.

– Nu-i așa că-i păcat că geniul artistic e mereu atât de aproape de nebunie? zic. Oare doar un suflet chinuit poate surprinde frumusețea, poate vedea și spune adevărul, Marty?

Pentru o clipă, mă pierd, rătăcind printre gânduri și tăcem amândoi.

Am învățat că suntem, cei mai mulți, simpli spectatori ai vieții. Cei care-au lăsat demonii în viața lor – să doarmă și să se trezească lângă ei, să le șoptească la ureche – sunt în viața asta creatori, construind lumea așa cum o cunoaștem. Dar, dincolo de asta sau poate chiar din cauza asta, sunt când disprețuiți, când adulați. Cine poate spune când au depășit granița fină dintre nebunie și talent, pentru a fi recunoscuți și a deveni nemuritori? Oare-o facem noi atunci când ne place ceea ce vedem sau ceea ce auzim? Geniu și nebunie. Cum se condiționează una pe alta?

Marty e răbdător și nu forțează nota cu mine. Cunoaște demonii cu care m-am confruntat. Și știe că pictura asta mi-e cunoscută.

– Van Gogh, 1889. *Noapte înstelată*. Pictat pe vremea când van Gogh era internat la Azilul Saint-Paul[2].

Închide cartea, ușor.

---

[1] Claude Monet a pictat o serie de tablouri cu căpițe de fân în perioada 1890-1891. (n.tr.)

[2] Azil de psihiatrie din sudul Franței, cunoscut azi drept Clinica Van Gogh (n.tr.)

– El considera boala un dar, Elizabeth. S-a folosit de ea. Ştii lucrul ăsta.

– Boala l-a ucis.

– Da, fără îndoială. Dar nu poţi separa una de alta. Datorită bolii a fost cine a fost.

Ia cartea şi ceaşca de cafea şi se ridică, îndreptându-se spre uşă tocmai când soseşte Morgan. Marty se opreşte la intrare şi-mi şopteşte:

– Şi ea tot ca urmare a bolii a fost aşa. N-ai de ce să te învinovăţeşti. Ai făcut tot ce ai putut.

Apoi, veselia îi revine în voce şi se întoarce către fată:

– N-ai venit un pic cam devreme?

Nu aşteaptă răspuns. Nu are nevoie de vreo explicaţie. Fără să mai scoată un cuvânt, pleacă pe coridor, fluierând.

Morgan lasă nişte genţi pe pat, probabil ale ei, şi se trânteşte lângă ele.

– Aia ce-a mai fost?

– E un joc pe care îl joc cu Marty, răspund eu.

Nu ştiu cât a auzit din discuţia noastră, dar evit să-i răspund la întrebare. Mi-e greu să vorbesc despre asta, acum c-a dispărut Charlie şi încep să-mi amintesc lucruri din trecut cu ajutorul jurnalelor salvate din epava bărcii *Wind Dancer.*

– Îmi testează memoria vizuală descriindu-mi operele de artă ale pictorilor celebri, iar eu trebuie să ghicesc. Şi răspund bine. Încă nu m-a indus în eroare.

Cu degetele pipăi masa până când găsesc ce caut.

– L-am rugat pe Marty să-ţi ia o mică atenţie.

Morgan îmi ia cartea din mână, întorcând-o pe ambele părţi.

– *Aventurile lui Tom Sawyer?*

– M-am gândit că te-ar putea inspira la vopsitul gardului, spun eu, încercând să fac o glumiţă.

Dar nu sunt sigură că-mi înţelege gluma.

– Ăăă... Mulţumesc.

Pune cartea printre celelalte lucruri.

– Așa...

Lasă fraza pe care-o începuse neterminată, sperând c-o să continui eu ce-are de spus. A venit devreme. Nu trebuia să citim astăzi și mă întreb de ce-a venit.

– Așa, spun eu, în replică.

– Cred c-am ajuns devreme.

– Așa cred.

– Păi, mă gândeam să continuăm de unde-am rămas.

– Da, da, ar fi bine.

După calculele mele, la ora asta ar trebui să fie la școală. Poate că ea caută altceva, ce nu găsește între pereții de cărămidă sau printre copiii care stau pe coridoare și prin clase, forțați să socializeze, obligați să-și facă un viitor, când ei sunt tineri și atât de lipsiți de griji. Speculez, dar nu pot să judec.

– În ce an ziceați că începe următorul volum?

Deja a adus stiva de jurnale și dă deoparte pânza care le acoperă. Le pune pe masa de lângă mine și alege unul, se descalță de bocancii care cad pe podea cu două bufnituri și se așază pe pat.

– E din 1930-1933.

Și începem.

Sâmbătă, 25 ianuarie – A treia zi de furtună urâtă, care-a adus cu ea și un vânt puternic dinspre S-V. Lacul se revarsă către sud, iar valurile continuă să lovească limba de pământ dintre Isle Royale și Porphyry. Peter și Charlie învață de zor, deși s-ar putea să dureze câteva zile bune, dacă nu chiar săptămâni, până reușim să-i trimitem la educatorii din Port Arthur. Peter prinde foarte repede. Lui Charlie îi cam umblă mintea prin alte părți și lasă treburile neterminate, ceea ce mă îngrijorează. Totuși, se poartă extraordinar cu gemenele, și sunt recunoscător pentru asta. Lil a rămas cu sechele de pe urma

bolii ce ne-a lovit familia cu vreo câțiva ani în urmă. Nu se mai bucură de gemene ca înainte. Ceea ce e de înțeles, având în vedere tot ce s-a întâmplat. Am început să o învăț pe Elizabeth să citească și dă dovadă de un excelent simț al limbii, chiar dacă nici nu a împlinit cinci ani. Emily preferă să se distreze și tace ca de obicei. Mă tem că nu o să învețe niciodată să vorbească, darămite să citească. Dar nu contează, pentru că Elizabeth o sprijină încontinuu. Parcă-i înțelege orice gest, orice gând nerostit. Se înțeleg în tăcere. Și de-asta se pare că mica noastră Emily nu are nevoie de cuvinte.

Joi, 30 ianuarie – Vântul de săptămâna trecută s-a mai potolit și-acum presiunea atmosferică e scăzută, ceea ce înseamnă temperaturi mici și cer senin. Am curățat suprafața înghețată a golfului din partea de N-V a Porphyry Point și am patinat aproape în fiecare zi.

Luni, 10 februarie – Richardson a sosit de pe Silver Islet cu sania trasă de câini. Va rămâne cu noi câteva zile, pentru că s-a oferit ca, împreună cu oamenii lui, să ne-ajute să adunăm mai multe lemne. O să tăiem lemne pe Insula Prințului Edward și, pe perioada cât muncim, o să locuim în coliba veche a lui Walker. Peter o să vină cu noi, dar Lil și cei mici vor rămâne acasă. Charlie a făcut o criză de furie pentru că nu l-am luat cu mine, dar cred c-ar fi fost mai degrabă o povară decât un ajutor. În plus, dacă l-aș fi luat cu mine, cine le-ar mai fi distrat pe fete? S-a liniștit când i-am spus că trebuie să fie bărbatul casei în lipsa mea. Și-a umflat pieptul ca un cocoș și a încuviințat, acceptând noua atribuție.

Chiar ne distra. Ne distra atunci și a făcut-o întotdeauna. Încropea păpuși din bucăți de cedru, ca să ne jucăm cu ele. Făcea bărcuțe din scoarță, pe care noi le umpleam cu

o grămadă de vreascuri rămase de la lemnele pentru foc și „navigam" cu ele pe podeaua din lemn prin „satul" pe care-l construiserăm sub scaunul tatei. Ne trăgea cu sania împrejurul farului, se chinuia să ne citească vreo poveste, iar eu și Emily adoram să fim băgate-n seamă. Mama noastră cea atât de energică se afla mereu undeva în spate.

Intrăm în rutina lecturii, iar lunile continuă să se scurgă. În jurnale, timpul trece repede, iar primăvara ia ușor locul iernii. Cuvintele tatei sunt bine alese, curg, sunt aproape poetice. Sunt dovada ambivalenței reprezentate de tata și total contrare originilor scoțiene umile și rolului asumat pentru toată viața, acela de asistent de navigație pe cel mai mare lac continental din lume. Ce anume l-a determinat să se stabilească în inima Canadei, departe de țărmurile Scoției sale de baștină și aparent de trecutul său marcat de clasici, de romanele lui Austen și Carroll[1] și muzica lui Mozart și Beethoven? Și, mai mult, ce l-a făcut să transmită pasiunea copiilor, în mijlocul pădurilor canadiene, aproape de marele Lac Superior?

Vineri, 21 martie – A sosit echinocțiul și prima zi de primăvară. Le-am explicat copiilor ce înseamnă asta folosind un borcan mare cu alimente conservate, ce-i încă plin, și o lampă cu kerosen pentru a simula Soarele. Peter a început să aplice principii matematice pentru a calcula numărul de zile rămase până la solstițiu. E inteligent. Cred că viitorul îl va purta departe de insulă.

Marți, 8 aprilie – Am aprins lampa pentru prima oară. S-a deschis oficial sezonul. I-am dus pe Charlie și pe fete la o plimbare cu barca în jurul insulelor, cu Sweet Pea. *Am văzut*

[1] Jane Austen (1775-1817), autoarea unor romane celebre precum *Mândrie și prejudecată* și *Rațiune și simțire*, și Lewis Carroll (1832-1898), autorul bine-cunoscutei cărți pentru copii *Alice în Țara Minunilor* (n.tr.)

o ursoaică mare pe țărmul estic al Insulei Prințului Edward, aproape de intrarea în canalul Walker. Avea trei pui. În drum spre Farul cu numărul 10 și spre insula Battle, ambarcațiunea James Whalen, *ce-i avea la bord pe paznicii care se întorc, a făcut o oprire scurtă pentru a descărca provizii. Ross Sutherland și soția lui au staționat din nou pe insula Battle. Lil o să fie în continuare ajutor oficial aici, iar Sutherland va proceda la fel, la farul lui. Departamentul de Marină și Pescuit a recunoscut că paznicii sunt mult mai fericiți dacă au familiile cu ei, iar soțiile par să se descurce adesea mai bine decât alții din postura de ajutoare. Mie îmi convine asta.*

Luni, 5 mai – Pe țărmul nord-estic al Insulei Prințului Edward, aproape de puțurile miniere, am descoperit rămășițele unei tabere. Crengi de pin așezate în straturi, pământ pârjolit ce delimitează zona unui foc de tabără și o adunătură de oase de iepure. E posibil să fi pus cineva capcane în zonă. Mi se pare ciudat că nu s-au oprit să ne salute. Frații Niemi s-au întors în tabăra lor de pe țărmul nordic al insulei Porphyry, pe canalul Walker. Lucrează în continuare cu Kemp Fisheries. Prind albituri, heringi și păstrăvi. Au început să construiască o saună finlandeză. Sper să am ocazia să o încerc.

Vineri, 27 iunie – Am dat semnalul pentru ceață două zile la rând. Ceața care s-a lăsat deasupra lacului era atât de deasă, că nici păsările n-au vrut să zboare. Peter mi-a ținut de urât în turele de seară, trezindu-mă o dată la două ore ca să ajustez mecanismele. S-a străduit din răsputeri, dar, deși e crud încă, îmi dau seama că nu e făcut pentru asta.

Joi, 21 august – Azi am primit vestea că Sutherland a murit. A fost găsit înecat, adus de valuri la mal după ce i s-a scufundat

barca. Soția lui va prelua îndatoririle de paznic până la încheierea sezonului.

Fata cască și se întinde.

– Locul ăla putea fi periculos, din câte se pare.

– Habar n-ai cât de periculos, răspund.

– Vă aduceți aminte ceva din toate astea? mă întreabă. Cât aveați, patru ani?

– Îmi revin amintiri pe care le uitasem demult.

Nume și locuri. Momentele din viața mea. Sunt trecutul meu. Tinerețea mea. Căminul meu.

18

Morgan

Citesc în continuare, până ajung la sfârșitul anului 1930 și continui cu 1931; anul în care șemineul de la far s-a stins de trei ori, în care gheața a apărut devreme, iar de Anul Nou s-a stârnit o furtună de zăpadă. În vara aceea, Charlie a cerut să meargă la școală în oraș. Am fost surprinsă să aflu că tatăl lui l-a refuzat, scriind în jurnal că un băiat de unsprezece ani poate învăța multe și acasă.

Școala-i o pierdere de timp oricum. Numai reguli tâmpite, iar pe profesori îi doare-n paișpe. Ești înghesuit toată ziua într-o clasă îmbâcsită și trebuie să regurgitezi date și nume care ți se dau mură-n gură, la fel cum își hrănește puii o imbecilă de pasăre – nu ne-nvață mai nimic despre ceea ce putem deveni, ci mai mult ne învață despre ce sau cine nu suntem. N-am nevoie să mi se reamintească asta zi de zi.

Cred că mi-ar fi plăcut să locuiesc pe-o insulă, să fiu liberă, afară, în natură, și chestii de-astea. N-am mai avut parte de așa ceva de când a murit bunicul. Cred c-aș fi fost fericită acolo.

În 1932, au început să crească găini. Paznicul farului scria că păsările intrau în responsabilitatea lui Charlie, iar Elizabeth și Emily îl ajutau. Gemenele erau mereu lângă fratele lor. Charlie și-a petrecut cea mai mare parte din vară construind un coteț.

Am ajuns aproape de sfârșitul jurnalului ce cuprinde într-un singur volum patru ani din copilăria bătrânei, când deodată întorc pagina și dau de ea. Stă acolo, gata să-și ia zborul. E mult mai simplă, dar inconfundabilă. Urmăresc conturul liniilor cu degetul, îi urmăresc corpul, aripile, ochii. Cineva a desenat-o pe paginile goale de la sfârșitul jurnalului.

Realizez că mi s-a oprit respirația.

E libelula mea.

– Domnișoară Livingstone?

O femeie într-un halat roz bate la ușă și o deschide, aruncând o privire în cameră, spre mine, spre bătrână. Pare supărată, poate chiar frustrată.

– Îmi pare rău. Trebuie să veniți. Am făcut tot ce se putea. Puteți veni?

Bătrâna oftează de parc-ar fi obosită, de parcă are de-a face cu un copil.

– Da, da, desigur.

Se întoarce spre mine.

– Se pare că au nevoie de mine. Și sunt sigură că și pe tine te-așteaptă gardul.

Se ridică încet și se îndreaptă spre ușă, dar ceva o oprește. Se întoarce și înclină capul în direcția mea.

– Ce e, Morgan? S-a întâmplat ceva?

Nu cred că m-am oprit mai mult de câteva secunde. Nu mă vede. Știu că nu mă vede. Dar inima îmi bate cu putere, iar mâna îmi stă deasupra imaginii din jurnalul tatălui ei.

– Nu, sunt în regulă.

Încerc să răspund pe un ton calm, chiar dacă sunt neliniștită. Cobor din pat, încalț bocancii, iar părul îmi cade pe față. Simt că roșesc, pornind de la ceafă și până pe urechi și obraji. Nu vreau ca asistenta să-și dea seama – ar începe să pună întrebări –, așa că mă uit în jos și încep să mă joc cu bocancii.

– Sigur mă așteaptă Marty. Ne vedem mai târziu.

Se întoarce și o urmează pe asistentă pe hol, sprijinindu-se de bară.

Mă ridic, iau jurnalele și le așez pe masă, unul peste altul. Mă pregătesc să leg din nou învelișul cu ață, dar nu o fac. Nu pot. În schimb, mă uit la jurnale, la anii așezați unul deasupra celuilalt. Într-unul e libelula mea, ce are legătură cu trecutul meu, amintirile *mele* sunt desenate în creion și prinse ca o frunză între paginile unui jurnal menit să păstreze amintirile altcuiva. Am găsit aceeași libelulă în căptușeala din catifea a cutiei pentru vioară, dar aceea era desenată în creioane colorate. Apoi libelula *mea* a ajuns pe dulapul bătrânei, o schiță în acuarelă, cu forme ce se contopesc. Imaginea e încadrată într-o ramă din lemn maroniu. Nu pot s-o las din mână. Parc-ar trage de mine.

Mă întorc spre cutia viorii, pe care-am aruncat-o pe pat, desfac încuietorile și ridic capacul. Las deoparte instrumentul, băgând mâna în căptușeală și scoțând desenele înghesuite acolo. Le așez pe cuvertura întinsă pe pat. Iau volumul dintre 1930 și 1933 din teanc, deschid jurnalul lui Andrew Livingstone la ultima pagină și îl pun lângă celelalte. Dacă iei în calcul anumite detalii, desenele diferă; calitatea desenelor, proporțiile, materialul folosit – dar toate seamănă cu desenul înrămat de pe dulapul bătrânei, stilul artistului e inconfundabil. Sunt diferite, dar sunt la fel. Privesc desenele în acuarelă. Le iau în mână, unul câte unul, și privesc cu atenție

semnătura scrijelită în partea de jos. Nu pot s-o deslușesc. Pot citi doar data – „'56".

Mă las pe scaunul pe care obișnuiește să stea domnișoara Livingstone.

Cine naiba o fi artistul?

Simt o neliniște. O agitație. Pun jurnalele la loc, învelindu-le cu grijă, și le las pe masă. În timp ce mă pregătesc să ies din cameră, mă văd în oglindă. Sunt îmbrăcată în negru din cap până-n picioare. Ochii cenușii mă fixează cu privirea. E ceva în acei ochi ce n-am mai văzut până acum. Pentru o fracțiune de secundă, nu sunt sigură pe cine am în față.

Trebuie neapărat să-mi revin.

Pe holuri e liniște, așa cum e de regulă în perioada asta a zilei, așa că intru în baia bătrânei și caut în dulapul cu medicamente. Pe rafturile de deasupra chiuvetei nu sunt medicamente ascunse și nici în sertare nu găsesc tablete de oxicodonă căzute. Mă îndrept din nou spre cameră și mă uit pe noptieră, dar nu găsesc decât un tub de balsam de buze Burt's Bees, niște cremă de mâini și-un teanc de CD-uri. Derrick habar n-are cum stă treaba pe-aici. Nu știu cum se-așteaptă să dau de stupefiante.

Mă pregătesc să plec, dar aud pași pe hol. Închid ușa. Oare deja se întoarce domnișoara Livingstone? Nu. Oricine-ar fi, mersu-i mult mai rapid și mai ferm. Aud în urechi bătăile inimii. Apoi realizez că lumea nu-și poate da seama ce făceam, că scotoceam prin sertare și dulapuri. Și ce dacă eram în camera bătrânei? Ea m-a chemat aici. De-aia nu mai pot eu.

Iar mă uit în oglindă. De data asta, văd corbul.

Iau vioara și ies pe hol. Mă întorc spre biroul lui Marty. Acolo mă așteaptă bocancii vechi de lucru și salopeta pătată cu vopsea. Anne Campbell, directoarea executivă, se îndreaptă în cealaltă direcție. Se oprește și se uită la mine.

– Tocmai a venit cineva după domnișoara Livingstone, spun eu, după care mă întorc și mă îndepărtez de ea.

Nu mă uit în urmă. Continui să merg.

Marty îmi pregătește vopseaua și periile. Mi se pare că tot răzuitul, spălatul și șlefuitul nu ajută la nimic, e doar un mare rahat. Așa că mă simt bine că, în sfârșit, vopsesc. Acopăr cu vopsea albă toate porțiunile curățate, lipsite de culoare, și le fac strălucitoare și netede. Simt în sfârșit că fac ceva util.

Mă gândesc la libelulele din cutia de vioară. Sunt șapte picturi cu totul, dar libelulele sunt preferatele mele. Sunt două într-o singură pictură, una mai mare și alta mai mică, la fel ca în pictura bătrânei. Îmi place asta. Mă opresc atunci când pensula se apropie de desenul meu și rămân astfel, deasupra părții de jos, din dreapta, a gardului. Eu desenasem doar una, folosindu-mă de foarte multe nuanțe de albastru și mov. Aripile sunt de-abia sugerate, de parcă libelula abia ar învăța să zboare. Mă uit fix la ea. Nu-i desenasem ochii. Poate zbura, dar nu poate vedea. Fără un partener, pare incompletă. Lipsită fiind de vedere, pare că se încruntă la mine și parcă m-ar certa. În câteva secunde, vopseaua albă acoperă imaginea. Dau drumul periei în găleată și intru înapoi în clădire.

***

Derrick mă așteaptă. Las repede vioara pe bancheta din spate, mă urc în Honda, mă întind și-l sărut îndelung. E într-o dispoziție bună și-mi zâmbește în timp ce mă retrag.

– Ești în toane bune, spune el.

Vreau să las totu-n urmă. Să nu-mi mai stea mintea la bătrâne, la insule, la libelule ce-au străbătut decenii ca să aterizeze în viața mea. Sunt ca fantomele. Și parcă mă bântuie.

– Hai să mergem la tine, spun eu. Ne jucăm ceva pe Xbox[1], comandăm o pizza.

Derrick e prezentul meu. Realitatea mea.

Lovește ușor volanul cu degetul mare, în ritmul muzicii de la radio, în timp ce Honda se îndepărtează.

– Da. Sigur. Doar că trebuie să fac ceva până ajungem.

Oprește la Pizza Hut și-mi dă niște bani.

– Ce-ar fi să intri și să iei ceva? Am de dat niște telefoane.

Când mă întorc în mașină, iau o felie și pun restul de pizza în spate, lângă vioară. Derrick vorbește încă la telefon.

– Ascultă, nu-i nicio problemă, te înțeleg.

Vorbește calm, potolit, cu condescendență.

– N-ai de ce să-ți faci probleme. Am mai făcut chestia asta. O să fie în regulă.

Se strâmbă și privește cruciș, deci îmi dau seama că e vorba despre un client. Pare sincer, dar de fapt îi consideră pe toți niște dobitoci.

Mă face să râd.

– Ne vedem mai târziu.

Pornește mașina și lasă telefonul să cadă în suportul de pahare de la bord, intră pe Bay, apoi pe Banning Street. Trecem pe lângă o căsuță poștală pe care cineva s-a semnat cu graffiti. Astea sunt chestii care-mi sar în ochi și încerc să-mi dau seama cine-i autorul, dar nu reușesc. Derrick trage pe dreapta și oprește motorul.

– Așteaptă aici.

Ia o gură de pizza și pleacă. Trântește portiera și pornește spre o casă cu două etaje. Ce dărăpănătură! De obicei, clienții lui Derrick nu stau în locuri ca ăsta. Se uită în stânga și în dreapta înainte să deschidă ușa și să intre în verandă. Privind

[1] Consolă de jocuri lansată pentru prima oară în 2001. Cea mai recentă versiune, Xbox One X, a fost lansată la sfârșitul anului 2017. (n.tr.)

într-acolo, mă las pe spate și mănânc în continuare pizza hawaiiană cu blat pufos. O pisică tigrată se strecoară de sub treptele sparte din beton și trece repede pe lângă zid. Apoi dispare în iarba înaltă de la colțul casei. Ferestrele sunt închise la culoare, fiind toate acoperite cu scânduri sau cu bucăți groase de material, cu excepția uneia, care are un steag cu Leafs[1], ce are în partea de sus un colț desprins. Unul dintre obloanele de lemn a putrezit, iar balamaua s-a desprins și atârnă pieziș. Derrick n-a închis de tot ușa verandei, iar vântul o deschide la maximum, lovind-o de perete.

Dau să iau înc-o felie de pizza, când văd o cameră mică de luat vederi, abia perceptibilă, după frontonul de deasupra verandei, îndreptată spre curtea din față. Inima-mi bate puternic și îmi dau seama unde suntem. E casa unui traficant. Derrick nu m-a luat niciodată cu el când a preluat marfa.

Văd pe stradă un cuplu plimbându-se de mână. În timp ce se îndreaptă spre mine, par prinși într-o conversație. Rămân în mașină. Un automobil negru oprește pe alee, vizavi, dar din el nu coboară nimeni. Nu-mi place asta. Mă las pe scaun în jos. Cred că sunt paranoică.

Telefonul lui Derrick vibrează. Văd pisica tigrată cum se strecoară pe gazonul casei de alături, apoi o zbughește peste stradă. Cuplul tânăr ajunge în dreptul mașinii și-și continuă drumul, coborând dealul și îndreptându-se spre magazinele și cafenelele de pe străzile Bay și Algoma. Nu zăresc pe nimeni în mașina care a oprit peste drum, dar știu prea bine că n-a ieșit nimeni din ea. Telefonul lui Derrick vibrează din nou.

Mă uit la număr. E un număr privat. Oricine ar fi, pare disperat să ia legătura cu Derrick. Nu știu dacă ar trebui să răspund. Lui nu-i place să-i răspund la telefon, dar nici nu pleacă fără el.

[1] Echipă canadiană de hockey fondată în 1917 în Toronto (n.tr.)

– Da, e telefonul lui Derrick.

– Iubire, ascultă-mă bine, că n-am timp. Sunt vreo două pungi în torpedou. Ia-le și coboară din mașină. Cobori și pleci de-acolo.

– Derrick?

–Tu auzi, Morgan?

Vocea lui pare calmă. Dar el nu cred că-i calm.

– Derrick, ce mama dracului se întâmplă?

Și-apoi realizez că el chiar nu e calm.

– Dumnezeule, Morgan, ieși dracului din mașina aia odată!

Las telefonul și deschid torpedoul. Iau pungile albe, apoi mă cațăr peste scaune și mă las pe podeaua mașinii. Deschid cutia viorii și le înghesui înăuntru. Apoi o închid repede. Când mă uit afară, văd că s-au întors cei doi de mai devreme. Continuă să vorbească, dar acum merg în direcția opusă. Deschid ușor portiera din partea cealaltă și cobor pe furiș din mașină, stând ghemuită lângă ea. Strâng vioara la piept. Închid portiera, dar nu de tot, și încerc să nu fac zgomot, ca să nu mă audă. Stau cu spatele, așa că mă ridic cu grijă și mă îndepărtez. La început merg încet, cu pași măsurați. Nu vreau să mă vadă cineva. Am nevoie de tot calmul din lume ca să n-o rup la fugă și mi se pare că trece o veșnicie până când ajung în colțul cu strada Bay și încep să cobor dealul. Când dau colțul, privesc în spate, cu dezinvoltură. Strada e pustie. Cu totul pustie. Cuplul a dispărut. Nu văd pe nimeni în berlina neagră. Iar Derrick e încă în casă.

Iuțesc pasul și strâng în brațe cutia de vioară. Nu îndrăznesc să mă uit în spate sau în lateral, așa că privesc în jos. Am mers pe jos de-a lungul unui întreg cartier. Două cartiere. N-o să alerg. N-o să privesc în urmă. Mai am de străbătut doar o porțiune de drum până când o să dau de aglomerația de pe strada Algoma și o mă pierd în mijlocul oamenilor ce se îndreaptă spre restaurante sau privesc vitrinele. Ajung în intersecție și apăs butonul de la semafor, așteptând.

– Hei!

Strigătul vine din spatele meu. E o voce de bărbat.

Mă tem de ce-i mai rău și iau vioara într-o singură mână, lăsând-o s-atârne pe lângă corp. Mă întorc încet.

– Bună, tu ești nepoata domnișoarei Livingstone! Ce mai faci?

Dacă n-ar fi spus numele bătrânei, nu l-aș fi recunoscut. Fiul domnului Androsky îmi zâmbește. Are într-o mână un pahar de cafea.

– A întrebat Becca de tine miercuri. Nu te-am văzut la azil.

Îmi întinde mâna.

– Iartă-mă, am uitat cum te cheamă.

Inima bate să-mi iasă din piept, răsunându-mi în urechi. Mut vioara dintr-o mână în cealaltă, mâinile îmi tremură. Apoi strâng mâna bărbatului.

– Morgan mă cheamă.

***

Derrick a sosit la mine acasă pe la miezul nopții, ca să ia drogurile. Mă strecor din dormitor și acum stăm în mașina lui. Fumez o țigară, fără să mă sinchisesc măcar să deschid geamul. Nu sunt în stare să spun nimic. Toată chestia asta mă sperie de fac pe mine. Cu vreo câteva ore-n urmă m-a sunat și mi-a zis că ne întâlnim afară. Au fost câteva ore în care m-am temut c-o să vină cineva să bată la ușă. Câteva ore în care n-am știut dacă el era în regulă.

– Hei, rămân dator, spune, în timp ce-mi ia pachețelele din mână și le pune înapoi în torpedou. Nu m-au prins cu nimic. Mi-au percheziționat mașina.

Râde.

– Drace! Ce aproape-am fost!

E foarte relaxat. El iese mereu basma curată. Mereu obține ce vrea.

Lucrurile nu stau la fel în cazul meu.

Întinde brațul și mă cuprinde. Încă tremur. N-am revenit la normal. Aici nu-i aceeași chestie ca desenul cu graffiti. Nu-i vorba de-un plic de iarbă pe care și-l dau liceenii în parcarea de la McDonald's. Sunt furioasă, mi-e frică și mă simt rănită. Nici eu nu mai știu ce dracu-i cu mine. Dar nu mă pot preface că-i totul OK. Tresar, mă trag înapoi și asta-l scoate din sărite.

– Hai, măi Morgan! Nu s-a-ntâmplat nimic.

Îmi fumez țigara.

– Tu ești în regulă. Eu sunt în regulă. Nimeni n-a fost arestat și n-am pierdut nimic. Suntem toți în regulă.

Tonul e ăla pe care-l folosește cu clienții lui. Ăla care-l face să pară calm și natural. Dar își dă ochii peste cap. Chestia asta mă face să mă simt folosită. Credeam că însemn mai mult pentru el.

Mă gândesc la droguri, la cum stăteau în cutia viorii, dosite lângă singurele lucruri care mi-au mai rămas din trecut, singurele rămășițe tangibile pe care le am de la familia mea. Mă simt ca și cum cineva le-ar fi mânjit cu rahat. Mă gândesc apoi la libelula mea, modelul inspirat de desene și modificat, dar în fond aceeași libelulă, desenată cu vopsea mov, cu spray, pe gardul cu vopsea cojită. Toate astea mă fac să-mi fie silă. Mă simt de parcă aș pierde ceva, de parcă aș renunța la o parte din mine ce nu-mi aparținea cu totul, ca s-o pot dărui. Ceva frumos, minunat, neprețuit, ceva care mă face să fiu *eu*.

Mă întorc și îl privesc. Derulează lista de cântece de pe iPod. De parcă nici nu-i pasă.

– N-am nevoie de rahaturi din astea.

În sfârșit, mi-am recăpătat vocea.

– N-am nevoie să stau într-o mașină de rahat sau pe-o stradă și să mă-ntreb dac-o să mai ieși vreodată viu din casa unui traficant sau dacă n-o să mă caute poliția pe-acasă, ca să mă bage la bulău.

Mâna-mi tremură și duc țigara la gură.

– Doamne, ce ipocrit poți fi! Te crezi deasupra tuturor. Crezi că ești mai bun decât toată lumea. Doar pentru că nu consumi nu înseamnă că nu ești sub controlul ei.

El tace, făcându-şi de lucru cu iPodul.

Sting ţigara pe bord. Ştiu că întrec o limită, dar în felul ăsta-i atrag atenţia.

– N-am vrut niciodată să fiu implicată în aşa ceva, Derrick. Ce dracului ai avut în ultima vreme?

Se uită în sfârşit la mine.

– Te crezi mai bună decât ceilalţi, Morgan? Dacă nu eram eu, n-ai fi avut nimic. Crezi c-ai fi avut iPodul şi telefonul mobil? De unde crezi c-au apărut astea?

Se întinde şi mă apucă de ceafă, trăgându-mă spre el. Până acum, nu l-am mai văzut furios. Mi-e puţin teamă.

– Crezi că te-ar mai chema gaşca cu graffiti la depou? Fără mine, nu-i nimic de capul tău. Ăsta sunt eu şi-ai face bine să te obişnuieşti. Tu... tu eşti un nimeni.

Îl plesnesc. E un gest prostesc, dar nu mă pot abţine.

Îmi dă drumul şi se lasă pe spate în scaun.

– Eu nu-mi aduc aminte să te fi implicat în ceva. Vrei să te cari, cară-te.

– N-am vrut niciodată aşa ceva, Derrick.

Nu mi-l doream decât pe el, dar nu-i spun asta. Nu ştiu cum să-i spun.

– Hai, jos din maşină.

Ochii îi sclipesc. Nu-mi vine să cred că vorbeşte serios, dar se întinde şi-mi deschide portiera.

– Până la noapte pot să-mi găsesc pe altcineva care să stea pe scaunul ăla.

Porneşte motorul. Îmi iau lucrurile şi cobor.

– Boule!

Mă aşez pe bordură şi urmăresc farurile din spate ale Hondei roşii, cum dispar de-a lungul străzii.

19

Elizabeth

Mă trezesc din cauza unei tresăriri. În timp ce mă dezmorțesc din somn, acordurile unei melodii se strecoară în întuneric și pătrund în ritm de dans în cameră. Au trecut mulți, mulți ani de când n-am mai auzit melodia și amintirea ce-mi vine în minte mă face să plâng. Mă las pe spate, în perne, și sunetele mă străbat.

Eram pe plajă, desculțe, pe nisipul vulcanic, negru și cald. Lacul era liniștit și se auzea clipocitul apei ce se lovea de stâncă. Emily se afla și ea pe-acolo, dar era ca și cum am fi fost doar noi doi; el cu vioara, eu cu florile purpurii de măzăriche din care mi-am împletit o coroniță pentru păr. El stătea pe margine, cu vântul suflându-i prin părul castaniu, cu pantalonii de pânză suflecați peste genunchi, cântându-și cântecul ca o sirenă ce chema la ea nu marinarii, ci pe tânăra fiică a paznicului de far. Era o melodie pe care nu o mai auzisem. Duioasă, diafană. Cântecul se auzea slab, agățându-se de copaci, fiind absorbit de nisip și amestecându-se cu sunetul valurilor, dar asta nu mă deranja. Pulsul îmi creștea cu fiecare acord.

– Îți place?

S-a trântit pe nisip, lângă mine, lăsând instrumentul pe genunchi și zâmbind larg.

Am privit-o pe Emily. Stătea întinsă pe pâlcul cu flori, privind fix o băltoacă adunată într-o crevasă. Câteva flori albe de îngrășătoare se legănau sub bătaia brizei, agățându-se de suprafața acoperită cu licheni cu o tenacitate care m-a uluit mereu. Știam că băltoaca era plină de insecte mici; larve de țânțari, gândaci de apă, *gerridae*.[1] Emily era complet absorbită de lumea ei, înconjurată de viețuitoarele care îi țineau atenția vie.

Am privit în urmă, mijind ochii din cauza soarelui de după-amiază târzie, și i-am văzut fața bronzată. Ochii lui albaștri, strălucitori, sclipeau.

– Da, am spus. Cum se numește? Nu l-am mai auzit?

– E nou. Abia l-am compus.

Și-a mutat privirea de la mine spre suprafața apei.

– Îi spun *Cântecul lui Lizzy*.

A fost atât de demult. Atât de demult. Las lacrimile să curgă în voie; le simt cum cad, fierbinți, pe obraji și cum se transformă pe pernă în băltoace mici, reci. Ce aiureală, după atâția ani. Dar muzica răsună în continuare. Nu a rămas în lumea viselor, ci continuă să se audă foarte clar. Mă dau jos din pat, traversez camera până ajung la fereastră și-o deschid. Muzica se aude din grădină. Melodia e inconfundabilă. *Cântecul lui Lizzy* – al meu – interpretat cu aceleași intonații, aceleași pauze ale fiecărui acord, aceeași sonoritate. O singură persoană l-ar putea cânta.

Pornesc în picioarele goale spre hol, sprijinindu-mă de bara întinsă de-a lungul peretelui și mă îndrept spre ieșirea spre curte. Picioarele mele se aud ușor pe podeaua de gresie, rece. Deschid ușa și ies pe aleea pietruită, intrând pe orbecăite în grădina lui Marty.

---

[1] Specie de insectă cunoscută, printre altele, drept *Jesus Bug* („gândacul lui Iisus"). Picioarele sale lungi dau impresia că poate merge pe apă. (n.tr.)

20

Morgan

Stau în picioare pe masa de picnic. De fapt, e o scenă. Părul, care-i desfăcut, suflă în bătaia vântului, ca frunzele ce-au rămas agățate prin copaci. Doamne, e al dracului de frig! Văd aburii respirației atârnând în aer, iar degetele mi-au înțepenit pe arcuș. Îmi dau seama de asta, dar nu simt nimic, pentru că nu pot face altceva decât să cânt. Iar când cânt, nu simt nimic în afară de cântec. Același cântec iar, și iar, și iar. Era preferatul lui.

Nu-mi aduc aminte să fi fost ceață când a plecat Derrick cu mașina, dar acum este. Totul e neclar. Fața mi-e fierbinte și umedă, ca și fruntea. Prin ceață, văd o fantomă în grădină. Se apropie de mine. Mă bântuie. Fantoma e albă, palidă, translucidă. Nu știu dac-ar trebui sau nu să-mi fie frică. Fac o pauză, iar arcușul rămâne deasupra corzilor. Poate că-i moartea, vine să-mi facă o vizită. Moartea cu părul alb. Moartea îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Moartea e desculță. Moartea se împiedică.

E oarbă.

Încep să râd și mă prăbușesc pe masă. Ce proastă sunt! Sunt proastă de bubui.

– O, Doamne, domnișoară Livingstone! M-ați speriat ca dracu'!

Arătarea se oprește și vorbește.

– Morgan?

Sar de pe masă și ratez puțin aterizarea – nu mă țin prea bine pe picioare –, dar reușesc să mă ridic, chiar dacă pământul se clatină sub mine. Întind brațele. Într-o mână țin vioara, în cealaltă, arcușul.

– Domnișoară Livingstone, am crezut că sunteți o fantomă, în pana mea!

Nu mă pot opri din râs. Râd așa de tare, încât mi se taie respirația, apoi îmi dau seama că nu râd, ci plâng. Nu mai pot să mă ridic; pământul se-ntinde să mă cuprindă și-l îmbrățișez, cu lacrimile șiroindu-mi pe obraz.

– Am crezut că sunteți o fantomă...

21

Elizabeth

Întind mâinile, încercând să dau de fată, care plânge, zăcând ghemuită la picioarele mele, pe trotuar. Simt mirosul de whisky, puternic și înțepător. Aud agitația din spatele meu; sunetul slab al alarmei, zgomotul picioarelor care aleargă, schimburile de replici dintre membrii personalului, care se răstesc unii la alții. Ușa deschisă a dezlănțuit tot acel haos, dar n-o iau în seamă. Mâinile mele găsesc mai întâi vioara și întârzie puțin, foarte puțin, pe suprafața ei, înainte de-a da peste fața fetei. Îi șterg lacrimile, dându-i părul desfăcut de pe față și aranjându-i-l după urechi. Încerc s-o țin în brațe în timp ce suspină. Îi țin capul în poală, șoptind:

– Și eu am crezut că ești o fantomă.

***

Pe hol se aud pașii lui Marty, care se oprește în cadrul ușii, obturând cu silueta lui rotundă lumina slabă, ce-mi

indica de obicei că ușa e deschisă. Stau în scaunul tatei, cu picioarele învelite în cuvertură și cu un pulover gros pe umeri. Mai sunt câteva ore până la ivirea zorilor; probabil că personalul l-a chemat pe Marty. Știu că e trecut pe lista mea de persoane apropiate. Marty cunoaște mai multe despre mine și despre viața mea decât oricine. Presupun că n-au știut cum s-o scoată la capăt cu mine. Am insistat s-o lase pe fată să rămână. La urma urmei, e camera mea. În ciuda măsurilor de protecție și a regulilor după care funcționează locul ăsta, sunt o locatară, nu o deținută. A trebuit să le amintesc lucrul ăsta. I-am rugat să ducă vioara în biroul lui Marty, cu tot cu sticla de whisky. Fata a plâns până n-a mai putut – a fost o descătușare pe care nu cred că și-a mai permis-o de multă vreme –, apoi a căzut pe pat. După ritmul respirației, îmi dau seama c-a adormit.

– Nu poate rămâne aici, Elizabeth.

– Ba poate și va rămâne.

– Familia ei...

– A fost informată.

– Ce s-a întâmplat?

Ridic din umeri.

– Era beată. Îndruga verzi și uscate, dar, în mare, i-a dat unul papucii.

Nu mai aduc vorba de poliție și de droguri și nici de „dobitocul dracului" care se făcea mereu nevăzut când apăreau probleme, iar toate oalele se spărgeau în capul ei.

– Nu-i prima oară când se întâmplă ca o tânără să bea mult pentru c-a fost părăsită.

Marty intră în cameră și trage unul dintre scaunele de la masă. După vibrația aerului și după sunetul pașilor pe covor, a întors scaunul invers, iar el șade cu picioarele desfăcute, cuprinzând spătarul, cum face de obicei. Are ceva în mâini. Niște hârtii.

– Asta am înțeles. Eu mă refeream la tine.

Mă mișc, trăgând-mi puloverul pe umeri. Membrii personalului i-au spus toate detaliile legate de noaptea trecută.

– Am auzit-o.

Am ajuns să ne cunoaștem destul de bine în ultimii trei ani. Își dă seama că nu-i spun tot, dar tot nu insistă. Aud cum foșnesc foile pe care le ține în mâini.

– Sunt două libelule, una puțin mai mare decât cealaltă. Artistul a folosit foarte multă culoare și contururi îndrăznețe pentru a crea o imagine unică. Pe fundal e un model complex, care duce cu gândul la apă, stânci și copaci. Ochii libelulei sunt fascinanți.

– De unde l-ai luat?

Am glasul gâtuit.

– Era în cutia viorii. Sunt și altele.

Mă aplec în față, vorbind în șoaptă, ca să n-alung vraja ce încă plutește în cameră, sunetul viorii ce acum a amuțit.

– Emily Livingstone, 1943. „Surori în zbor."

22

Morgan

Mă trezesc când lumina pătrunde în cameră. Gura mi-e uscată, simt un gust intens de rahat împuțit, iar fundul ochilor îmi pulsează. Mă întorc pe spate, gemând, și mijesc ochii la tavanul alb, în timp ce amintirile din ziua care-a trecut îmi revin în minte. Derrick. Poliția. Drogurile. Cearta. Whisky-ul. Vioara.

Vioara.

Mă ridic în șezut, sărind ca arsă, și mă descotorosesc de cearșafuri și de cuvertura ce s-au încâlcit. Pun picioarele goale pe gresie.

– Bună dimineața!

Mă întorc în direcția vocii și îmi dau seama în ce cameră sunt. Bătrânica stă în scaun, o siluetă așezată lângă fereastră, învelită într-o pătură. Îmi dau seama că am pe mine o cămașă de noapte în carouri, ca bunicuțele. Hainele mele sunt împăturite la piciorul patului.

– Ce mama dracului?

Cad din nou pe pat.

– Ai dormit bine? întreabă ea.

Duc mâinile la față, frecându-mă la ochi și apoi trecându-mi degetele prin păr. E umed încă. Ultimele piese din puzzle se așază la locul lor. Am plâns în brațele bătrânei, am boscorodit întruna – whisky-ul mi-a dezlegat limba și m-am făcut de râsul curcilor. M-a adus înăuntru, cu ajutorul câtorva oameni din personal; cu lacrimi în ochi, arțăgoasă, dar goală pe dinăuntru. M-a pus să fac un duș. Am lăsat apa fierbinte să curgă peste mine, spălând machiajul ce mi se întinsese, și-am leșinat pe patul ei.

Ce idioată sunt!

– Uitați... murmur eu. Îmi pare rău pentru noaptea trecută. Am fost o cre...

Ridic privirea spre ea.

– ...adică am sărit calul rău de tot.

Îmi iau maldărul de haine și mă îndrept spre baie.

– O să vă las în pace.

– Cine ești tu, Morgan?

Întrebarea mă face să mă opresc. Ce naiba de întrebare mai e și asta? Mă și pufnește râsul. Tot ce s-a întâmplat în ultimele două săptămâni se rezumă la întrebarea asta. *Cine* sunt eu? Pot spune cum mă cheamă. Morgan Fletcher. Dar dincolo de asta, am nenumărate amintiri care-mi aparțin doar mie. Pentru ceilalți, sunt doar un caz, câteva puncte bifate pe o listă dintr-un dosar depozitat în cartoteca unui asistent social. Sunt un copil fără mamă și fără tată, despre care nimeni nu știe nimic. O adolescentă delincventă care stă într-o casă, în plasament, și care actualmente este fosta iubită a unui traficant de droguri. Sunt mahmură, am pe mine o cămașă de noapte împrumutată și mă aflu într-un azil de bătrâni de rahat. Cine sunt eu? Sunt cine zicea Derrick.

Sunt un nimeni.

Dar nu spun asta.

– La ce vă referiți?

Bătrâna oftează.

– Marty a găsit desenele.

Îmi dau seama imediat la ce desene se referă și mă enervez. Nu mă gândesc că-i vina mea că m-am făcut praștie și am lăsat cutia viorii la voia întâmplării, ca să scotocească oricine prin ea. Dar orice-ar fi, întrebarea mă scoate din sărite. Mă întorc spre ea, strângându-mi hainele la piept, de parcă ar fi vioara mea, de parcă aș încerca să le protejez.

– De ce dracului îmi umblați prin lucruri?

– Crezi că ai vreun drept să pui asemenea întrebări?

Pufnește.

– E interesant că întrebarea vine din partea cuiva care n-a avut nicio jenă să cotrobăie prin ale mele. De două ori.

Cred că știe că i-am umblat prin dulapul cu medicamente.

– Doamne, Morgan, ai mare noroc că azi-noapte n-a luat vântul desenele, pe când îți plângeai de milă, beată moartă, și-ai dat ditamai spectacolul în fața unei clădiri pline cu bătrâni. Ce-a fost în capul tău?

– N-am chef de rahaturile astea.

Mă așez din nou pe pat și încep să trag blugii pe mine.

– O clădire plină de bătrâni – care-s orbi, surzi și aproape morți.

Clar, n-aveam nimic în cap.

– Las-o baltă, Morgan. Ai un motiv pentru care-ai venit aici.

– Că zici tu, bătrâno? Zici tu?

– Oi fi eu aproape oarbă, dar asta nu înseamnă că nu văd unele lucruri. Și, deși mi se apropie moartea, încă am picioarele bine înfipte-n pământ și *trăiesc*, cu fiecare gură de aer pe care o respir. Ce-am auzit noaptea trecută n-a fost întâmplător, nu te-ai întors întâmplător la locul unde-ai desenat. Ai venit *aici* cu un motiv. Ce cauți, Morgan?

Mă chinuiesc în continuare să-mi iau hainele pe mine.

Nu mai am vocea așa tăioasă.

– Desenele. Vioara. Cântecul.

Face o pauză.

– Cine te-a învățat cântecul?

Mă opresc, ținând un bocanc negru în mână. Era preferatul lui. Nu m-a învățat niciodată să-l cânt, dar l-am auzit de multe ori și mi-a fost ușor să învăț melodia, reproducând-o din memorie. O cânta de obicei în nopțile în care bea whisky din ceașca de tablă, pe când vântul urla în jurul căbănuței noastre și lemnele tronsneau în sobă. După ce mă băga în pat și credea c-am adormit, acorda vioara și începea să cânte. Interpreta melodii ușoare și vesele, dar mie îmi sunau a tristețe. Și desenele; le-a ascuns ani întregi. N-a vorbit deloc despre ele. Când trăia, nu le-am văzut niciodată.

– Morgan, cum de l-ai cunoscut?

Mă uit la jurnalele care-s încă pe masă, acolo unde le-am lăsat ieri. Libelulele dorm între paginile îngălbenite.

– Era bunicul meu.

23

Elizabeth

Închid ochii și mă las pe spate, strâns lipită de scaunul jerpelit. Avea o nepoată.

24

Morgan

Dau drumul bocancului și mă trântesc din nou pe pat. Iar duc mâinile în dreptul feței, dar de data aceasta le las acolo. Și lacrimile îmi curg iar; nu le pot opri. Mi se scurg printre degete. Mă descarc. Dar tot simt nevoia să mă ascund. Mi-e rușine că-s atât de vulnerabilă.

– El a făcut desenele? întreb eu în șoaptă.

Domnișoara Livingstone se ridică și merge spre dulap. Pipăie obiectele de acolo până când găsește desenele înrămate. Ia unul, cel cu libelulele, și se întoarce spre mine.

– Nu.

Traversează camera și se așază pe pat.

– Sunt ale lui Emily.

Îmi șterg fața cu mâneca.

– Ale lui Emily?

Așa se explică faptul c-au apărut în jurnal. Colecția de pe dulapul domnișoarei Livingstone. Dar nu se știe cum de-au ajuns în căptușeala de catifea a unei cutii de vioară, ce aparținea unui pescar bătrân care stătea împreună cu nepoata lui într-o cocioabă dărăpănată.

Emily. Emily Livingstone.

Cine ești tu?

25

Elizabeth

Ating partea de sus a ramei și sticla. În minte am imaginea clară, de parc-aș vedea aievea. Pot să identific fiecare tușeu al pensulei; știu fiecare culoare și fiecare umbră. Dintre toate operele pe care Emily le-a terminat, dintre toate picturile expuse în galerii, birouri prestigioase și mansarde scumpe din toate colțurile lumii, niciuna nu-mi vorbește atât de clar ca imaginea celor două libelule, una mai mică, alta mai mare, ce nu-s lipite, dar sunt conectate prin modelele spiralate din fundal, prin jocul de umbre care dă impresia de mișcare. L-am denumit, așa cum am făcut cu toate picturile lui Emily. Îi spun *Surori în zbor*.

Fata se scoală din pat și se întoarce cu teancul de jurnale ale tatei, scotocind prin ele.

– Le-am găsit aici, spune ea.

Îmi ia mâna și o așază pe pagină. Liniile abia se disting, sugerând vag imaginile pe care le ating, surprinse de aceeași mână inocentă. O amprentă lăsată cu mult, mult timp în urmă.

Emily a mea. Draga mea, scumpa mea Emily.

Cine e fata asta? Care are vioara și desenele lui Emily? Căreia ritmul muzicii îi pulsează prin inimă, așa cum îi pulsa lui, în timp ce sângele-i curgea năvalnic prin vene? O fi conștientă că povestea care începe din paginile acestor jurnale este în aceeași măsură povestea ei și a mea?

Îmi retrag mâna ușor de pe desene, dar mâna întârzie o clipă asupra degetelor fetei. Ezit, dar întrebările mă macină.

– Ai vrea să afli cum a cunoscut-o bunicul tău pe Emily? o întreb încet.

Tace, dar mâna ei îmi transmite că își dorește cu ardoare să afle. Îmi dau seama că amândouă am iubit același bărbat. Avea rezervat un loc în inimile noastre și a lăsat un gol imens.

– Poate c-ar trebui să schimbăm puțin înțelegerea noastră. Să intru eu în rolul povestitoarei.

Habar nu am când am început să vorbesc, dând viață poveștii fiicelor paznicului de far, căreia ea îi va afla începutul cu mult după ce-a fost povestit sfârșitul.

Partea a doua

FANTOME

26

Elizabeth

Povestea bunicului tău și a lui Emily începe cu mult timp înainte ca el să fi pus piciorul pe țărmurile negre, din rocă vulcanică, ale insulei Porphyry. Vezi tu, sora mea era specială; nu se încadra în normele sociale. La început, nu mi-am dat seama de asta. Pentru mine, ea era doar Emily; Emily cea frumoasă, minunată și tăcută, sora mea geamănă, o extensie a mea. Până într-o noapte, când am auzit fără să vreau o discuție între părinții mei, care mi-a schimbat viața. De-acolo pornește povestea.

Era la sfârșitul lui august 1935. Marea Criză[1] cuprinsese lumea, dar noi de-abia ne dădeam seama de-acolo unde stăteam, în casa de sub far, departe pe Lacul Superior, c-un acoperiș deasupra capului, bine hrănite și mulțumite. Era

[1] Marea Criză, caracterizată prin scăderea dramatică a activității economice mondiale, a durat din 1929 până în 1933, însă efectele sale s-au resimțit mulți ani după aceea. (n.tr.)

perioada mea favorită din an și ne ocupam cu pregătirile pentru lunile lungi, friguroase, de izolare, ce aveau să vină. Mama pregătea conserve cu legume din grădina noastră, le culegea și le toca, iar, în cele din urmă, borcanele colorate în verde și galben își ocupau locul lângă acelea colorate în roșu, pe rafturile înțesate din pivnița săpată sub scări. Cepele atârnau legate de căpriori. Cartofii proaspăt culeși erau îngrămădiți în coșuri și așezați aproape de podeaua răcoroasă de pământ. Saci de făină, conserve de carne, terci de ovăz, sare și zahăr, totul era pus deoparte pentru lunile în care n-aveam cum să mai părăsim insula, nici cu barca, nici traversând gheața.

Peste câteva zile, atunci când domnul Johnson, la bordul lui *The Red Fox*, avea să arunce ancora și să se apropie de țărm, atât Peter, cât și Charlie urmau să urce pe ambarcațiune și să se îndrepte spre Port Arthur. Pe-atunci, Thunder Bay încă nu era oraș – și aveau să treacă ani până când să devină –, dar numele se referea la întinderea de apă dintre peninsula Sibley și continent, unde se formaseră comunitățile Fort William[1] și Port Arthur foarte aproape una de cealaltă.

Peter petrecuse deja câteva ierni în oraș, la școală, alături de copii de vârsta lui, iar Charlie urma să i se alăture. Aveau să locuiască la familia Niemi, la unul dintre frații care vara pescuia în tabăra de pe canalul Walker, iar iarna stătea într-o căsuță albastră de pe strada Hill.

Mama a fost de părere că era timpul să merg și eu la școală în oraș. Oarecum ciudat, pentru că ea era, de obicei, împotriva regulilor societății. Tata nu a fost de acord. A preferat să ne dea lecții la domiciliu, considerând că sunt prea mică pentru a lipsi de-acasă perioade atât de îndelungate. În plus, trebuia să ne gândim și la Emily. Orice hotărâre a tatei devenea o regulă

[1] Oraș din provincia canadiană Ontario, aflat aproape de Lacul Superior (n.tr.)

a casei, iar asta nu făcea excepție. Știu, pentru că i-am auzit șușotind despre asta într-o noapte întunecată de vară, când ceilalți din casă dormeau, refăcându-se după munca de la far și din grădină și după efortul pregătirii conservelor.

Îmi aduc aminte foarte bine conversația. Discuțiile despre educația mea n-au avut nimic memorabil. Dar pe-asta mi-o aduc aminte din cauza replicilor mamei. Sunt cuvinte care mi-au rămas adânc înrădăcinate în suflet, mi-au deschis ochii și mi-au dat o direcție în viață. Tata își punea cizmele ca să termine niște treburi de ultimă oră, înainte de-a se culca pentru câteva ceasuri. Eu îmi făcusem nevoile în oala de noapte pe care o țineam în colțul camerei și tocmai mă furișasem înapoi sub așternuturi, lipindu-mă de Emily. Vocile părinților se auzeau în liniștea serii, iar sub cerul de vară, plin de stele, Lacul părea adormit și nu scotea niciun sunet care să interfereze cu discuția.

– Am reușit s-o educăm foarte bine în toți anii ăștia, spunea tata, atât de încet, încât abia-l auzeam. Nu văd de ce ar trebui să ne oprim acum. Pe lângă asta, n-ar fi corect s-o trimitem doar pe una, nu și pe cealaltă. Iar pe cealaltă n-o putem trimite.

Cu ochii pe jumătate închiși, grei de somn, am văzut umbra mamei trecând prin cadrul ușii în timp ce lumina farului străbătea casa și se îndrepta din nou spre apa liniștită și întunecată.

Nu eram îngrijorată. Nu voiam să plec de pe insulă, deși îmi plăceau drumurile noastre ocazionale prin oraș și mărturisesc că mă gândeam când și când la școală, colegi și lecții. Dar iubeam libertatea, susurul Lacului, șuieratul vântului printre copaci. Și o aveam pe Emily. Parcă pluteam, iar somnul ne cuprindea pe mine și pe sora mea.

Am auzit-o pe mama râzând. Râsul ei nu avea nimic plăcut, vesel, nu era un râs de satisfacție. Râdea cu tristețe, un râs plin

de remuşcări, aproape un oftat. Îmi venea să-mi astup urechile, să nu mai ascult, dar auzeam ticăitul ceasului pe şemineu, chiţăitul unui şoarece sub podeaua de lemn şi respiraţia lui Emily, uşoară şi regulată.

– Noi... tu ar fi trebuit să renunţi la ea. Ar fi trebuit s-o laşi să moară, se auzi vocea mamei mele, ascuţită şi aspră. Aşa, la ce bun? Le-am condamnat pe amândouă. Emily n-o să se facă bine niciodată.

Timpul se opri. Ceasul încetă să mai ticăie, iar şoarecele tăcu. Se mai auzea doar respiraţia lui Emily, regulată, ca lumina farului.

„Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată."

Inima mi-a stat pe loc, neîndrăznind să întrerupă ceea ce îmi doream cu disperare să nu fi auzit niciodată, ceea ce-mi provoca mai multă groază cu fiecare bătaie a inimii pe care nu reuşeam s-o simt. Auzeam cum sunetul respiraţiei lui Emily umple toată camera şi se strecoară pe uşă pentru a umple spaţiul dintre mine şi părinţii mei. Lumina farului trecu din nou prin cameră, sărind brusc peste prag şi ajungând la celălalt pat, în care dormeau fraţii mei, iar apoi ieşi pe fereastră.

Deşi îmi astupasem urechile, am auzit cu uşurinţă vocea tatei, care ridicase tonul, lucru pe care-l făcea rar:

– Niciodată, Lil, să nu mai aduci vorba despre asta. E fiica noastră. Îi datorăm viaţa. Să nu mai spui o vorbă. Niciodată.

S-a dus la uşă.

Mi-aduc aminte c-am răsuflat uşurată atunci când uşa s-a trântit şi-am auzit paşii tatei scrâşnind pe pietriş, în timp ce se îndrepta spre depozitul de combustibil. Emily nu se mişcase, dar o şuviţă din părul ei negru, atât de asemănător cu al meu, căzuse pe perna albă ca laptele. Lumina farului mai făcu o tură prin cameră. Am studiat chipul senin al surorii mele; pleoapele ei cu gene lungi erau închise, acoperind nişte ochi cenuşii atât de diferiţi de-ai mei. Gura ei nu scosese un

cuvânt, dar părea că mereu păstrează un secret. Pașii mamei se apropiau, făcând podeaua să scârțâie, iar eu țineam ochii strâns închiși, prefăcându-mă că dorm. A stat mult timp aplecată deasupra patului nostru, atât de mult, încât am adormit și n-am auzit-o când a plecat.

Mi-am dat seama că aceleași trăsături pe care le consideram ca făcând parte din personalitatea lui Emily nu-i vor permite să se adapteze într-o lume din afara insulei. Fuseserăm mereu Elizabeth și Emily. Gemenele. Eram de nedespărțit. Eram o singură ființă. Nu mi-o închipuiam pe Emily descurcându-se cu brio în oraș, într-o sală de clasă. Așa că n-am reușit să mă imaginez nici pe mine astfel. Mi se părea de neînchipuit că mama voise să mă despartă de ea.

În timp ce toamna își intra în drepturi, Emily și cu mine am dat o mână de ajutor la far și în bucătărie. Am avut grijă de grădină și am umplut cămara. În zilele reci și ploioase, mama făcea lecțiile cu noi. Stăteam la masa din bucătărie, sub lumina blândă a lămpii cu kerosen, având în față cărți de gramatică și probleme de matematică. Emily n-a reușit niciodată să învețe să scrie, să citească sau să-și dea seama cum e cu adunarea și scăderea. În loc să calculeze sume sau să noteze substantive și verbe, ea umplea pagini întregi de desene în creion cu fluturi și păsări. Mama nu spunea nimic. Ținea buzele strâns lipite în timp ce aduna desenele și le ascundea într-un sertar al biroului tatei.

Mama știa c-aveau să urmeze multe luni de frig și întuneric; în diminețile blânde și însorite de toamnă târzie, ne lăsa să fugim afară, renunțând la teme. Mi-era dor de discuțiile cu Charlie, acum că rămăseserăm doar eu și tăcuta Emily. Dar cu sora mea împărtășeam altceva; o limbă ce nu avea nevoie de cuvinte și se baza pe simpla noastră apropiere. Savuram din plin liniștea de pe insulă, rutina vieții de paznic de far și libertatea de-a fi ca doi pescărușii în zbor.

Tata părea mulțumit că noi două îl ajutăm la treburi, acum că băieții nu mai erau acasă.

Ne dădea amândurora cârpe și ne arăta cum să curățăm lentilele farului, în cercuri tot mai mari, ca să nu lăsăm urme. Mereu curățam după Emily, ca să nu vadă urmele pe care le lăsa ea. Mama ne punea să adunăm lemne aduse de valuri pe plajă și să le așezăm în sobă, pentru iarnă. Emily mă urma, plimbându-se fără țintă pe plajă, adunând bețe și cărându-le câțiva metri, înainte de a le pune jos, la loc.

Încercam să îi umplu brațele, o puneam să le întindă în timp ce eu stivuiam crăci albe, curățate de scoarță, asigurându-mă că nu-i dădeam mai multe decât putea duce. Porneam împreună, dar eu mă întorceam mereu singură. Emily se oprea, pentru că îi atrăsese atenția bâzâitul unei albine, o păpădie ce înflorise târziu sau poate dansul unei cinteze care-și anunța plecarea spre țările calde pe timp de iarnă. Mereu aveam grijă ca stiva de lemne pentru foc din magazie să fie mai mare decât aveam nevoie.

N-am uitat cuvintele mamei. Le auzeam răsunând din Lac cu fiecare val ce se izbea de baza stâncii de lângă far: „Ar fi trebuit s-o lași să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată".

La un moment dat, am surprins-o privind-o pe Emily. Nu știa c-o privesc. Emily intrase într-una dintre transele ei obișnuite, stătea cu gura deschisă și se uita spre cer. Scotea sunete de neînțeles, vorbind cu vântul în timp ce acesta lua câteva frunze arămii de plop și le purta în jurul ei, ridicându-i fustița. Stătea pe promontoriul insulei, cu părul său negru ca pana corbului, încurcat, vorbind cu marea. Apoi începea să danseze, având drept partener vântul. Mama s-a întors pur și simplu și a aruncat un lighean plin de apă cu săpun de la spălat, iar apoi s-a întors în casă.

Emily. Cealaltă jumătate a mea. Sora mea. Viețile, inimile, ființele noastre erau atât de strâns lipite, că nu puteau exista una fără cealaltă. Ea era un spirit, bântuit de Lac, prins între două lumi, fragil și vulnerabil. Astfel, am fost surprinsă să descopăr că nu Emily, ci eu eram fantoma.

27

Elizabeth

În toamna în care Charlie a plecat de pe insulă, Emily a început să umble brambura. Acum era sub ochii mei, sub atentă supraveghere, ca în clipa următoare să dispară. La început, plecările ei ne-au speriat. Ne-o închipuiam pe Emily căzând de pe o stâncă de pe mal, nefiind atentă pe unde călcase, dând peste vreun baribal[1] sau înecându-se în apa înghețată, care o fascina atât de tare. Porneam dinspre far, fiecare în altă direcție, iar unul dintre noi verifica mai întâi dacă nu ajunsese pe *Sweet Pea*, ce stătea ancorată în apropierea plajei, lângă far, departe de valuri. Căutam în zonele limitrofe ale coastei, pe cărările ce duceau spre golful izolat unde era hangarul pentru barci, umblând prin mlaștinile de unde, la sfârșitul verii, culegeam merișor. O strigam, iar vocile noastre erau înghițite de covorul des de mușchi care acoperea

[1] Specie de urs cu blana neagră, răspândită în America de Nord și Canada (n.tr.)

pădurea sau bruiate de zgomotul valurilor, ce loveau pietrele de pe plaje sau stâncile abrupte, parcă făcându-ne în ciudă. Știam că n-o să ne răspundă. Emily nu răspundea niciodată.

Ca de obicei, o găseam absorbită cu totul de ce se petrecea în vreun mușuroi sau cu ochii pe-o veveriță ce-și muta puii într-un adăpost nou, fără să-și fi dat seama cât eram de îngrijorați. Numai Emily putea face asta. La un moment dat, am urmărit-o cum, ore în șir, a privit fascinată un boboc de căldărușă. Stătea la soare, pe pământul uscat, cu picioarele încrucișate, cu capul sprijinit în mâini și privea floarea ce se legăna ușor în bătaia vântului. Stătea nemișcată, fără s-o atingă sau s-o miroasă. O privea, pur și simplu. Am strigat-o, dar vocea mi s-a amestecat cu sunetele pădurii, așa că a ignorat-o de parc-ar fi fost țipătul unei gaițe sau bâzâitul unei cicade[1]. M-am așezat și eu, cu picioarele încrucișate, privind-o pe Emily în timp ce soarele străbătea cerul. După o vreme, s-a ridicat, și-a scuturat surcelele și frunzele de pe fustă și s-a îndreptat spre mine. A zâmbit și m-a luat de mână, ca să mă ajute să mă ridic. Mi-am dat seama că în tot acel timp fusese conștientă de prezența mea. Fusesem în lumea ei. Făceam parte din ea. Doar că nu eram partea care conta în acel moment.

Tatei îi erau livrate câteva ziare, pe insulă. Veneau o dată pe săptămână, sau chiar mai des, și le citea cu nesaț, până la ultimul cuvânt, povestindu-ne și nouă una-alta, în timp ce stăteam la masă sau seara, lângă foc.

În acel an, 1936, ziarele scriau despre ferme ce fuseseră distruse, despre recolte care se uscau pe câmpuri, despre vite care se sufocau, din cauză că plămânii li se umpleau cu pământ purtat de vânt. În ciuda arșiței din timpul verii, iarna a

[1] Insectă cu corpul scurt și gros, cu capul mare terminat cu o proeminență ascuțită (n.tr.)

fost rece, extrem de rece, atât de rece, încât dormeam cu toții într-un singur pat mare, îmbrăcați în izmene și înfofoliți în cuverturi de lână și plăpumi umplute cu puf. A fost o perioadă geroasă care a durat din decembrie până în februarie și a ținut în strânsoarea de gheață o națiune întreagă de oameni obosiți și necăjiți.

Eu și Emily am petrecut mare parte din iarnă lipite strâns una de cealaltă, lângă sobă, încălzite de supa mamei, aromatizată cu ierburile puse la uscat în cămară și plină de carne de iepure, proaspăt prins în laț. Eu evadam din mica enclavă în paginile romanelor *Jane Eyre*, *Mândrie și prejudecată*, ale pieselor lui Shakespeare și ale romanului *Aventurile lui Tom Sawyer*. Mă lăsam absorbită de povești de dragoste și de aventuri, în ciuda strădaniilor tatei de a mă ghida spre articolele din *Times Herald*[1], ce stăteau îngrămădite în pod. Încerca să-mi extindă sfera domeniilor de interes și să-mi lărgească perspectiva asupra vieții. Emily, pe de altă parte, petrecea ore-n șir cu creionul și foaia de hârtie în mână, lucrând câteodată zile-n șir la un singur desen, redând din memorie o molie sau o căldărușă și umplând-o de culori vii, pastelate sau în creion. Uneori stătea pe loc, captivată de jocul flăcărilor din sobă. Era atât de liniștită, încât mă întrebam dacă vântul ce se strecura prin placajul din interior n-o transformase într-o statuie de gheață.

La sfârșitul lunii februarie, Emily a dispărut din nou. Mercurul din termometru abia arăta câteva grade. Aerul în sine era tăios și foarte rece. Gerul era mult, mult prea puternic pentru ca o fetiță să poată rătăci fără țintă prin pădure. Fiind o fetiță slăbuță, de zece ani, hotărâtă să facă orice să-și protejeze sora, nu realizam că eram doar o copilă.

[1] Este numele purtat de mai multe ziare americane. Cel mai probabil, în carte se face referire la cel din Port-Huron, Michigan, fiind cel mai apropiat de zona în care se petrece acțiunea. (n.tr.)

Tata spărgea lemne pentru foc, iar mama decojea cartofi, aşa că mi-am luat haina, mi-am înfăşurat un fular gros în jurul capului şi am luat mănuşile căptuşite cu blană ale mamei ca să-mi ţină de cald. Apoi am plecat din nou în căutarea lui Emily. Respiraţia forma în aer mici fuioare de aburi, în timp ce îmi puneam tălpicii pentru zăpadă, strângând repede curelele înainte de-a băga din nou mâinile în mănuşile din blană moale de iepure. Zăpada era mare. Pe alocuri, ninsoarea căzută în urmă cu doar câteva zile se transformase în zăpadă de câţiva metri, iar urmele altor tălpici pentru zăpadă se vedeau clar în jurul cabanei şi al toaletelor. Măcar Emily fusese suficient de prevăzătoare încât să poarte tălpici şi am reuşit să-i găsesc urmele, pentru că se îndepărtau de cărările bătătorite ce duceau spre Lac.

Lacul Superior se întinde pe o suprafaţă atât de mare, încât rareori îngheaţă cu totul. Până în februarie sau martie, temperaturile scăzute pot transforma gheaţa într-o masă solidă ce uneşte o insulă de alta, un continent cu altul. Uneori, vântul umflă valurile, le trimite în toate părţile, formează creste şi învolburează suprafaţa îngheţată. Dar în acel an, Lacul era bocnă. Mă dureau urechile din cauza liniştii apăsătoare, în timp ce mă îndepărtam de ţărm, cu tălpicii pentru zăpadă în picioare, pe urmele lui Emily.

Rătăceam, iar gândurile îmi rătăceau la rândul lor. Suprafaţa acoperită de zăpada viscolită a Lacului Superior se transformase într-o mlaştină englezească mohorâtă, şi deodată m-am simţit transpusă în lumea tragică şi romantică a lui Jane Eyre, urmându-mi destinul cu paşi împleticiţi. Inima-mi bătea să-mi iasă din piept, iar pielea-mi era străbătută de furnicături. Mlaştina îşi pierduse aerul romantic, ce fusese înlocuit de impresia de izolare şi de grămezile de zăpadă din apropierea Lacului, care se unduia, şi de pădurile de lângă ţărm. S-a auzit o pocnitură în timp ce plăcile de gheaţă se mişcau.

„Lacul vorbește", mi-am spus. „Ca o bătrână care se-ntinde în pat."

Stăteam cam la opt sute de metri de țărm, aproape de intrarea în canalul Walker. Valurile Lacului Superior se loveau cu zgomot de stâncile amenințătoare de pe insula Hardscrabble[1].

Atunci am văzut-o. O siluetă mică și fragilă, într-o lume mare și albă, care se întindea dintr-o zare în alta. Nu era singură. De unde stăteam, am văzut cinci. Trei mergeau pe grămezile de gheață spartă de pe țărm; ceilalți doi urmăreau prada, cu boturile lipite de pământ, într-un fel de du-te-vino, prin zăpada viscolită. Blana lor cenușie, deasă, lucea în lumina soarelui de după-amiază târzie. Emily era între cele două grupuri.

Mi-a venit s-o strig, dar mi-am înghițit vorbele. Am mers înainte, cu pași stângaci, cu tălpicii de zăpadă în picioare, învârtindu-mă în cerc și apropiindu-mă tot mai mult de silueta tăcută a surorii mele. Mănușile mamei, prea mari pentru mâinile mele de copil, mi-au scăpat din mâini și-au căzut în zăpadă. Când mi-am ridicat privirea, eram destul de aproape încât să văd ochii galbeni ai unui mascul mare care se uita spre mine, înainte să-și îndrepte din nou atenția către sora mea, dându-i târcoale împreună cu ceilalți din haită. Emily s-a întors ușor și s-a ghemuit, privind ochii aceia galbeni, pătrunzători, cu ochii ei cenușii, uluitori. Pe fața ei rotundă și palidă nu se citea nici urmă de frică. Lupul s-a oprit. Privirile li s-au întâlnit. S-au oprit și ceilalți lupi. Îi auzeam cum scheaună, îi vedeam cum se plimbă în cercuri mici, așteptându-l pe masculul alfa. Au trecut câteva minute până când Emily s-a mișcat din nou, apoi s-a ridicat pur și simplu, s-a întors și a trecut de fiară, apropiindu-se de mine. Exact ca atunci când am urmărit-o privind fascinată căldărușa, a zâmbit, m-a luat de

[1] Insulă din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

mână și m-a ajutat să mă ridic, înainte de a-mi lua mănușile din blană de iepure din zăpadă.

Nu a privit în urmă. Dar eu am privit. Am urmărit animalele regrupându-se și îndepărtându-se de noi cu pași mari și traversând golful, în drum spre Insula Prințului Edward.

Atunci l-am văzut pentru prima oară. Abia se vedea. Îmbrăcat în haina lui din piele de căprioară, cu barba lui deasă și cu căciula de blană pe cap, se confunda cu copacii. Ținea în mână o pușcă și l-am văzut golind gloanțele din încărcător și lăsând-o pe lângă corp înainte de-a se face nevăzut în întunericul pădurii.

Am pornit pe urmele lui Emily, întorcându-ne la căbănuța noastră. Lumina farului era stinsă. Ca toate drumurile, cel de întoarcere ni s-a părut mult mai scurt, dar chiar și așa, pe cerul iernii, soarele era aproape de linia orizontului când am ocolit marginea insulei și am dat cu ochii de tata.

Emily a trecut pe lângă el, târșâindu-și picioarele și abia băgându-l în seamă.

– Ocolise canalul Walker, am spus. O haită de lupi ajunsese până pe gheață, iar ea...

Nu credeam în superstiții, dar acum eram sigură că între lup și sora mea se întâmplase ceva, că încheiaseră un pact acolo, în punctul de trecere înzăpezit dintre Insula Prințului Edward și insula Porphyry.

– Ea se uita la ei, iar ei la ea.

Tata începu să meargă în spatele meu și am continuat să pășim în tăcere pentru o perioadă. Emily era la câțiva metri în fața noastră. Mergea atent, punând un tălpic în fața celuilalt.

– Are ea ceva al ei, spuse tata, încet.

– Stai, că mai e ceva, am continuat.

Emily s-a oprit.

– Mi s-a părut că văd...

Emily a făcut stânga-mprejur și s-a uitat la mine, cu ochii săi cenușii care mă priveau amenințător, cerșind, totodată,

îndurare. Mă ruga în tăcere să nu spun, să nu rostesc cuvintele ce urmau să prindă contur. Să nu spun acel lucru. Nu în acel moment. Nu secretul nostru.

– Ce, Lizzie? m-a îndemnat tata.

Emily mergea înainte pe cărarea ei. Știa că înțelesesem și că aveam să-i îndeplinesc cererea nerostită.

– Mi s-a părut că văd urme de reni. Sunt sigură că lupii porniseră pe urmele lor.

Tata a scos un mormăit aprobator și am știut că a doua zi avea să pornească în căutarea turmei. Lupii ieșiseră pe Lac să urmărească o pradă; speram să fie vorba despre reni. Speram să-i găsească.

În noaptea aceea, pe când stăteam în pat, învelite bine, în timp ce semiluna strălucea afară, iar Lacul parcă bombănea nemulțumit de opreliștile pe care i le punea iarna, Emily și cu mine am auzit lupii urlând. Părinții mei discutau încet în jurul focului, iar lumina lunii arunca o sclipire argintie asupra noastră, prin fereastră. Sub pătură, Emily și cu mine eram două cocoloașe mici. S-a întors spre mine și a făcut un gest necaracteristic ei: s-a întins și mi-a atins fața cu degetele-i lungi, urmărindu-i conturul. Și-a trecut degetele peste frunte, ochi, nas, buze și a ajuns la bărbie. Apoi s-a întors pe partea cealaltă. M-am lipit strâns de ea, simțindu-i căldura trupului. I-am ascultat respirația, care devenise ușoară și regulată, semn că adormise.

A trecut ceva până când am reușit să adorm. Corul lupilor mă umplea în aceeași măsură de încântare și de groază. Mă gândeam la lupul cu ochii galbeni, care-o țintuise cu privirea pe Emily în timp ce restul haitei se plimba înainte și înapoi, așteptând. M-am gândit și la omul pe care îl văzusem. Am încercat să mă conving că nu era vorba decât de o închipuire de-a mea – născută din cauza zăpezii albe și a prezenței lupilor ce stăteau la pândă. Dar și Emily îl văzuse. Știa că era acolo, așa cum știuse că eu eram acolo.

Emily îl văzuse și nu voia ca tatăl meu să știe asta.

28

Morgan

Stau pe patul ei, lipită de perete, cu genunchii ridicați la piept, cu brațele în jurul lor și ascult. M-a purtat în lumea ei, în urmă cu câteva decenii. Felul în care povestește îmi lasă impresia că pot atinge zăpada, că pot vedea stelele și auzi zgomotele valurilor ce se izbesc de țărm. În timp ce ia desenul cu libelulele, înrămat, văd că venele albastre de pe mână îi pulsează în ritmul în care își mișcă degetele, iar eu încerc să mi-o imaginez pe când era fetiță. Într-un fel, mi-e imposibil. Dar apoi îmi dau seama că nu e chiar așa, deoarece are ceva doar al ei. Se ridică încet, se îndreaptă spre dulap și pune desenul la loc, lângă celelalte două.

Jurnalul a rămas deschis pe pat. Îl închid și pipăi semnele în relief, urmărind conturul literelor A și L. Paznicul n-a scris nimic despre bărbatul cu barbă. Pomenește de lupi și de reni, pe care i-a găsit, într-adevăr, și de rătăcirile lui Emily, dar nu și despre străinul care stătea ascuns și privea de după copaci. E secretul păstrat de-o fetiță de zece ani.

– Era bunicul meu, spun eu.

Nu e o întrebare.

Continuă să stea cu spatele la mine, în timp ce aranjează desenele. O văd cum se îndreaptă de spate, dar nu se întoarce spre mine.

– Dumnezeule, copilă, nu!

Se întoarce spre mine. Ochii ei goi îi caută pe ai mei.

– Era omul pe care bunicul tău l-a omorât.

În clipa în care rostește cuvintele, toată copilăria mea e spulberată.

29

Elizabeth

Nu am nevoie să-i văd fața. A încremenit. Cu siguranță. Oare de ce m-oi fi așteptat ca ea să știe? Ca să ne apere, el n-ar fi spus nimănui. Ca s-o apere pe Emily. Era mult prea complicat. Și, cu toate astea, întreb:

– Nu știai?

– Nu, de fapt, n-a venit niciodată vorba despre asta.

Simt că-i tremură vocea. E tulburată. Dar își pune repede masca la loc, reluându-și tonul sarcastic:

– Dar, la urma urmei, nu-i genul de subiect pe care să-l deschidă cineva într-o discuție cu nepoata de zece ani, nu? „A, iubire, oare am apucat să-ți zic c-am omorât pe cineva? Mai vrei piure de cartofi?"

– Zece?

– Mda. A murit când aveam zece ani.

S-a dus. Bineînțeles. Dacă nu s-ar fi dus, Morgan ar fi rămas cu el. Toate momentele alea în care mi-am permis luxul de a-mi aduce aminte, de a mi-l închipui, de a-mi imagina

unde era, ce făcea, toate momentele în care mă întrebasem dacă a mai iubit din nou. Dacă se gândea la mine. S-a dus. Mă doare s-aud vorbele astea, dar, de fapt, am știut-o de mulți ani. Inima-și dă seama când moare o parte din ea, iar eu i-am dăruit inima încă din ziua în care am stat întinși pe mușchi, după ce ne furișaserăm spre capătul nordic al insulei de lângă canalul Walker. Trag aer în piept și-i dau creierului o șansă să conștientizeze pierderea, adunând piese ce-mi închipui c-au alcătuit viața lui și imaginându-mi o încheiere. Voi avea timp să-l jelesc mai târziu – dacă voi mai avea putere.

– Cum a murit?

– Accident vascular cerebral.

– Și părinții tăi?

– De tata n-am știut niciodată nimic, iar de mama nu-mi aduc aminte. A murit când aveam cam un an jumate. S-a îmbolnăvit de cancer când a rămas gravidă cu mine și a refuzat tratamentul. A refuzat să facă avort, deși doctorii i-au zis că, dacă nu făcea, murea. Bunicul a avut grijă de amândouă.

Simt că vorbește cu tandrețe de această mamă pe care nu a cunoscut-o niciodată, un dor de femeia care a ales să dea viață copilului în loc să și-o salveze pe-a ei. Capacitatea oamenilor de a iubi e ieșită din comun. Să ai o legătură atât de profundă cu cineva pe care, în esență, nu l-ai cunoscut niciodată. Nu lasă sentimentul s-o anime prea mult timp.

– Oricum nu mi-a păsat niciodată nici cât negru sub unghie – n-am avut nevoie de ei. El... noi ne-am avut unul pe altul.

Din nou, simt dorul din vocea ei.

– El a fost singurul părinte pe care l-am cunoscut vreodată. După ce-a murit, ăștia au încercat să dea de taică-meu. N-au reușit. Câțiva ani, m-am plimbat dintr-o casă în alta în regim de plasament. E o situație de rahat, dar asta-i viața, nu-i așa? Mă descurc. Mă descurc OK.

„Cum ai făcut ieri", mă gândesc, dar păstrez gândul pentru mine. E atât de tânără! E posibil să mai fie timp.

Îl văd în stare să fi crescut fata. Se descurca bine cu copiii, așa cum se descurca și cu Emily. Cei mai mulți n-o înțelegeau pe Emily, iar ceea ce nu înțelegeau luau în batjocură sau priveau cu teamă. Refuzau să vadă dincolo de mutenia, de fixațiile, de transele și obiceiurile ei ciudate. Nu și el. El o iubea pe Emily, așa cum o iubeam și eu. Și, în cele din urmă, asta ne-a distrus iubirea.

– N-a fost un criminal.

Sper ca aceste cuvinte s-o consoleze.

– Dar povestea e lungă.

Se așază din nou, învelindu-se cu pătura, cea pe care-am cusut-o împreună cu Emily.

– Vă ascult.

30

Elizabeth

Emily n-a mai rătăcit în iarna aceea.

Până în martie, creșterea temperaturilor a creat haos. Munții de zăpadă care căzuseră în timpul celei mai grele ierni pe care-o cunoscuserăm vreodată s-au topit. Râurile ce înghețaseră au ieșit din matcă, punând definitiv capăt gerului și generând niște inundații cumplite. Începea ceea ce avea să fie cea mai fierbinte vară din toate timpurile. Ca o ciudățenie a naturii, a urmat un val de căldură ce s-a întins de-a lungul Americilor, uscând toată umezeala și străbătând valvârtej pământurile rodnice ale preriei, pe când *Dirty Thirties*[1] ajunsese la apogeu. Citisem totul despre asta în ziarele pe care tata le-aduna grămadă, dar noi eram, din fericire, scutite de căldură, datorită brizei Lacului – o ofrandă ce venea din adâncurile înghețate ale apei.

---

[1] Perioadă din istoria Americii marcată de numeroase furtuni de praf, în timpul și după Marea Criză (n.tr.)

Charlie s-a întors de unul singur, după ce s-a încheiat şcoala. Tata a avut grijă să-i dea de lucru la far. Spunea că un băiat de cincisprezece ani trebuia să muncească, nu să umble teleleu cu barca sau s-alerge fără griji prin pădure. Îl pregătea pentru viaţa de paznic de far. Peter era făcut pentru lucruri mai măreţe, dar Charlie se simţea în largul lui pe Lac, iar tata ştia lucrul ăsta. Emily şi cu mine am primit sarcina de a avea grijă de găini şi de parcela de legume, dar munca de la far, pe care o împărţeam cu mama între lunile aprilie şi iunie, i-a revenit lui Charlie. El îl înlocuia pe tata peste noapte, mai ales atunci când se dădea semnalul pentru ceaţă, iar lumina străbătea întunericul, comunicând cu căpitanii navelor care treceau, cărora le repeta: „Suntem aici, suntem aici, suntem aici". În sarcina lui stătea văruitul clădirilor, verificarea nivelului de combustibil din rezervoarele cu kerosen şi să ofere o mână de ajutor la descărcarea proviziilor, atunci când soseau acestea. În zilele în care soarele strălucea şi nu se auzea semnalul de ceaţă, reuşeam să-l conving pe Charlie să ne ia pe furiş la plimbare cu *Sweet Pea*, într-o mică aventură.

Charlie a fost întotdeauna un bun navigator. Era înscris în codul lui genetic, tot aşa cum pescăruşilor le-a fost scris să zboare pe curenţi ascendenţi, sus, deasupra apei, plutind pe rafalele de vânt şi rotindu-se în briza schimbătoare. Ştia mişcările valurilor şi vântului şi era cel mai fericit om când ţinea în mâini cârma bărcii, iar briza Lacului umfla pânzele acesteia. Eu mă descurcam să navighez pe apele din jurul insulei Porphyry, dar Charlie ne ducea mai departe, până în partea cealaltă, în Black Bay sau dincolo de Shaganash[1], către insula Swede. Acolo căutam şi chiar găseam mure, mai multe şi mai bune ca în alte părţi. Petreceam ore întregi culegând fructele rotunde şi zemoase, ca să le punem la uscat sau la

[1] Insulă situată pe ţărmul nordic al Lacului Superior (n.tr.)

borcan pentru lunile lungi și friguroase de iarnă. În zilele în care vântul se liniștea, iar soarele strălucea, pluteam fără țintă, cu velele bărcii fâlfâind, iar Charlie, acceptând provocarea, întindea și-apoi strângea din nou velele, încercând să facă barca să înainteze mai repede. Eu și Emily ne tolăneam, leneșe, și ne treceam degetele prin apa rece.

La începutul acelei veri, Charlie ne-a dus pe Silver Islet de Ziua Canadei[1] pentru a celebra confederația canadiană, înființată cu aproape șaptezeci de ani înainte[2].

Odată cu încheierea cursurilor, familiile se întorceau pe Silver Islet, pentru a-și petrece lunile de vară, iar pentru noi era ca și cum civilizația se apropia de casa noastră de pe insulă. Timp de un sezon, insula prospera. Rafturile magazinului mixt erau pline de mărfuri uscate, vrac, și de o gamă întreagă de bomboane ce costau câțiva bănuți. Plaja ce se afla la marginea zonei locuite, lângă Lacul Surprise[3], a fost greblată, înotul a fost permis, iar seara țărmul se umplea de focuri de tabără. Festivitățile ce aveau să fie organizate de Ziua Canadei făceau ca totul să-mi pară și mai palpitant. Charlie participase la aceste serbări cu un an în urmă și ne povestise, mie și lui Emily, totul despre ele – despre jocuri, despre mâncare și despre artificii –, mai ales despre artificii. Chiar și în vremurile acelea în care jumătate de țară de-abia avea ce să mănânce, cineva reușise să facă rost de artificii.

După ce am legat *Sweet Pea* de debarcader, am pornit spre casa lui Arnie Richardson. Charlie și Arnie se împrieteniseră la școală, iar părinții lui ne invitaseră să rămânem la ei, spunând că aveau loc berechet, deoarece frații lui Arnie nu erau acolo. Mama a fost în cele din urmă de acord. Tata nu voia să

[1] În original, Dominion Day, Ziua independenței Canadei, celebrată în fiecare an pe data de 1 iulie (n.tr.)

[2] Canada a fost declarată confederație la 1870. (n.tr.)

[3] Lac din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

navigăm spre casă după lăsarea întunericului, iar eu nu voiam să renunț la ideea de a vedea artificiile.

Arnie era cel mai mic dintre cei cinci frați, toți băieți, iar fratele cel mai apropiat ca vârstă era cu aproape șase ani mai mare. Tatăl lui venea adesea iarna, dar familia s-a mutat cu totul pe insulă atunci când mama lui a coborât pe debarcader, în iunie, și s-a apucat să deretice prin casă.

– O să câștigi anul ăsta? a întrebat Arnie.

În timp ce ne plimbam pe drumul de pământ dintre casa lui Arnie și plaja de la Lacul Surprise, adunaserăm în urma noastră o ceată de copii. Charlie pierduse la mustață cursa de alergare pe distanța de 100 de metri, în fața lui Doug Owen, din Fort William. N-avea de gând să mai lase asta să se întâmple.

– Mda, a zis Charlie. Iau eu trofeul ăla acasă.

– Iar a venit Doug, a spus Arnie. Stă cu văru-său.

Charlie a dat cu piciorul într-o pietricică, ridicând un nor de praf.

– P-ăla îl pot întrece.

Știam că poate. Exersase și era cel mai rapid din clasa lui, pentru că se antrenase toată iarna la Port Arthur Collegiate Institute.[1]

Ne-am întins pătura lângă celelalte ce se aflau acolo, într-un loc cu umbră. Am încercat să intru în atmosferă, uitându-mă la copiii care fie intrau, fie ieșeau din apa rece a Lacului Surprise, ascultând râsetele și discuțiile mamelor lor. Era o lume diferită de cea pe care-o cunoșteam. Mama își permitea rar luxul discuțiilor de complezență sau măcar pe-acela de a se opri din trebăluit. Nu s-ar fi simțit în largul ei acolo.

Charlie și Arnie aveau să participe la toate evenimentele; cursa cu trei picioare[2], cursa în saci, cursa cu roaba; au participat

[1] Instituție de învățământ fondată în 1909 în Port Arthur, Canada (n.tr.)

[2] La cursa cu trei picioare, piciorul stâng al unuia dintre participanți este legat cu o curea de piciorul drept al celui de-al doilea (n.tr.)

la toate și au câștigat multe dintre ele. Emily și cu mine îi urmăream, eu îi ovaționam, iar Emily tăcea, ca de obicei, preferând să rămână în urmă, departe de mulțime și de zgomote, fiind mult mai interesată de plante și gâze decât de oamenii care încercau să intre în vorbă cu ea. Cei doi m-au convins și pe mine să particip la cursa în saci, pe care n-am câștigat-o. Dar nu m-am supărat. Nu-mi amintesc să fi râs vreodată atât de tare ca atunci când, aflându-mă pe penultimul loc, mă împleticeam spre linia de finiș, căzând la pământ cam cu fiecare salt pe care încercam să-l fac înainte. A fost și-o vânătoare de comori. La asta m-a ajutat și Emily. La fel cum făceau ceilalți copii, ne-am împrăștiat prin tufișuri, căutând conuri de pin, frunze de arțar sălbatic, pene de pescăruș, trifoi cu patru foi, pietre în formă de inimi și licheni sălbatici. Am găsit cea mai mare parte dintre lucrurile trecute pe listă și am câștigat o punguță cu bomboane, maronie, care-a ținut-o ocupată pe Emily toată după-amiaza.

În cele din urmă a venit și momentul probei de alergare pe distanța de 100 de metri.

Charlie, Arnie și Doug s-au aliniat lângă ceilalți. Am lăsat-o pe Emily pe pătură, la umbră – avea cu ea blocul de desen și bomboanele și părea foarte mulțumită –, și m-am dus lângă ceilalți spectatori adunați la linia de start. Când s-a tras cu pistolul, mulțimea a izbucnit în urale. Era ultimul eveniment al zilei. Rivalitatea dintre Charlie și Doug era bine cunoscută, cel puțin printre cei mai tineri din mulțime. Era cursa pe care o aștepta toată lumea.

La început, Doug a fost în avantaj, dar Arnie și Charlie erau chiar pe urmele lui.

– Hai, Charlie, am țipat. Fugi! Mai repede!

Charlie dădea cu putere din brațe, iar pe chip avea o expresie de concentrare și hotărâre pură. L-a depășit pe Arnie după câțiva pași și a început să câștige repede teren

față de Doug. Avea să fie o cursă strânsă și, pentru o clipă, m-am îndoit de Charlie – m-am îndoit de faptul că putea să recupereze distanța dintre ei. Secundele s-au dilatat, dar cu fiecare pas pe care-l făcea, Charlie se apropia tot mai tare de Doug. Cursa de 100 de metri nu e lungă. Se termină cât ai zice „peșteˮ, dar mie mi s-a părut că dura o eternitate. Cu un avantaj de un singur deget sau de-o jumătate de talpă, Charlie câștigase cursa. Trofeul avea să fie al lui, întocmai cum spusese.

Dar Doug credea că el câștigase. A ridicat mâinile în aer, dansând în jurul liniei de finiș, în timp ce Arnie și Charlie își trăgeau sufletul. Charlie nu avea de gând să accepte așa ceva. Cred că ăsta era unul dintre defectele lui. În loc să aștepte să-i spună cineva lui Doug, Charlie s-a dus la el și l-a bătut pe umăr.

– Te-am întrecut, a zis el, încă obosit, gâfâind. Am câștigat.

Doug a lăsat mâinile pe lângă corp, s-a îndreptat spre fratele meu, s-a așezat în fața lui, privindu-l drept în ochi, și s-a aplecat spre el.

– Ba *eu* am câștigat.

În mulțime s-a lăsat liniștea. Vedeam că Charlie își încleștase maxilarul și strângea din pumni.

– Hai, măi Doug, a spus Arnie. Charlie a câștigat. Pe cinstite.

– Vrăjeală.

Doug încă-l privea în ochi pe Charlie. Nu se uita la Arnie sau la fețele din mulțime. Simțeam cum crește tensiunea.

– Tu nici măcar n-ai ce căuta aici.

A scuipat în jos.

– Tu și retardatele alea de surori ale tale.

Doug n-a apucat să vadă că ridicase pumnul, dar l-a simțit. A căzut imediat la pământ. Arnie l-a apucat pe Charlie de mâini într-o clipită și l-a ținut ca să nu-l mai lovească,

iar altcineva l-a apucat pe Doug, până să se ridice acesta în picioare și să-și șteargă sângele de la nas.

Cel care pornise cursa s-a băgat între ei.

– Terminați cu chestiile astea.

Tonul vocii era ferm, autoritar.

– Nu acceptăm așa ceva. Hai, cărați-vă!

Charlie s-a zbătut în strânsoarea lui Arnie, dar nu pentru mult timp. Pe urmă s-a întors și s-a îndepărtat de noi.

În seara aceea, Emily și cu mine ne-am urcat la bordul bărcii *Sweet Pea* și ne-am desprins de debarcader. Apa era liniștită și a fost suficient să dau de câteva ori din vâsle ca să ajungem în canalul dintre Silver Islet și Burnt Island[1], unde am plutit în derivă pe suprafața apei de culoarea cernelii. Luna, aproape plină, răsărea și lumina exact cât trebuie. Auzeam muzica. Știam că se dansează. Știam că Charlie și Arnie erau acolo. Toți tinerii erau acolo. În afară de mine și de Emily. Mi-am spus că oricum nu eram suficient de mari ca să participăm. Charlie avea să ne ia cu el, în anul următor. Aveam să mergem la dans. Stăteam pe fundul bărcii, acoperite cu pătura de picnic, și ne-am ținut mâinile la urechi în timp ce artificiile explodau pe fundalul indigo al nopții.

A doua zi, când am navigat spre insula Porphyry, nu am luat trofeul cu noi.

[1] Comunitate din nord-estul provinciei canadiene Ontario (n.tr.)

31

Elizabeth

Vara a continuat să fie fierbinte și secetoasă. Uneori, când căldura devenea insuportabilă, înotam. Lacul Superior păstrează în adâncurile sale frigul iernii și nu-i dă drumul niciodată. Anul acela n-a fost o excepție. Valurile albastre ce atingeau ușor țărmul ne ispiteau și uneori ne dezbrăcam rămânând în lenjerie intimă și intram în apa dureros de rece. Frigul ce ne pătrundea în oase ne alunga rapid cheful de baie, dându-ne dureri și făcându-ne să tremurăm. Emily nu înota niciodată. Chiar și în zile cum era aceea, intra în apă doar până la glezne, apoi se retrăgea la umbra unui copac, de unde se uita la mine și la Charlie cum ne stropeam și râdeam, cu răsuflarea tăiată de frig.

În alte zile, Charlie ne scotea pe Lac, unde briza alunga o parte din căldură. Într-una dintre zilele acelea fierbinți și secetoase, Charlie, Emily și cu mine am urcat la bordul lui *Sweet Pea* cărând cu noi un borcan cu ceai dulce și rece și vreo șase

biscuiți înveliți cu un prosop, am ocolit Porphyry Point, am trecut de insula Dreadnought[1] și am luat-o pe canalul Magnet în jos, având de-o parte Insula Prințului Edward și de cealaltă peninsula Black Bay[2]. Vântul bătea ușor, dar suficient încât să umfle pânzele bărcii și să trimită unde dinspre pupă. Marea era agitată. Valuri mari și dezordonate se formau la suprafața apei și făceau ca *Sweet Pea* să se rotească asemenea unui tirbușon. Puteam merge acolo doar în zilele senine; acele busolei lui Charlie se învârteau nebunește în timp ce ne apropiam de insula Magnet și ne-am dat seama că-și merita numele.

Ne-am hotărât să facem un picnic în Pringle Bay, să stăm pe plajă și să intrăm cu picioarele în apă.

Luasem cu mine o carte și m-am așezat la umbră, lăsând în urmă țărmurile Lacului și pornind într-o călătorie spre tărâmuri îndepărtate, unde se afla un om pe nume Gulliver[3]. Eram cu totul absorbită de creaturile fascinante descrise în carte. Emily își luase cu ea un caiet, pe care i-l trimisese Peter, și cu creioanele desena măzărichea.

Cred c-am ațipit. Aveam viziuni cu liliputani, ce mi se plimbau pe picioare în timp ce stăteam întinsă pe nisip, legată cu fire închipuite, oscilând între tărâmul imaginat de Swift și lumea mea, într-o zonă unde mișunau furnici negre și alte închipuiri ale somnului de după-amiază.

– Bună ziua, domnișoarelor. Ce surpriză! Să dau peste dumneavoastră aici, în mijlocul pustietății!

M-am trezit și-am aruncat repede o privire în jur, cum îmi stătea în obicei, căutându-mi sora. Rămăsese în aceeași poziție, încercând să surprindă fiecare detaliu al florilor mov, al tulpinilor curbate și al tecilor subțiri care abia începeau să

---

[1] Insulă din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

[2] Peninsulă din nord-vestul provinciei canadiene Ontario (n.tr.)

[3] *Călătoriile lui Gulliver*, capodopera lui Jonathan Swift (n.tr.)

se formeze. Nu părea să fi observat bărbatul și femeia care se îndreptau spre noi pe plajă. Dar eu știam că nu era așa.

Am sărit în picioare, netezindu-mi fusta din bumbac și mijind ochii la bărbatul tânăr, care după voce nu părea de prin partea locului. Parcă ieșise din paginile cărții mele. Avea mai bine de un metru optzeci înălțime, dar era suplu, avea brațele lungi, ca și degetele, și ochi căprui, apropiați. Era ras, dar pe obraz i se zărea ițindu-se barba închisă la culoare, semn că în ziua aia nu pusese mâna pe brici.

Pantalonii lui de bumbac aveau câteva pete pe genunchi, iar mânecile-i erau suflecate; pe cap purta o pălărie cu boruri largi, iar pe umăr ducea o geantă.

În urma lui mergea o femeie atât de mică de statură, încât aș fi crezut că era o fetiță dacă n-aș fi văzut cum se purta. Mergea cu pași mărunți pe plajă, roșie la față din cauza luminii și a căldurii soarelui. Pe nas și pe obraji avea foarte mulți pistrui, iar părul îi era strâns, ascuns sub o pălărie cu boruri largi, asemănătoare cu aceea a însoțitorului său. Purta pantaloni suflecați în dreptul gleznelor și legați în talie cu o sfoară. Nu era mai înaltă decât mine. Avea mâini delicate, iar în ochii verzi i se putea citi o expresie curioasă.

Omul a întins spre mine brațul lung, oferindu-mi mâna în semn de salut.

– Eu sunt Alfred.

I-am strâns mâna.

– Ea e soția mea, Millie.

– Elizabeth. Ea e sora mea, Emily. Nu prea vorbește, am adăugat eu, încercând să evit stânjeneala ce se instala adesea atunci când Emily întâlnea străini. Și fratele meu, Charlie, e pe-aici pe undeva.

Am aruncat o privire spre pădure, sperând că Charlie avea să-și facă apariția auzind discuția noastră. Nu pot spune că-mi era frică, chiar deloc, dar apariția străinilor pe insula aia

izolată, departe pe Lacul Superior, mă neliniștea, mai ales că tocmai ce citisem din *Călătoriile lui Gulliver*.

Alfred se întorsese și studia bărcuța noastră.

– Ați navigat până aici?

Uneori, adulții pun copiilor niște întrebări foarte ciudate. M-am abținut să-i dau o replică sarcastică, să-i spun că, de fapt, zburaserăm cu barca până acolo, purtați de un stol de cormorani. Sigur, omul făcea conversație doar, închipuindu-și, probabil, că ajunsese dincolo de civilizație, pe țărmurile unei insule izolate, unde n-aveau cum s-ajungă copii cu bărcuțe din lemn.

Așa că i-am răspuns:

– Charlie e un foarte bun navigator.

– Ați venit de departe?

– Nu foarte departe. De la farul din Porphyry Point.

– A, da, de pe partea cealaltă a Insulei Prințului Edward, a spus Millie.

Am văzut-o privind-o atent pe Emily.

Alfred s-a uitat atent la *Sweet Pea*.

– Frumoasă bărcuță, nu-i așa?

Am încuviințat.

– O folosim la far, ca să încărcăm și să descărcăm provizii. Și ca să mergem la pescuit. Tata a adus un motor ce se poate monta pe partea din spate, iar catargul se poate lăsa când nu-i nevoie de el. Dar lui Charlie îi place s-o folosească la navigat.

Am urmărit-o pe Millie cum se uita la Emily, în timp ce Alfred studia „bărcuța frumoasă".

Apoi m-am gândit să fiu politicoasă, așa c-am început să îi întreb la rândul meu, fără s-o scap din ochi pe Emily:

– Aveți o barcă pe-aici?

Scoțând un șervețel din buzunar, Altfred s-a șters pe frunte și pe gât.

– Avem doar o canoe mică, din lemn și pânză. Își face bine treaba. Eu și Millie asigurăm propulsia. N-avem vele sau motoare. Doar noi și vâslele.

Alfred nu mi se părea genul de om care să meargă mult cu barca. Nu părea să se simtă în largul lui sau să aibă suficientă încredere în sine încât să se aventureze pe suprafața unui lac mare, de dimensiunile Lacului Superior, mai ales că adesea erau vijelii și furtuni de vară care stârneau valuri ce-l depășeau și pe el în înălțime. Chiar dacă la far se mai oprea câte-o canoe, de obicei, la vâsle era cineva cu ceva mai multă experiență.

– Lacul ăsta-i prea mare pentru o canoe.

Emily lăsase deoparte florile, creioanele colorate și blocul de desen erau așezate pe o piatră, iar ea se târa prin nisip, urmărind un gândac negru. Insecta a trecut peste niște pietricele și și-a mișcat repede picioarele, intrând în nisipul fierbinte, până s-a făcut nevăzută. Emily o urmărise, așteptând.

Millie o urmărea pe Emily.

– Cam așa. Da.

Alfred stătea și se uita la *Sweet Pea*.

– O, da! Așa e! Am venit pe un remorcher, din Port Arthur. Cred că-i zicea *James Whalen*. Am legat canoea de puntea lui. Ne-a lăsat aici acum două săptămâni și se va întoarce peste alte două. Ne folosim de canoe ca să explorăm insula.

Blocul de desen al lui Emily îi atrăsese atenția lui Millie. Înainte s-apuc să strig, ca s-o avertizez, s-a aplecat și l-a luat. Emily l-a apucat repede cu mâna și l-a strâns la piept.

– Vă rog, doamnă...

Cuvintele s-au oprit. Nu obișnuiam să mă adresez adulților pe numele mic, cum fac mulți copii din zilele noastre, dar nu știam numele de familie al lui Millie.

– Doamnă Millie, sora mea, Emily, e...

Nu voiam să spun că e „ciudată", deși cei mai mulți așa o considerau. Nu voiam să spun nici că e „diferită".

– E deosebită. Nu-i place când...

Millie s-a aplecat și a atins-o pe Emily pe umăr.

Emily a scos un țipăt, și-a deschis brațele și a dărâmat-o pe femeie la pământ. Am alergat spre Emily.

Apoi a apărut Charlie, care se cățărase peste aflorimentul din capătul golfului și acum alerga pe plajă.

– Ce mama naibii?

Millie și-a dat deoparte soțul când a încercat s-o ajute să se ridice în picioare.

– N-aveam niciun drept. Absolut niciunul. Îmi cer scuze. A fost vina mea. Numai a mea.

Pălăria îi căzuse de pe cap, lăsând la iveală părul ce se revărsa pe umeri în valuri de un roșu-auriu. Nu mai văzusem niciodată un asemenea păr, de culoarea cerului la apus. Și Emily a observat. S-a desprins din strânsoarea mea și s-a îndreptat spre Millie. A luat o șuviță în mână și-a început s-o răsucească.

– Emily!

Vocea lui Charlie era la fel de fermă ca pașii lui.

– Nu, te rog!

Cuvintele lui Millie trădau încordarea pe care-o simțea în tot corpul.

– E în regulă. Las-o în pace.

Emily a dat drumul șuviței de păr și a început să atingă pistruii de pe fața lui Millie. Ochii ei cenușii se făcuseră mari de curiozitate și parcă trasa un model, de la un pistrui la altul. A luat-o pe Millie de mână, i-a suflecat mâneca și-a început să îi frece brațul cu degetele.

– Acum, pe bune, e prea de tot!

Alfred făcuse încă un pas spre soția lui.

– Alfred!

Tonul lui Millie îl făcu pe soțul ei să se oprească în loc.

Emily continua să atingă pielea femeii, cu blândețe, până când a ajuns aproape de ochii ei verzi. Millie a privit-o fix. Lui

Emily nu-i stătea deloc în fire să caute privirea cuiva şi nici să privească pe cineva în ochi, cu excepţia mea.

Când Emily s-a întors, mi-am dat seama că mi se tăiase respiraţia şi am oftat.

S-a aşezat pe-o piatră şi i-a întins blocul de desen. Millie l-a luat. A studiat fiecare pagină, fiecare imagine, cu mare atenţie, înainte să treacă la următoarea. Charlie, Alfred şi cu mine le priveam ca nişte outsideri. Ca de obicei, Emily nu spunea nimic. Şi nici Millie. Studia pur şi simplu desenele, pagină cu pagină. Când a ajuns la ultimul, a închis blocul de desen şi a privit-o pe Emily.

– Extraordinar!

S-a întors către soţul ei, iar ochii îi luceau.

– Pur şi simplu, extraordinar! Detaliile sunt remarcabile. Alfred, are aici o *Listera borealis*[1] şi o *Polygonum viviparum*[2]. Sunt aici specii de plante endemice din zona arctică, plante ce n-au fost niciodată întâlnite prin aceste părţi. Dar asta – a deschis din nou blocul de desen, răsfoind paginile până când a ajuns la un desen cu o plantă pe care o cunoşteam destul de bine –, asta e cea mai ieşită din comun.

Noi îi spuneam ghioaga-diavolului[3]. Era înaltă, creştea cât mine, chiar mai înaltă. Frunzele semănau cu acelea ale arţarului şi făcea nişte fructe mici şi roşii pe care mama ne spunea să nu cumva să le mâncăm. Dar trăsătura cu adevărat remarcabilă a plantei erau spinii lungi şi ascuţiţi care-o acopereau în întregime, de la tulpină la frunze.

Millie s-a întors spre Charlie şi spre mine.

---

[1] Specie de orhidee răspândită în America de Nord (n.tr.)

[2] Cunoscută sub denumirea populară de „iarba şopârlei", *Polygonum viviparum* e răspândită în zonele de munte precum Alpii, Pirineii şi Carpaţii. (n.tr.)

[3] *Oplopanax horridus*, plantă cu tulpini înalte şi frunze mari, folosită de populaţiile indigene din Canada pentru proprietăţile sale vindecătoare (n.tr.)

– Cea mică a mai călătorit pe undeva? Spre vest, oare? Sau spre nordul îndepărtat?

– Nu, doamnă, a răspuns Charlie. Rareori a părăsit insula.

Millie s-a ridicat în picioare.

– Trebuie neapărat să ne duceți acolo, să ne-arătați plantele și locurile în care le-a găsit.

Mergea de parcă era gata de plecare, pe apă, în micuța *Sweet Pea*, sau direct prin pădure. Nu studiasem niciodată cu atenție desenele lui Emily. Mă uitasem la ele doar cât să-mi dau seama că erau frumoase, detaliate și pline de culoare. Dar era ceva care-o umpluse pe Millie de energie.

Charlie a fost cel care a început să vorbească:

– Ce-i aia listeri boreali?

– *Listera borealis*, a răspuns Millie, simțindu-i-se încântarea în voce. E o orhidee. O floricică verde, frumoasă și delicată. Are forma unei limbuțe și e foarte rară. Ah, nu e la fel de spectaculoasă ca familia Cyprypedium[1], cu flori care arată ca niște mocasini delicați. Am căutat mult timp specia asta. Dar *Oplopanax horridus*, ghioaga-diavolului, e prin apropiere?

Cât timp serveam ceaiul în tabăra lor sărăcăcioasă, am aflat că Alfred studiase botanica în Anglia. Se specializase în zone mlăștinoase și zone umede.

Millie era studentă la University of British Columbia[2] și lucra la teza ei despre orhidee. Studiase alături de John Davidson, eminentul naturalist, și o vreme fusese asistent de cercetare în pădurile străvechi de pe coasta de vest, acolo unde este răspândită ghioaga-diavolului.

– Ne-am cunoscut cu mai bine de-un an în urmă, a spus Alfred. La universitate.

---

[1] Familie de orhidee (n.tr.)

[2] Cea mai mare universitate din provincia canadiană cunoscută sub numele de Columbia Britanică. University of British Columbia a fost fondată în 1908. (n.tr.)

– El ținea o prezentare despre mușchiul de turbă, a adăugat Millie, întinzându-ne o cutie de biscuiți. Orhideele sunt printre puținele specii de plante cărora le prieste mediul cu aciditate scăzută al mlaștinilor, deci am găsit repede un punct comun cu el.

S-au căsătorit cu doar o lună înainte s-ajungă pe țărmurile Lacului Superior, pentru a cerceta locul, având cu ei o listă orientativă de specii de orhidee despre care se auzise că ar fi pe insulele din nord și câteva echipamente de camping.

După ce-am servit ceaiul pe plajă, și-au mutat tabăra pe Insula Prințului Edward, aproape de vechile mine, de unde le era mai ușor să vâslească până-n port sau să ocolească insula pe la capăt, ca să ajungă la far, pentru a ne însoți pe mine și pe Emily în drumeții. Charlie, prins cu munca de la far și de prin casă, a fost ușor invidios pe relația ce se-nfiripa între noi, pe când le-arătam celor doi o mlaștină sau alta, Emily conducând plutonul și eu stând la mijloc, pe post de interpret.

Le-am arătat locurile unde creștea ghioaga-diavolului. Era o plantă pe care mama o culesese de multe ori, evitând cu grijă tulpinile periculoase, pentru a scoate rădăcinile puțin adânci din care făcea tincturi și comprese. Nu reușeam să înțeleg de ce erau atât de fascinați de ele, dar Millie se bucura, așa că mă bucuram și eu.

Vara aceea era secetoasă, dar tot ne chinuiau țânțarii în timp ce ne afundam în noroiul din mlaștină. Millie purta o plasă de protecție agățată de borurile pălăriei, ca să-și apere fața delicată de mușcături, dar pe Emily o deranjau foarte tare țânțarii și refuza adesea să se aventureze în mlaștină, în ciuda rugăminților lui Millie. În zilele acelea stăteam pe plajă, unde briza apei alunga dăunătorii. Millie găsea mereu ceva la care să se uite. Își scotea carnețelele cu notițe de pe teren și ghidurile și scria observații în jurnal. Avea foarte multă răbdare cu Emily, dar eu tot consideram că trebuia să fiu acolo, ca o umbră protectoare, ca o parte a unui întreg.

Millie mă fascina, cu părul ei blond-arămiu și pasiunea pentru știință. Era tânără și frumoasă, dar era și deșteaptă. Și purta pantaloni bărbătești. Nu se-asemăna cu nicio femeie pe care-o întâlnisem. Am întrerupt tăcerea cu care se-nconjura Emily cu discuții despre cărți și mi-a promis c-o să-mi trimită romanele ei preferate când avea să se întoarcă la Toronto în toamnă. Râdea des, iar când o făcea, râsul său era la fel de revigorant ca o ploaie de vară.

Au stat o vreme la far. În timp ce Millie și Emily își petreceau timpul printre schițe și caiete, Alfred și tata și-au aprins pipele, în umbra farului, și au început să discute pe teme politice, despre tensiunile tot mai mari din Europa, despre seceta din prerii și criza economică din cauza căreia oameni tineri, capabili și harnici, ajunseseră în imposibilitatea de a-și hrăni familiile.

Alfred fusese ecologist cu mult înainte ca această profesie să devină una comună. Critica în termeni foarte duri felul în care era abordată viața în sălbăticie, tendința fiind de a elimina animalele considerate a fi dăunătoare. El susținea că animale precum lupii joacă un rol de o importanță vitală, la toate nivelurile societății naturale, cum o numea el, iar uciderea lor în masă ar fi întrerupt un echilibru ce era necesar pentru a menține chiar partea cea mai de preț și mai apropiată omului, din sălbăticie.

Tata nu era de acord. Susținea că teoriile astea n-au nimic de-a face cu viața în sălbăticie, ci doar cu oamenii de știință, care trăiesc departe de țărmuri, păduri și animale, departe de realitate. El susținea că lupii decimaseră populațiile de reni și, dacă nu erau ținuți sub control, aveau să ducă la dispariția lor din pădurile din jurul Marilor Lacuri[1]. Dar, cu toate că se contrazicea cu Alfred, am observat o sclipire în ochii lui.

[1] Cinci lacuri vaste cu apă dulce de pe teritoriul Americii de Nord, care formează cea mai mare suprafață din lume, întinsă pe 245 000 de kilometri pătrați. (n.tr.)

Îi plăceau discuțiile acestea. Și cred că Alfred, atunci când a pornit să caute împreună cu Millie orhideele greu de găsit, nu se aşteptase să dea peste un paznic de far cu atâtea cunoştinţe în domeniul ştiinţei, exprimate atât de vivace. Stăteam la picioarele tatei, în tăcere, ascultând şi învăţând.

Mama n-a stat cu noi. Nu-i plăceau pantalonii, nici părul răvăşit al lui Millie şi nici felul în care se băga în discuţiile dintre tata şi soţul ei, contrazicându-i ba pe unul, ba pe celălalt. A pufnit în râs când femeia a lăudat talentul lui Emily şi când a sugerat că şi-ar putea asigura un viitor cu ajutorul schiţelor şi picturilor. Ştiam că mamei nu-i plac minţile şi mâinile leneşe. Emily nu învăţase să gătească sau să jupoaie iepuri, să deretice sau să cârpească, să croşeteze ciorapi sau să spargă lemne. N-avea deprinderile pe care mama le considera necesare pentru a-şi construi un viitor.

În anul acela, o vulpe roşcată s-a aciuat pe insula Porphyry. Cel mai probabil trecuse gheaţa în primăvara dinainte, fiind deja gestantă. Emily şi cu mine am văzut-o de multe ori în mai şi iunie, dând târcoale curţii noastre, cu mameloanele alungite şi negre, cu ochi ageri, ce priveau de colo colo, cu urechile ciulite, în timp ce vâna pentru pui.

În cele din urmă, Emily i-a găsit vizuina, care avea intrarea bine ascunsă în spatele unei grămezi de pietre şi m-a dus să mi-o arăte. În miezul verii, timp de patru zile am lenevit urmărind cei patru pui ai vulpii cum se hârjoneau într-un luminiş aflat la o distanţă sigură de vizuina lor. Emily se putea apropia de ei, mişcându-se încet, plescăind şi hipnotizându-i cu ochii ei cenuşii, încât puii se apropiau şi îi atingeau degetele cu năsucurile negre şi ascuţite.

Millie putea petrece ore-n şir astfel, uitându-se pur şi simplu la giumbuşlucurile puilor de vulpe, care creşteau pe zi ce trece. Se mira când se apropiau destul de mult încât s-o tragă pe Emily de fustă. Mama era mereu ocupată, spăla, cârpea sau

smulgea buruieni. Deși știa să citească, n-o văzusem niciodată făcând-o de plăcere. N-am văzut-o niciodată oprindu-se pentru a observa forma norilor ce traversau cerul sau ca să culeagă un buchet de flori sălbatice. În ceea ce mă privește, mi-aș fi dorit părul roșcat și rebel al lui Millie. Să port pantaloni cu care să-mi fie ușor să mă târăsc prin pădure. Să port discuții profunde, pline de sens. Voiam să râd des, fără opreliști.

James Whalen s-a întors la data stabilită pentru a-i lua pe Alfred și pe Millie, care și-au încărcat canoea verde în remorcher, legând-o de punte pe durata călătoriei dinspre Thunder Bay spre Port Arthur, și au depozitat cortul și lăzile dedesubt. Au luat cu ei mostre de plante, în pungulițe pe care trecuseră cu migală data, zona, numele genului, al speciei și al familiei.

Nu ne-am mai văzut cu Millie și cu Alfred pe insulă. Am păstrat legătura, iar corespondența noastră ocazională era o punte de legătură între ținuturile sălbatice din nordul provinciei Ontario, instituțiile academice din Columbia Britanică și orașele greu încercate de bătălii ale Angliei. Iar atunci când am avut nevoie de ei, când a trebuit să lupt pentru Emily așa cum nu mai luptasem niciodată, mi-au fost alături.

32

Elizabeth

Peter nu a venit pe insulă în acel an, nici măcar o dată. Voia să se facă doctor, un vis pe care nu și-l putea permite din salariul mic al unui paznic de far. Era foarte hotărât. În timpul Marii Crize, a reușit să obțină o slujbă la un lagăr de muncă sponsorizat de guvern, câștigând un salariu modic, pe lângă masă și cazare, destul cât să nu ajungă să mănânce la cantinele săracilor și să pună deoparte câțiva bănuți. Eram mândră de el; îl admiram pentru că-și dorea să meargă la școală și pentru cât de mult muncea pentru a-și îndeplini visul. Era mult mai mare decât mine, așa că-l priveam cu o oarecare venerație. Era chipeș, înalt și brunet, cu o inimă de poet, cu un aer ușor misterios și foarte inteligent. Charlie, în schimb, era blond, ca tata. Se simțea mai în largul lui pe apă, purtat de vânt, era zgomotos și pus pe sporovăială, mereu gata să sară la bătaie. Frații mei erau la fel de diferiți pe cât sunt corbii de pescărușii, și-i iubeam nespus pe amândoi.

Domnul Niemi fusese suficient de generos încât să-i pună lui Peter din nou o cameră la dispoziție, atunci când programul guvernului se încheiase. Poate c-avea legătură cu fiica lor Maijlis, cu doar un an mai mică decât Peter, a speculat Charlie, pe când ne pregăteam să ne întoarcem în Port Arthur, la sfârșitul verii. Maijlis era durdulie și blondă, cu ochi albaștri și rotunzi, și putea spinteca un pește la fel de repede precum bărbații. Dar în acel an, nu li s-a alăturat în tabăra de pescuit, luându-și o slujbă la bucătăria familiei Hoito din subsolul Finnish Labour Temple[1], unde ziua servea mese calde membrilor comunității finlandeze, iar seara prepara cafea tare pentru Peter, ca să bea în timp ce-nvăța la lumina lămpii.

Până la sfârșitul verii, a rămas doar un pui de vulpe. L-am numit Heathcliff[2], dar apoi am descoperit că era femelă. Era de talie mare, închisă la culoare și solidă. Aproape depășise etapa de pui stângaci, dar încă nu era o vulpe adultă. Pe Emily o considera unul dintre frații sau surorile ei și-i călca cu pas săltat pe urme sau se ghemuia la umbra unui copac, cât timp ea desena, iar eu citeam. Îmi plăcea să cred că Heathcliff și frații ei au plecat de pe insulă, traversând înot canalul Walker, pentru a-și face cuib pe Insula Prințului Edward, unde pământul era mult mai bogat în hrană. Îmi plăcea să cred asta, dar știu c-au început să dispară în același timp cu găinile noastre, după ce tata a ieșit cu pușca, dimineața devreme.

Ziua Muncii[3] a venit pe nesimțite, soarele și-a redus prezența, ceea ce a permis aerului să se răcorească, scutindu-ne de

---

[1] Centru comunitar finlandez din orașul Thunder Bay. A fost construit în 1908 și a devenit principalul punct de reper din cartierul finlandez din Thunder Bay. (n.tr.)

[2] Personajul principal din romanul *La răscruce de vânturi*, al scriitoarei britanice Emily Bronte, publicat în 1847 (n.tr.)

[3] În SUA și în Canada, Ziua Muncii se sărbătorește în prima zi de luni din luna septembrie, marcând neoficial sfârșitul verii. (n.tr.)

căldura năucitoare. Pentru proprietarii cabanelor de pe Silver Islet, veniți în weekenduri și concedii în casele de vacanță din vechea comunitate de mineri, pentru a scăpa de viața din oraș, Ziua Muncii însemna sfârșitul sezonului. Era ultima ocazie de-a porni într-o aventură, într-o călătorie palpitantă cu barca peste apa rece și verzuie a Lacului sau într-o partidă de v-ați ascunselea în pădure, după-amiaza. O ultimă zi de stat întinși pe nisipul cald și negru în timp ce pescărușii se lăsau purtați de briză, deasupra capetelor lor. Oamenii veneau buluc pe insula Porphyry, cu coșurile pline-ochi de sandviciuri cu șuncă și salată de cartofi, ducând cu ei pături din lână ca să le întindă pe jos.

Cum Charlie se întorsese deja în Port Arthur, rămăseserăm doar eu și Emily să întâmpinăm bărcile ce pluteau prin port, prinzându-le de frânghii și legându-le de tacheții de pe docul din lemn, care începea să se lase. Adulții s-au apucat să facă un foc pe țărm, încălzind apă pentru cafea, iar copiii se împrăștiau prin pădure și pe cărarea scurtă ce ducea spre țărmul estic al insulei. În grup erau doi băieți pe care nu-i mai întâlnisem, Everett și fratele lui, Jake, verii lui Arnie Richardson, veniți în vizită din Toronto. Nu-i cunoșteam și, spre deosebire de ceilalți, care veniseră de multe ori pe insulă de-a lungul anilor, îi erau necunoscuți și lui Emily și Emily lor. Emily nu s-a uitat la ei – însă Emily nu se uita la nimeni. Ne-a urmat o bucată de drum, mergând în urma grupului, totuși ca parte a lui, în timp ce Heathcliff dispăruse pe după tufe și copaci încă de când grupul zgomotos își făcuse apariția.

Am stat pe plajă, căutând sticlă de mare prin nisip și printre pietrele negre, cioburi ce fuseseră șlefuite de valuri și luceau ca niște bijuterii, așteptând să fie descoperite și culese din căminul temporar.

– Ce-are soră-ta? a întrebat băiatul ce se numea Everett.

A luat o piatră plată și a aruncat-o, făcând-o să sară pe suprafața apei de șase, șapte, opt ori, apoi s-a întors spre mine,

îngâmfat, de parcă prin asta mi-ar fi câștigat încrederea. Emily se ținea la distanță, uitându-se la valuri, la insula Dreadnaught și la nava din depărtare, ce se îndrepta spre mijlocul Lacului, scoțând aburi.

– N-are nimic. E doar timidă, atâta tot, am răspuns.

Era singura explicație pe care voiam s-o ofer. Doar de atât era nevoie. Am luat și eu o piatră și, cu o mișcare rapidă din încheietura mâinii, am făcut-o să sară pe suprafața apei de opt, nouă, zece ori. Probabil că n-ar fi trebuit să fac asta.

Everett s-a întors cu spatele spre mine, declarându-se plictisit.

– Locul ăsta-i o porcărie.

Arnie mai fusese de multe ori pe insulă. Știa secretele pe care le ascundea. Și știa cum să câștige interesul unui băiat de la oraș.

– Te provoc la o plimbare prin cimitir, a spus el.

Everett a mai luat o piatră și a aruncat-o în apă. N-a sărit nici măcar o dată.

– Merg mereu prin cimitire. E plin de cimitire în Toronto.

– Da, dar ăsta e un cimitir de indieni, nu-i așa, Elizabeth?

Arnie m-a privit, cu ochii strălucind.

– Strămoșii mamei ei au știut locul ăsta dintotdeauna. E bântuit. E vechi, mai vechi și decât Silver Islet, de dinainte să vină albii aici. Acolo-s îngropați cei mai mari războinici. Se spune că e un loc sacru, o poartă între lumea celor vii – a făcut o pauză, coborând vocea, așa c-am fost cu toții nevoiți să ne aplecăm spre el ca să auzim – și lumea *morților*.

Era prima oară când auzeam povestea, dar nu îndrăzneam să neg spusele lui Arnie. Pentru noi, faptul că aparțineam culturii indiene nu era vreun element de mândrie și știam prea puține despre familia mamei mele.

Imaginația noastră de copii era ca un pământ fertil. Arnie a continuat să semene povestea.

– Războinicii plutesc între două lumi, cu feţele şi corpurile pictate în culorile războiului, verde, galben şi negru. Se îmbracă în piei de urs, din care încă se scurge sângele. Şi le pun pe umeri, de parcă ar fi nişte mantii, şi pe cap poartă podoabe uriaşe, făcute din penele corbilor negri, spiritele mistice ale lumii de dincolo. Ţipetele lor înfiorătoare răsună în noapte, avertizându-i pe cei vii sau chemându-i la luptă pe morţi.

Arnie a făcut o pauză, animat de atenţia noastră. Eram captivaţi de povestea lui.

– Aşteaptă să-i treacă pe cei care-au murit spre lumea de dincolo, în canoe făcute din scoarţă de mesteacăn, posedate, bântuite... Dacă mergi acolo când e lună plină, poţi să vezi fantomele printre copaci.

Tonul vocii a scăzut şi mai mult. Şi-a aruncat o privire peste umăr. Noi i-am urmat exemplul, cred că pentru a ne asigura că nu dăm peste vreo piele de urs sau pană de corb.

– Dacă fantomele apucă să te vadă – Arnie făcu din nou o pauză, privindu-ne pe fiecare în parte –, te prind şi te târăsc după ele în lumea de dincolo. Şi nu mai poţi scăpa în *vecii vecilor*.

Eu şi Emily o duseserăm pe Millie acolo, să-i arătăm locurile unde creştea ghioaga-diavolului, înaltă şi groasă, în spaţiile dintre copaci. Uneori, mama ne trimitea să culegem rădăcinile plantei. Mie mi se părea un loc liniştit, paşnic şi pios. Nu-l vedeam ca pe un loc unde bântuie spiritele. Nu mă gândeam la strămoşii mei. În general, nu insistam asupra moştenirii de familie, pentru că nu voiam să avem parte de prejudecăţile ce-ar fi putut apărea odată ce se afla de sângele mamei.

Până în ziua aceea.

– Şi-un bebeluş o poate face, a declarat Everett.

De atât a fost nevoie pentru ca provocarea să fie acceptată. Aventura urma să înceapă la lăsarea întunericului, după cină,

de îndată ce lumina farului începea să străbată suprafața Lacului, dar înainte ca bărcile să plece înapoi spre Silver Islet, în călătoria lor sub clar de lună. Urma să mergem pe rând, să traversăm tot cimitirul, riscând să fim capturați de războinici fantomatici și să rămânem damnați pe vecie, rătăcind ca ființe vii pe tărâmul morților.

În timp ce soarele-și croia drum către apus, ne-am îndepărtat pe furiș de focul de tabără și de discuțiile adulților. Străbăteam drumul ghidați de lumina lunii, ce părea să sporească atmosfera de mister. Emily n-a venit cu noi. Plecase cu puțin timp înainte, dispărând în tăcere, cum îi stătea în fire.

Bravam cu toții – fetele chicoteau, iar băieții vorbeau obraznic. Nu existau cărări care să ducă la cimitir. Eu mergeam în față, printre copaci și tufișuri, până când am ajuns la locul cu pricina și ne-am oprit. Am început să am rezerve, să ezit. Nu eram singura. Chicotitul încetase. Băieții tăceau mâlc. Apoi Everett a făcut un pas în față.

– Sunteți toți o adunătură de fătălăi, lua-v-ar dracu'! a spus, îndreptându-se spre copaci. Ne vedem pe partea cealaltă.

Când a intrat în tufișuri, întunericul l-a învăluit ca o mantie.

Țipătul unei vulpi e tulburător. Seamănă cu al unui copil, ceva între plânset, lătrat și urlet. E și sunetul pe care-l scoate un războinic indian care a ieșit din mormânt ca să înhațe copii și să-i târască pe tărâmul blestemaților. Am știut din prima clipă că era Heathcliff, dar tot mi s-a zbârlit părul pe ceafă auzindu-l și am simțit cum mă furnică șira spinării. E posibil să fi încremenit cu toții în loc, cu respirația tăiată, pe măsură ce secundele treceau într-o încordare cumplită.

– E fantoma? a șoptit Jack, tremurând.

N-am răspuns.

– Oare să mergem după Everett?

Era Arnie. Deși știa că povestea lui n-are niciun sâmbure de adevăr, încremenise ca noi toți, privind la locul de veci

al oamenilor care bătuseră pământurile astea și vâsliseră pe marele Lac cu sute de ani înainte de noaptea în care noi stăteam pe țărm, iar vocea lui Heatchliff plutea în aer.

Am văzut-o pe Emily înainte să-l aud pe Everett. Mergea printre copaci. Rochia albă lucea în lumina lunii, iar părul negru îi cădea pe umeri. Se îndepărta de noi, îndreptându-se spre Heathcliff, care țipa, și, înainte să apuc s-o strig, Everett a început să zbiere. Urla, cuprins de groază, și mi-am dat seama c-o văzuse și el, însă vederea-i era tulburată din cauza poveștilor despre indienii războinici morți și de jocurile de lumini și umbre. Alerga prin pădure, lovindu-se și împiedicându-se în întuneric, înnebunit de panică.

Arnie l-a strigat:

– Everett, aici! Suntem aici!

– O, Doamne! O, Doamne, a venit răspunsul lui disperat. Să mă ajute cineva!

Am strigat-o pe Emily, mergând spre ea și croindu-mi cu grijă drum printre bușteni și plantele de ghioaga-diavolului. Nu s-a uitat la mine, ci a continuat să meargă în direcția de unde se auzeau țipetele lui Heatchliff. Lumina lunii a aruncat o sclipire albăstruie și l-am văzut pe Everett, care se îndepărta în fugă de ea, privind peste umăr. Am observat cum piciorul i s-a prins în ghioaga-diavolului. A început să se zbată. Nu mai era atent la arătarea care se apropia de el, pentru că țepii îi intrau în carne. Emily s-a aplecat, a țuguiat buzele și a plescăit din limbă, așa cum făcea ca să cheme vulpea, iar Heathcliff a ieșit din întuneric, strecurându-se pe lângă băiat și venind lângă de ea. Emily s-a întors și s-a uitat la Everett, cu privirea ei cenușie, pătrunzătoare, ce-avea o intensitate pe care nu o mai văzusem până atunci.

Arnie și ceilalți au ajuns la Everett și l-au ajutat să se ridice. Fața îi era plină de zgârieturi, iar pe mâini și pe brațe avea mici dâre roșii, acolo unde se înțepase în spinii plantei.

Pantalonii îi erau pătați, uzi, în partea din față. A dat la o parte brațele celor care îl ajutau, ștergându-se pe față cu dosul palmei, și s-a întors să plece. Mi-aș fi dorit să-și vadă de drum, iar ceilalți să mă fi urmat pur și simplu, dar după doar câțiva pași, s-a oprit și s-a întors încruntat spre Emily și spre vulpea care i se chircise speriată la picioare.

– Ești o vrăjitoare indiană blestemată, a spus el, cu vocea răgușită, aproape în șoaptă. O să-ți vin eu de hac pentru asta.

Și a făcut-o. Și încă în ce hal.

33

Elizabeth

Zilele se scurtau pe măsură ce se apropia iarna. Proprietarii cabanelor nu s-au mai întors pe insulă după excursiile din Ziua Muncii, dar Heatchliff ne vizita des. Eu și Emily ascundeam bucăți de carne de vânat sau de șorici sub fuste și i le puneam pe-o piatră mare și turtită de lângă magazia de lemne. A crescut, blana i-a devenit lucioasă, iar coada, stufoasă. Micile noastre ofrande au devenit suplimente aproape inutile, dar bine primite, ce completau meniul ei alcătuit din șoareci și păsări. Tata o ignora, de dragul lui Emily, iar eu îl iubeam și mai mult pentru asta. Chiar și mama începuse să pună deoparte resturi din bucătărie într-o oală ciobită și să i-o dea lui Emily ca s-o ducă afară după cină. Nu mai aveam găini care s-o ispitească pe vulpe; acelea puține care rămăseseră nu mai făceau ouă și sfârșiseră în oala de supă a mamei. Dar odată ce se schimba anotimpul, iar cotețul se umplea din nou de pene și cotcodăceli, mă temeam pentru soarta lui Heatchliff.

Nu aveam de ce să-mi fac griji.

O să-mi amintesc mereu iarna aceea din două motive. Unul era epava vasului *Hartnell,* apărută în noiembrie. Celălalt e moartea lui Heathcliff.

Vulpea ne-a avertizat în legătură cu dezastrul ce cuprinsese apele înghețate, bătute de vânt, ale canalului navigabil dintre Isle Royale și Porphyry.

Dormeam în patul pe care-l împărțeam cu Emily. Farul era aprins, zumzetul său ritmic, abia perceptibil, fiind un fundal sonor ușor de acoperit de vânt și de valuri, ce păreau puse pe harță. O furtună de început de iarnă se stârnea peste Lac. O tresărire m-a făcut să mă trezesc. Ceva mă speriase și mi-a întrerupt visul. Am aruncat o privire în jur. În întuneric, umbrele începeau să prindă contur. Apoi am auzit scheunatul unei vulpi.

Din instinct, m-am întins după Emily, dar așternutul era gol și păstra o urmă de căldură.

Heathcliff a țipat din nou și mi-am dat seama că Emily se dusese la ea.

Mama și tata dormeau. Rar dormeau în același timp, mai ales când vremea era urâtă. De obicei, noaptea lucrau în ture, verificau farul, nivelul de combustibil, măsurau viteza vântului și consemnau toate acele date în jurnal. Pot doar să presupun că i-a răpus oboseala. Dar lumina farului pâlpâia și nu mi s-a părut nimic în neregulă. M-am încălțat repede cu cizmele și am luat pe mine o geacă. Sunetul ușii izbindu-se de peretele casei, din cauza vântului, a acoperit zgomotul furtunii. Am deschis ușa și am aruncat o privire spre dârele de lumină ce străbăteau suprafața apei. Raza părea că dansează cu fulgii ce pluteau în bătaia vântului, creând o perdea strălucitoare în jurul insulei.

Un strat gros de zăpadă ce părea căzută la întâmplare acoperea pământul. Era suficient de dens încât să lumineze în întuneric și am reușit să disting cărarea ce ducea spre

marginea insulei. Stâncile erau dure, negre și poroase. Mi-am croit drum printre ele cu grijă. Pe Lacul Superior se stârnise vijelia, iar valurile se izbeau spectaculos de țărm. Șuvoaiele înghețate se amestecau cu zăpada care cădea.

Emily stătea pe marginea insulei, privind marea întunecată și agitată. Heathcliff se ținea departe de valuri, plimbându-se în sus și-n jos pe faleza de deasupra plajei, cu urechile lipite de cap, oprindu-se când și când ca să țipe în semn de avertisment.

Mă săturasem de rătăcirile surorii mele, de autosuficiența ei, de faptul că trebuia s-o caut peste tot în nopți ca aceasta, riscându-mi sănătatea pentru a o readuce cu forța în căldura căminului și siguranța culcușului nostru. E prima oară când îmi amintesc c-am fost supărată pe sora mea.

– Emily!

Vocea mi-a fost acoperită de vânt și înecată de ploaia care cădea din cer, de lapovița gonită de vânt.

– Emily!

S-a întors când am strigat-o, s-a uitat la mine, apoi s-a întors din nou spre Lac, ridicând un braț și arătând în direcția întunericului. Lumina farului a trecut fără putere peste bezna ce părea un zid și am reușit să văd cum o barcă era aruncată de colo colo, purtată de valuri către stâncile negre, vulcanice, din Porphyry Point. Nu i se auzea motorul, probabil că membrii echipajului se chinuiau să controleze vasul, dacă nu-l abandonaseră deja.

Am lăsat-o pe Emily, o siluetă în alb pe stânca neagră de sub far. După câteva minute l-am strigat pe tata, iar el a lansat la apă *Sweet Pea*. Motorașul extern a pornit zgomotos în timp ce el s-a aruncat în valurile turbate. Mama a aprins focul și a pus oale cu apă la fiert.

Așteptarea era interminabilă. Emily refuza să intre în casă, așa că m-am dus și eu pe marginea insulei. Stăteam acolo,

învelite în pături din lână și priveam imaginile fragmentate ale dramei ce se derula învăluită în lumina cu accente dramatice. *Hartnell* era un cargobot aflat cel mai probabil la ultima cursă din sezon, dinspre Duluth[1], și nu știu cum de-ajunsese să devieze atât de mult de la curs. Să fi căutat oare adăpost, în fața vântului aprig și al valurilor năucitoare ale unei vijelii de noiembrie, de altfel obișnuită, sperând să se poată adăposti în jurul Isle Royale, în McCargo Cove[2]? Poate că da. Dacă o făcuse, atunci ceva mersese prost, foarte prost, iar ochiul atoatedezvăluitor al farului ne-a arătat cum ambarcațiunea a plutit fără țintă, în derivă, împinsă de vânt și de valuri, până când a fost trântită pe uscat. Coca ei din metal s-a zguduit, iar ea s-a oprit în apele puțin adânci ale recifului Porphyry.

În întuneric am auzit niște strigăte și sunetul motorului extern. Eu și Emily am ieșit pe țărm, ducând în mână lanterne, în întâmpinarea bărcuței noastre. În *Sweet Pea* erau înghesuiți cinci bărbați uzi, care tremurau, cu fețele palide, cu șocul și teama citindu-li-se în ochi.

– Du-i la maică-ta. Să se încălzească.

Tata a rămas la pupa bărcuței. Valurile care loveau plaja ridicau barca și o făceau să se rotească, udându-l până la piele de fiecare dată când treceau.

– Lipsesc trei, printre care și o femeie.

Mi s-a strâns inima. Nu era ceva neobișnuit ca soția și uneori copiii unui căpitan să călătorească la bordul navei. L-am pierdut din vedere pe tata cu mult înainte ca sunetul motorului să fie înghițit de zgomotul valurilor.

Mama i-a pus pe bărbați să se dezbrace, i-a învelit în pături călduroase din lână și le-a făcut o cafea tare. Aceștia tăceau,

[1] Oraș-port din Minnesota, SUA, al doilea ca mărime dintre orașele de pe țărmurile Lacului Superior după Thunder Bay (n.tr.)

[2] Golf din Michigan, SUA, ce poartă numele căpitanului care l-a descoperit, John McCargo (n.tr.)

şocaţi. Dinţii le clănţăneau în continuare, dar după ce au consumat băutura caldă, pielea lor a căpătat o nuanţă roz.

După ce s-a ocupat de bărbaţi, mama şi-a îndreptat atenţia către mine şi Emily. Ne luaserăm haine uscate şi ţineam mâinile întinse spre căldura focului. Dar Emily tremura în continuare. Mama i-a luat faţa în mâini. Preţ de-o clipă, degetul ei mare a rămas pe obrazul palid al lui Emily, până când ochii ei cenuşii au privit în ai mamei, pentru un moment foarte scurt. Apoi mama s-a aşezat şi a început să-i perie părul până când a lucit precum pana corbului.

Povestea a început să iasă la iveală, fiind pusă cap la cap de bărbaţi, pe măsură ce-şi recăpătau vocile. Motoarele vasului *Hartnell* s-au stricat la 3,2 kilometri de insula Passage[1], cu puţin înaintea orei zece seara.

Valurile monstruoase au năvălit pe punte, rupând trapele şi inundând sala motoarelor. Nava avea arbore artimon[2], aşa că oamenii au ridicat pânza şi au schimbat traseul, îndreptând-o spre partea din spate a Isle Royale, unde ar fi putut să stea până trecea furtuna. Apoi puteau merge spre Port Arthur, pentru reparaţii. Dar valurile deveniseră prea puternice, iar ei au pierdut controlul asupra navei aproape de miezul nopţii, rămânând la mila vântului, care i-a trimis direct spre insula Dreadnaught. Au lansat la apă barca de salvare şi au început să părăsească nava. Secundul era la bordul bărcii, ajutând-o pe soţia căpitanului, care se chinuia să urce în ambarcaţiune. În acel moment, un val uriaş a venit peste ei, făcând ca barca să se îndepărteze de navă şi azvârlind pasagerii în apele întunecate ale Lacului Superior.

Cunoşteam prea bine Lacul ca să-mi dau seama ce i-ar fi aşteptat. Odată ce prindea pe cineva în strânsoarea-i de

[1] Insulă de dimensiuni mici din Columbia Britanică (n.tr.)

[2] Ultimul catarg începând de la provă (n.tr.)

gheață, Lacul Superior nu-i mai dădea drumul. După fețele bărbaților cocoțați pe scaunele din casa noastră sărăcăcioasă și înfofoliți în pături, îmi dădeam seama că și ei știau asta.

Mi s-a părut că tata a fost plecat ore-n șir. Vântul urla în continuare, scăzând puțin în intensitate odată cu apariția soarelui, care, cu lumina lui difuză, încerca fără succes să împrăștie lumină și căldură pe insula acoperită de zăpadă. A apărut la ușă dimineața devreme, clătinând din cap, fără să scoată un cuvânt.

Bărbații au rămas cu noi trei zile. Tata a reușit să anunțe Paza de Coastă, iar *James Whalen* a venit să-i ia. O barcă de salvare a sosit la puțin timp după aceea, iar *Hartnell* a fost recuperată dintre stânci și dusă pe șantierele navale din Port Arthur, cu coca ciobită și contorsionată.

Emily a petrecut acele trei zile plimbându-se pe țărm. O parte din încărcătura de pe *Hartnell* a fost adusă pe plajă de valuri – lăzi din lemn, conserve, balize și bucăți de material textil rupt. Tovarășa credincioasă a lui Emily, Heathcliff, nu rămânea niciodată mult în urmă, fiind prezentă din zori și până seara, în timp ce Emily se plimba ca într-un pelerinaj, oprindu-se din când în când să întoarcă vreun rest pe cealaltă parte, căutând neîncetat. Nu-i înțelegeam obsesia, dar, la urma urmei, erau multe lucruri pe care nu le înțelegeam la sora mea.

În cea de-a patra zi am găsit-o stând lângă trupul neînsuflețit al femeii.

Când le-a văzut, tata s-a oprit – Emily era mică și fragilă, ghemuită lângă femeia moartă – și m-a strigat. Emily își scosese fularul roșu din lână și învelise cadavrul cu el. Un capăt al fularului rămăsese în apă și se mișca în ritmul valurilor, ca o făptură vie. Singurul lucru la care ne puteam gândi, și eu, și tata, era s-o luăm pe Emily de lângă acea siluetă înghețată și umflată.

– Ia-o dracului de acolo, Lizzie! Du-o acasă, dar-ar dracii să dea!

Am făcut așa cum mi s-a spus, nu înainte de a observa că nimic din toată acea poveste nu avea vreo logică. Femeia ajunsese pe țărmul din partea de est a insulei; zăcea pe plajă, departe de locul în care ar fi putut s-o lase Lacul. N-ar fi trebuit să ajungă acolo la țărm, dacă era să iei în considerare direcția în care sufla vântul de câteva zile, iar Emily, draga de Emily, n-ar fi putut să care cadavrul și să-l pună în poziția în care era. Mi-am dat seama că mutase cineva cadavrul. Cineva îl dusese într-un loc în care știa că poate fi găsit. Cineva care cunoștea valurile și vântul. Cineva care știa că fiica paznicului farului rătăcea pe țărm, căutând ceva. Cineva care reușise să-și ascundă prezența de noi toți. În afară de Emily.

Iar eu știam despre cine era vorba.

În timp ce Emily și cu mine ne îndepărtam, am privit printre copaci, sperând să-i zăresc barba închisă la culoare și haina din piele de căprioară. Oare ne urmărea? Tremurând, am tras-o pe Emily mai aproape de mine.

34

Morgan

Am jurnalele întinse pe pat în jurul meu și urmăresc scrisul, în timp ce Elizabeth vorbește. Amintirile ei revin la viață din pagini.

– A fost Grayson, nu-i așa?

Câteva piese din puzzle se pun cap la cap.

– Ajutorul de paznic care-a dispărut.

– Da, răspunde ea. Pe-atunci, nu știam. La vremea aceea, credeam că era... nu sunt sigură cine credeam că e.

– Ce s-a întâmplat cu Heathcliff?

– A, da. Undeva prin februarie, n-a mai venit. Am presupus c-a mers mai departe, c-a trecut pe o altă insulă, pe-un pod de gheață, în căutarea unei perechi. Emily nu părea îngrijorată. Era legea naturii și, deși amândouă ne bucuraserăm de timpul petrecut alături de vulpe, era totuși un animal sălbatic. Însă, din nefericire, n-a fost așa.

– În iarna aceea, m-am dus cu tatăl meu în oraș. Am călătorit spre Port Arthur, de la Silver Islet, traversând orașul

Thunder Bay, transformat într-un sloi de gheață, cu sania trasă de câini. În depărtare se vedea Uriașul Adormit sub o pătură de zăpadă. A fost o călătorie palpitantă. Când eram acolo, am oprit la Sewchuck's Brokerage, un magazin de pe strada Cumberland, pentru vânători, care-și schimbau acolo blănurile pe capcane, unelte și muniție. În timp ce stăteam acolo, a venit un om ce avea o grămadă de blănuri și care a stat într-un con de umbră până și-a terminat tata treburile. Purta o haină din piele de căprioară și o căciulă de blană, dar stătea cu spatele la mine. Mi s-a părut că-l recunosc, dar nu reușeam să-mi dau seama de unde. Mi-a simțit privirea și s-a întors, uitându-se la mine. Fața-i era plină de cicatrice hidoase, abia ascunse de o barbă neagră, deasă. M-am apropiat de tata. Îl mai văzusem pe acel om. O singură dată, dar îl mai văzusem, ascuns printre copaci într-o zi rece de iarnă, ca un lup singuratic alungat din haită.

– În vârful grămezii de blănuri era o blană de vulpe, mai închisă la culoare decât celelalte, deasă și bogată. Am întins mâna s-o ating. Am știut că era Heathcliff, fără nicio urmă de-ndoială. Poate călcase fără să vrea într-o capcană pentru râși sau jderi, din cauză că se îmblânzise. Poate. Privirea bărbatului a întâlnit-o pe-a mea, pentru scurt timp, iar când a dat să se întoarcă, dispărând în întuneric, am văzut rușine și tristețe în ochii lui. N-am putut uita ochii aceia, întunecați, chinuiți. Și nu i-am spus nimic lui Emily.

Câteva minute, nu spun nimic. Îmi dau seama că a căzut pe gânduri. Pune laolaltă piesele unui puzzle, pe măsură ce-și aduce aminte.

– Dar nu asta căutați aici – să aflați cine era omul ăla? Nu de-aia a plecat fratele dumneavoastră spre insula Porphyry cu barca cu pânze, ca să ia jurnalele?

– Nu. Charlie n-a știut de el. Nimeni n-a știut. În afară de Emily și de mine. Și bunicul tău, în cele din urmă.

– Păi, bun, și ce legătură are bunicul meu cu toată povestea asta?

Mi s-o părea mie povestea domnișoarei Livingstone fascinantă, dar nu găsesc nicio legătură cu omul de la care a început toată povestea, datorită viorii și colecției sale de desene. N-are nicio legătură cu mine.

– Toate detaliile sunt importante, Morgan, nimic nu e simplu sau ușor.

Domnișoara Livingstone nu s-a mișcat de pe scaunul ei.

– Bunicul tău a jucat un rol minor, dar foarte important, în desfășurarea acestei drame, mult mai târziu.

Mi s-a uscat gura. O să mă trăsnească o mahmureală nasoală rău. Simt gustul whisky-ului în gât. Habar n-am cât e ceasul. În cameră se face lumină, deci trebuie să fi răsărit soarele. Ușa nu e închisă bine și se-aud sunete de pe hol; rutina vieții merge mai departe, pași târșâiți, uși care se închid, voci care vorbesc, fluierăturile lui Marty, departe, departe. Simt miros de cafea și de mâncare gătită. Mă gândesc la Laurie, mă întreb dac-a apucat să observe că nu sunt în pat.

– Ar trebui să sun pe cineva, să anunț unde sunt.

– Am sunat eu, spune ea, apoi adaugă: Acum câteva ore.

Mă simt vinovată, însă doar pentru câteva clipe.

Mă ridic și-mi iau un pahar cu apă. Bătrânica nu spune nimic. Îmi dau seama că mă așteaptă, că-mi urmărește mișcările și știe ce fac. Pare să simtă că sunt nerăbdătoare să aud restul poveștii. Să aflu mai multe despre bunicul meu și despre cum a cunoscut-o pe Emily. Îmi dau din nou părul negru de pe față, împletindu-l într-o coadă groasă.

Mă îndrept din nou spre pat și răsfoiesc jurnalele răsfirate. Le stivuiesc în ordine, așezându-le pe cele din primii ani, din care citesc, în partea de jos, iar pe cele mai noi, în partea de sus. Mai e un singur volum.

– Unde sunt celelalte jurnale ale tatălui dumneavoastră? întreb. Astea sunt doar până în 1943. Ce s-a întâmplat cu restul?

– Nu mai sunt altele, răspunde ea, încrucișându-și mâinile în poală. N-aveau cum să mai fie. Dac-ar fi fost, bunicul tău n-ar mai fi făcut parte din poveste. N-ar fi venit pe insulă. N-ar fi cunoscut-o pe Emily. Nu l-ar fi omorât pe Grayson, omul pe care eu îl numesc „lupul singuratic". Se oprește un moment, apoi adaugă:

– Nu ar mai fi fost nevoie de el.

Urc din nou în pat și-mi pun cuvertura pe umeri, răsfoind ultimul jurnal.

– De ce?

35

Elizabeth

Peter și Maijlis s-au căsătorit în iunie 1939. A fost o nuntă mică, o ceremonie simplă, organizată la Biserica Luterană Immanuel de pe Pearl Street. Tata era îmbrăcat la costum și cravată. Toată ziua a tras de cravata aia. Și-a scos-o imediat ce pastorul și soția lui au plecat de la petrecere. Mama și doamna Niemi au pregătit platouri cu sandviciuri, turte cu pește prăjit și tarte cu căpșuni pentru invitații care se adunaseră în holul principal al bisericii, după slujba de dimineață. Maijlis arăta superb și avea un buchet de liliac, legat cu o fundă albastră.

Nu ne permiteam rochii noi, dar mama a avut grijă să fim curate, cu hainele cusute frumos și călcate. În dimineața aceea, ne-a împletit părul, răsucindu-ne cozile lungi și negre de jur împrejurul capului, ca să arătăm ca niște prințese. Mama era îmbrăcată în mov și, văzând-o fără șorț în jurul taliei, mi-am închipuit cum arăta ea când s-a căsătorit cu tata. Mi-a cerut cu strictețe să fiu cu ochii pe sora mea, să mă asigur că Emily nu face vreun scandal sau nu pleacă de capul ei pe străzile orașului. Nu era nevoie să-mi spună.

Peter era îmbrăcat în uniformă. Neavând bani să meargă la Facultatea de medicină, se înrolase în armată și tocmai terminase pregătirea. Având paisprezece ani pe atunci, nunta mi s-a părut foarte romantică. Eram, la vremea aceea, cu totul absorbită de romanele lui Jane Austen. Dar bănuiesc că mama nu-mi împărtășea sentimentul. Era mândră, foarte mândră, dar în același timp renunța la fiul său în favoarea lui Maijlis și a armatei. Îmi aduc aminte cum i-a îndreptat cravata pentru fotografii, iar mâna i-a întârziat pe reverul lui în timp ce-l privea fix în ochii negri. Nu eram sigură dacă era fericită sau tristă. Peter nu mai fusese niciodată atât de fericit, îmi dădeam seama de asta. S-a aplecat și a sărutat-o pe mama pe creștetul capului, apoi s-a grăbit să i se alăture lui Maijlis pe treptele bisericii, pentru poze. A fost un moment de tandrețe atât de rar și de emoționant, încât m-a urmărit mereu.

Peter și Maijlis s-au mutat în Winnipeg[1], iar fratele meu a luptat pe front alături de Grenadierii[2] de acolo. În luna septembrie a acelui an, Canada a intrat în război. Până în luna mai a anului următor, Peter a fost trimis în Jamaica, într-o garnizoană, iar Maijlis s-a mutat înapoi în căsuța albastră de pe strada Hill.

Charlie și-a găsit de lucru la Port Arthur Shipbuilding. Compania ieșise din producție în anii lungi și grei ai Marii Crize, dar războiul, ce distrugea totul și răspândea moartea, a readus la viață industria constructoare de nave. Compania a reușit să obțină contracte pentru construirea navelor de război ale Marinei Regale Canadiene. Charlie s-a cazat la o pensiune pe râul Current[3] și a ajuns pe insulă doar de câteva ori în vara aceea.

Toată lumea se gândea numai la război; numai despre asta se vorbea la cină, pe docuri și pe stradă. Bărbații tineri erau

[1] Capitala și cel mai mare oraș din provincia canadiană Manitoba (n.tr.)

[2] Corp militar canadian înființat în 1908 (n.tr.)

[3] Râu din Missouri, SUA (n.tr.)

recrutați, antrenați și trimiși peste mare, fiind animați de un idealism forțat, purtând pe buze sărutările iubitelor și dragostea mamelor împletită în ciorapii de lână.

Millie îmi trimisese o scrisoare. Scria că aveau să plece în curând spre Anglia, dacă nu cumva plecaseră deja până s-ajungă scrisoarea pe insula noastră. Tatăl lui Alfred nu se simțea bine, așa că, în ciuda rațiilor, restricțiilor și nesiguranței legate de bombardamentele germane, au hotărât să-și lase în urmă munca din Canada și să se întoarcă în Anglia, țara lui de baștină. Îmi scria că se pregătea să publice o lucrare despre orhideele din pădurile boreale și mă întreba dacă are voie să includă în acea lucrare câteva dintre schițele lui Emily, pe care le luase cu ea. Ne transmitea tuturor toată dragostea ei și-i trimisese lui Emily hârtie și creioane, iar mie, niște cărți.

Peter ne scria des. Scrisorile lui ajungeau câte cinci sau șase o dată. Răspunsurile mele umpleau de multe ori cinci sau șase pagini: îi scriam despre întâmplările de zi cu zi de la far, despre creaturile descoperite de Emily, despre ce era vorba în cea mai nouă carte pe care-o citeam. Puneam scrisorile în plic și le trimiteam cu *The Red Fox*, către un război ce părea foarte departe, peste lacuri întinse și un ocean și mai întins, dar care, cu toate astea, era atât de-aproape de casă.

Peter a făcut un scurt popas acasă în toamna anului 1941, dar n-am apucat să-l vedem. A plecat din nou cu vaporul, iar eu am început să fiu mai interesată de ziarele tatei, care continuau să sosească regulat. Le citeam seara, cu voce tare. În ele se găseau articole în care se scria despre partea politică a războiului, dar și despre bătălii câștigate și pierdute și numărul morților și răniților.

Primăvara lui 1942 a marcat începutul anului celor trei morți, așa cum îl consider eu.

Prima dintre aceste morți a fost chiar a mea.

Sezonul a început devreme. Canalele de transport lacustru s-au deschis, iar farul era în funcțiune până la începutul lui aprilie. Tata găsea o mare satisfacție în faptul că putea aprinde lumina farului și învârti oglinzile cu mult înainte ca alți paznici de far să ajungă la stație. Cargoboturile, parcă intrate în hibernare în portul Thunder Bay, înaintau încet pe lac în urma spărgătorului de gheață și porneau la drum, încărcate până la refuz, spre porturile din Sault Ste. Marie și Welland[1], iar tata era acolo ca să consemneze prima parte a călătoriei lor.

Primăvara era anotimpul în care adunam ouă de pescăruș, pe care le fierbeam sau le mâncam coapte. Erau o alternativă delicioasă până în momentul în care găinile noastre ne puteau aproviziona în mod constant cu ouă. Eu și Emily ne-am îndreptat spre coloniile de pescăruși de pe insula Hard-scrabble pentru a le aduna. Pentru prima oară, sora mea avea încredere în capacitatea mea de a vâsli și am ajuns în siguranță de partea cealaltă a apelor întunecate ale Lacului. Am scos *Sweet Pea* la apă dimineața devreme. Nu ne-am sinchisit să ridicăm catargul, ci am luat fiecare câte-o vâslă și ne-am străduit să străbatem împreună întinderea de apă ce ducea până la stânca abruptă de pe țărmul sudic. Vedeam canalul Walker, dincolo de Devil's Thumb[2], o formațiune de stânci sacre căreia mama îi spunea Shamanitou și care se afla la intrarea în canal. Am auzit că între timp a dispărut, deoarece Lacul a smuls-o cu degetele-i înghețate la câțiva ani după ce am plecat noi de pe insulă. În acea zi, puteam zări în spatele stâncilor *The Red Fox* în depărtare și-mi dădeam seama după poziția ei că se îndrepta spre canal și avea să se oprească, probabil, pe Porphyry.

---

[1] Comitat din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

[2] Munte din provincia canadiană Columbia Britanică (n.tr.)

Am vâslit în direcția digului pe care se afla drumul ce făcea legătura dintre cele două părți ale insulei și care avea să ne protejeze suficient încât să putem scoate *Sweet Pea* din bătaia valurilor. Am legat barbeta[1] de un copac. Nu era ceva ieșit din comun ca vântul să stârnească brusc câte-un val. Eu și Emily ne-am luat coșurile și ne-am croit drum printre tufișurile dese din partea superioară a stâncii.

Prezența noastră a avut efectul scontat. Pescărușii și-au luat zborul umplând văzduhul cu cârâieli zgomotoase, adevărate țipete de panică. Se roteau deasupra capetelor noastre, zburând apoi în direcția noastră, foarte jos, amenințător, încercând să ne gonească de lângă cuiburile unde își țineau ouăle cu pete maronii, ce erau expuse și vulnerabile. În fața asaltului lor, Emily s-a făcut mică, ghemuindu-se, ducând mâinile pe cap și ținând ochii închiși. Zgomotul și agitația păsărilor o copleșiseră. Ar fi trebuit să-mi dau seama de asta.

Am înaintat, lăsând-o pe Emily printre copaci. Din fiecare cuib în care se aflau două ouă am luat câte unul, cum mă învățase mama. Îmi spusese că pescărușii aveau să depună unele noi, așa cum fac găinile. Am așezat ouăle în coș, până când l-am umplut, nebăgând în seamă aripile albe ce îmi treceau fulgerător prin față și păsările ce se învârteau într-un ritm înnebunitor deasupra mea, pe cer. Știam că Emily nu avea să-și umple coșul.

– Întoarce-te la barcă! i-am spus.

I-am luat coșul ce zăcea pe pământ, lângă ea.

– Ne vedem acolo.

În câteva minute, am umplut și coșul lui Emily. Am luat coșurile în brațe și am plecat, coborând cu grijă spre țărm.

Emily nu era pe *Sweet Pea*. Barca era încă legată bine de trunchiul de copac, așa că am așezat coșurile în ea și am așteptat. Pâlcuri de ceață începuseră să se aștearnă pe țărmul îndepărtat

[1] Frânghia ce leagă o navă de chei. (n.tr.)

al Insulei Prințului Edward. De data asta era vorba de o ceață ușoară, nu pâcla de nepătruns pentru care Lacul își câștigase notorietatea. Dar pentru mine era suficient ca să mă facă să mă-ntorc cât mai repede. Trebuia neapărat s-o găsesc pe Emily.

Am început să-mi croiesc anevoie drum pe țărm, închipuindu-mi că a încercat să se îndepărteze de păsările care țipau. Pe unele porțiuni, plantele creșteau chiar până la marginea apei, așa că a trebuit să găsesc o cărare care ocolea apa, zgâriindu-mă pe brațe și picioare în tufele de trandafiri sălbatici și de zmeură. În timp ce ocoleam partea de nord a țărmului, am ajuns pe un dâmb unde copacii erau destul de rari. Nu mai mersesem niciodată pe-acolo.

Vălătucii de ceață apăruseră și pe deal și înconjuraseră insula, plutind în bătaia curenților, pentru a se aduna în cele din urmă în văile mici și pe țărmuri. Am privit dincolo de Lac. De-acolo puteam să văd insula Porphyry. Apărea și dispărea de după perdeaua de ceață, însă turnul de far era cu mult deasupra ceții. Cercetam împrejurimile cu privirea după Emily.

În schimb, am văzut o cruce – o cruce simplă, dintr-un lemn uscat, de culoare cenușie. Am știut că dădusem peste un mormânt. Firea mea romantică a tresăltat. Oare al cui era trupul neînsuflețit ce zăcea sub grămada de pietre acoperite de licheni? Cine fusese așezat cu atâta grijă, ca să-și doarmă somnul de veci într-un loc de unde puteai vedea Lacul Superior întinzându-se cât hăul, în toată splendoarea lui, cu toate capriciile sale?

Vălătucii de ceață se strecurau printre copaci. Crucea mă captiva și mă îngrozea totodată; eram atrasă iremediabil de ea.

Cineva cioplise bucățile decolorate de lemn, însă ploaia, soarele și zăpada șterseseră însemnările și am fost nevoită să mă aplec pentru a citi. Mi-am trecut degetele peste ele și a fost relativ ușor de citit: „Elizabeth Livingstone, 16 mai 1925 – 29 noiembrie 1926".

E ciudat să stai față-n față cu propriul mormânt. Acum, întâmplarea mi se pare un episod aproape dickensian, ca acela în care bietul Scrooge[1], ghidat de o fantomă, e pus față-n față cu propriul viitor. Am îngenuncheat în fața crucii, lângă mica movilă sub care se afla trupul neînsuflețit al unui bebeluș, născut în aceeași zi cu mine și cu Emily, și care-mi purta numele. Pescărușii țipau. Se auzeau șoaptele Lacului. Golul din mine era dureros, chinuitor.

Am simțit din nou presiunea ceții. Nu-mi puteam permite să stau pe loc.

Mi-am jurat c-o să mă întorc, c-o să pun întrebări și-o să cer răspunsuri. Dar evenimentele ce se petreceau chiar pe când îngenuncheam în fața mormântului făceau ca misterul propriei mele morți să cadă în plan secund. Nu mi-a rămas decât să-mi continui existența ca o fantomă.

M-am întors la barcă și am găsit-o acolo pe Emily, stând pe o piatră, de parcă m-ar fi așteptat în tot acel timp. Am împins *Sweet Pea* în apă și am plutit de-a lungul țărmului, atente ca să nu ne întoarcem din drum din cauza ceții. Am traversat canalul Walker și ne-am croit drum spre sud, în direcția farului. Tata pornise semnalul de ceață, iar sunetul acestuia se lovea de stâncile nevăzute ale insulei Hardscrabble, dând naștere unui zgomot lugubru. Se auzeau și pescărușii, certându-se între ei, în timp ce zburau pe deasupra capetelor noastre, ascunși vederii. Emily și cu mine vâsleam. Când nu era întreruptă de sunetul intermitent al semnalului de ceață, liniștea era copleșitoare.

Când am ajuns, am găsit-o pe mama stând în scaunul tatei. Avea o scrisoare în mână. Era de la Maijlis. Scria că Grenadierii din Winnipeg se instalaseră în Hong Kong și, în aceeași dimineață în care fusese bombardat Pearl Harbor[2], Imperiul

[1] Celebrul personaj avar al nuvelei *Colind de Crăciun*, publicată în 1843 (n.tr.)

[2] La 7 decembrie 1941, forțele aeriene japoneze au atacat baza militară americană de la Pearl Harbor, Hawaii (n.tr.)

Japoniei atacase și colonia britanică. Luptele fuseseră crâncene și duraseră câteva săptămâni, până când forțele Comunității Națiunilor[1] s-au predat. Peter dispăruse, probabil fusese capturat și se știa că e rănit. Se presupunea că ar fi fost mort.

Mama n-a mișcat din loc toată ziua. Nu s-a sculat din scaun nici ca să pregătească cina, nici ca să mătură podelele sau să pună lemne pe foc. Mi-am adus aminte cum l-a privit pe Peter în ziua nunții lui, cum i-a îndreptat cravata, cum i-a periat uniforma. Era atât de mândră de el. M-am întrebat dacă în momentul ăla a știut că-și ia adio de la el.

Am fiert ouă pentru cină și le-am servit cu felii groase de pâine, dar nici eu și nici Emily n-am reușit să mâncăm mare lucru. Când s-a lăsat întunericul, am ieșit pe furiș din casă, singură, am stat pe marginea insulei, învăluită în ceață, și am lăsat lacrimile să se reverse în voie, pe pietrele umede. Am plâns până a început să mă doară tot corpul, până când epuizarea a început să eclipseze furia și ura, până când Emily a venit și m-a luat în pat, lipindu-și corpul mic de al meu, cuprinzându-mi brațele cu ale ei și am jelit împreună.

Tata n-a revenit în casă în noaptea aceea. Semnalul de ceață a funcționat douăzeci și patru de ore, răsunând peste Lacul Superior ca o voce tulburătoare, ce jeluia.

În săptămâna aceea, Charlie a venit pe insulă. Se înrolase în armată. Mama l-a implorat să nu meargă. Era încă un copil. Mama spunea că nu putea risca să-și mai piardă un fiu.

Și eu simțeam același lucru. Și eu voiam să-l rog, să-l conving pe Charlie că trebuia să rămână. Dar înțelegeam de ce voia – nu, de ce *trebuia* – să meargă. A reușit să-și rezerve un loc pe o barcă de pescuit care oprise în canalul Walker. Stăteam cu toții pe promontoriu, urmăream barca unduind

[1] Numită în mod uzual și Commonwealth, Comunitatea Națiunilor este o organizație formată din 53 de state independente, fondată în 1931 la Londra. (n.tr.)

pe valurile inegale și vedeam cum spuma albă a acestora sare, când apa lovea prova, ocolea marginea insulei și se îndrepta către vest, spre poalele Uriașului Adormit.

Eu și Emily stăteam împreună, ținându-ne strâns de mână.

– Are să se întoarcă.

În voce mi se citea încrederea pe care nu eram în stare s-o simt.

– O să vezi, Emily. Charlie o să se întoarcă la noi.

Când n-am mai văzut barca, tata a urcat scările, spre locul unde era lampa, și s-a așezat acolo fără să scoată un cuvânt.

Războiul și moartea îi pot lăsa fără cuvinte pe bărbații cei mai puternici.

36

Morgan

Tace. Știu că se gândește la frații ei. Cred c-o doare mai ales faptul că nu știe ce s-a întâmplat cu Charlie. Era ciudat că primea aceleași vești despre amândoi, la decenii distanță; erau dați dispăruți și se presupunea că muriseră.

– Ați aflat ce s-a întâmplat cu Peter?

– În toamna acelui an ne-au confirmat că Peter murise. A fost îngropat într-un cimitir militar din Hong Kong. Plăcuța de identificare i-a fost trimisă lui Maijlis, însoțită de o scrisoare din partea comandantului unității. Ne-a transmis sincere condoleanțe din partea Ministerului Apărării Naționale și recunoștința față de sacrificiul făcut de Peter pentru țara lui și pentru libertate.

– Dar Charlie s-a întors.

Ce prostie am spus! Se știe că s-a întors; din cauza lui stăm aici cu toate volumele-astea vechi. S-a întors, iar acum a dispărut din nou.

– Da, precum știi, Charlie s-a întors câțiva ani mai târziu. Dar nu era acel Charlie care plecase. Nu mai era acel Charlie care ne plimba pe lac, cu *Sweet Pea,* sau era încântat să-i citească povești lui Emily, deși era greu să-ți dai seama dacă asculta. Charlie acela murise, undeva în largul oceanului, cu o armă în mână și cu inima plină de ură și de răzbunare.

– Ați spus că au fost trei morți, nu?

Aproape că nu-mi vine să întreb.

– Da. Da, a mai fost una.

37

Elizabeth

Era sfârșitul lunii martie, înainte de deschiderea sezonului de transport maritim. Gheața dispăruse de pe Lacul Superior, dincolo de Porphyry Point, și timp de câteva zile a bătut un vânt călduros dinspre sud. Radioul nostru a reușit să capteze semnalul din Michigan și ne-am adunat în jurul lui să ascultăm un concert de la Carnegie Hall[1] și un episod din *Fibber McGee and Molly*[2]. În sobă se auzeau trosnind lemnele. Pentru o clipă, folosind cu grijă energia bateriilor, atât de prețioasă, intraserăm în legătură cu lumea exterioară. Ascultam și râdeam. Au difuzat știrile, apoi starea vremii. Tata nu lua niciodată în serios prognozele meteo. Putea să prezică mult mai bine starea vremii, pentru că petrecuse ani întregi privind cerul și valurile și urmărind direcția vântului. Pe perete, lângă harta Lacului, atârna un barometru, iar presiunea atmosferică era

[1] Sală de concerte din New York (n.tr.)

[2] Serial radiofonic de comedie, lansat în 1935 (n.tr.)

consemnată zilnic în jurnalele sale, chiar și pe timp de iarnă. Știa că se apropia o furtună și n-avea nevoie să-i spună meteorologii de la radio că avea să fie una mare, cumplită.

Peste noapte, cerul s-a umplut de nori. Norii negri, care de obicei pluteau deasupra apelor din mijlocul Lacului, s-au adunat, stârnind rafale de vânt care zgâlțâiau obloanele și șuierau printre copaci. Am umplut coșul cu rumeguș și lămpile cu kerosen și am adus înăuntru găleți cu zăpadă, ca să se topească și să avem apă, așteptând să înceapă furtuna. Vântul s-a întețit treptat, stârnind valuri enorme, ce se izbeau de marginea stâncoasă a insulei. Apa se revărsa în șuvoaie cumplite care ajungeau până la far și la căsuța noastră, de sub far.

Furtuna s-a dezlănțuit zile în șir, iar apa a înghețat pe țărm, ajungând să semene cu glazura unui tort de nuntă și a format țurțuri uriași, ce atârnau pe acoperișul farului. Soba abia făcea față. Lua aer cu greu, pentru că apa înghețase și blocase hornul, iar în cele din urmă n-a mai luat aer deloc. Ne-am înghesuit în camera întunecată, în jurul focului care scotea fum, iar vântul se auzea urlând în timp ce valurile se loveau de solul dur și năvăleau asupra casei. În cele din urmă, tata n-a avut de ales; Lacul ne transforma casa în mormânt. Cu un topor, a spart gheața ce se formase deasupra unui geam, distrugând pervazul și învelișul înghețat și refăcând legătura cu lumea exterioară.

În acel moment, furtuna începuse să se potolească. I-a luat locul un cer senin, care nu făcea decât să întărească impresia că insula noastră prinsă între ghețuri era nepământeană, un tărâm fermecat, locuit de vrăjitori și de vrăjitoare.

Tata a urcat pe acoperiș, cu toporul în mână, ca să curețe gheața de pe horn, în timp ce mama îl urmărea de jos. Deși ani întregi ținuse piept Lacului, croindu-și drum prin ceața prin care nu se vedea absolut nimic, reușind să treacă în siguranță printre stânci amenințătoare și bancuri de nisip

invizibile, dând piept cu vântul și valurile, până la urmă Lacul s-a întins și l-a apucat pe paznicul de far. A alunecat pe gheața ce învăluise casa și-a murit imediat ce s-a lovit de pământ.

Îl văd și acum. Eu și Emily stăteam la fereastra spartă, lumea de-afară era calmă, învăluită în alb, pescărușii se roteau deasupra, cerul era ca de cobalt, soarele strălucea, iar tata zăcea ghemuit, cocârjat, frânt și o dâră roșie se scurgea pe gheață.

***

Nu obosesc. Realizez că povestind întâmplările astea devin mai puternică. Cuvintele care se revarsă din mine și conturează povestea, cuvintele care ne readuc pe mine și pe ea laolaltă, aici, acum, în această încăpere, așteptau să prindă viață. Împărtășind amintirile, mă descarc și mă simt mai ușoară. Ce mai punem lumea la cale, eu și fata asta!

– Ce ați făcut? mă întreabă ea, umplând pauza din povestire.

– Singurul lucru pe care-l puteam face. Am supraviețuit.

***

Cum pământul era înghețat, a fost imposibil să-l înmormântăm. Mama a târât trupul neînsuflețit al tatei în magazia de combustibil și l-a învelit cu o pătură din lână. Zile în șir am mărunțit gheața ce ne înconjura ca un mormânt, ajutați și de soarele de primăvară, ce încălzea tot mai tare, până când ușile s-au deschis în sfârșit, iar soarele a reușit să pătrundă prin ferestre. Am lustruit lentila mare a farului și am umplut rezervorul cu kerosen. Am uns roțile cu ulei și am înlocuit benzile sparte. Apoi am așteptat sosirea vasului *James Whalen*. Când a venit, mama a învelit trupul neînsuflețit al tatei cu una dintre velele ferfenițite ale bărcuței noastre. L-au luat și a fost

îngropat în cimitirul din Port Arthur. Noi nu ne-am dus la înmormântare. N-am văzut când oasele tatei au fost conduse către locul de veci. Trebuia să ne ocupăm de far. Eu l-aş fi îngropat pe insula Hardscrabble, lângă mormântul pe care se afla inscripţionat numele Elizabeth, ca să fie mai aproape de mine, de insulă şi de Lacul pe care îl iubise. Dar mama nu se gândise la toate astea.

Oamenii se comportă în moduri foarte diferite atunci când moare o persoană apropiată. Nu am văzut-o pe mama să jelească, nu aşa cum fac oamenii de obicei. Nu cred că şi-a îngăduit asta, pentru că nu suporta deloc ideea de a pierde vremea şi a-şi plânge de milă. Poate că faptul că moartea tatei a venit atât de curând după cea a lui Peter a copleşit-o pur şi simplu. Străduindu-se din răsputeri să poarte de grijă familiei, să recreeze parţial starea de normalitate şi să dea piept cu realitatea dură care ne lovise, ajunsese să creadă că fiind dură putea duce totul la bun sfârşit. Atunci când aveam mai multă nevoie unele de altele, ea a devenit tot mai distantă şi pragmatică. Simţeam mai mult ca oricând lipsa firii blânde şi a tandreţei tatei.

L-am jelit pe ascuns. Când eram mai liberă, urcam în pod, ca să nu mă vadă mama, şi stăteam printre ziarele tatei, le răsfoiam până când mi se înnegreau degetele de cerneală şi lăsam lacrimile să curgă în voie. Mama începuse să-şi piardă răbdarea cu Emily şi cu ciudăţeniile ei. Cuvintele ei – „Ar fi trebuit s-o laşi să moară. Emily n-o să se facă bine niciodată" – mă apăsau. Tata fusese cel care-i sărea repede în apărare şi-şi încuraja soţia să o accepte pe sora mea aşa cum era. N-o înţelegea, nu aşa cum o înţelegeam eu, dar o iubea. Însă acum el nu mai era printre noi. Emily avea nevoie de mine mai mult ca oricând.

Eram în 1943. Canada era încă implicată puternic în război. Bărbaţi tineri şi în putere luptau pe fronturile din Europa. Şi chiar dacă războiul părea că pusese la cale o conspiraţie ca să

mă lipsească de familia mea, în acel an ne-a venit în ajutor. Mama fusese mulți ani ajutor de paznic de far, mai întâi în cadrul Departamentului de Marină și Pescuit, apoi în cadrul Departamentului de Transporturi, recent înființat. Cum erau puțini bărbați calificați să ocupe poziția de paznic principal, și-a asumat-o ea, de la sine. I se potrivea. Era de părere că meseria de paznic de far trebuie să se transmită din tată-n fiu. În cazul nostru, postul avea să fie preluat de Charlie. Aveam s-aprindem farul, să cărăm combustibilul și să zugrăvim clădirile până când el avea să se întoarcă, punând din nou piciorul pe țărm ca să ia în primire postul de paznic al farului din Porphyry Point, ce-i revenea de drept.

Promovarea mamei a lăsat vacant postul de ajutor de paznic. La optsprezece ani, de-abia aveam vârsta necesară pentru post, însă m-am înscris. În prezentarea pe care am făcut-o am pus accent pe experiența dobândită în anii petrecuți pe insula Porphyry, pe faptul că știam să mânuiesc uriașa lentilă Fresnel[1]. Mi-am descris aptitudinile tehnice, faptul că știam să pornesc semnalul de ceață și că știam să navighez, exagerând puțin. N-am primit niciun răspuns din partea Departamentului de Transporturi. Au ales, în schimb, să-i ofere postul unui veteran de război, un tânăr al cărui singur merit era că luptase pe front și încă avea un glonț de-al nemților înfipt în șold, iar Canada îi rămăsese datoare pentru asta.

Până atunci nu avuseserăm nevoie de o casă pentru ajutorul de paznic, iar acum n-aveam de gând să împărțim cu el camerele de la baza farului. Departamentul era obligat să asigure cazarea, așa că, înainte de sosirea noului ajutor, tufișurile din spatele clădirii principale au fost tăiate și au construit acolo o casă simplă, cu două camere.

[1] Lentilă concepută special pentru faruri de către fizicianul francez Augustin-Jean Fresnel (n.tr.)

Bunicul tău a pus piciorul pe insula Porphyry la începutul lunii iunie, iar eu și Emily i-am ieșit în întâmpinare.

A coborât împleticindu-se de pe barca auxiliară a vasului *James Whalen,* palid, fără vlagă, ducând sub braț o vioară. În colțurile gurii îi rămăseseră urme după ce vărsase din cauza răului de mare, ce-l cuprinsese la plecarea din Port Arthur. Era îmbrăcat în pantaloni gri în carouri și o cămașă albă, cu cravată, strâns legată în jurul gâtului, iar pe vârful capului purta o pălărie de fetru. Avea și un baston. Se sprijinea puternic în el în timp ce șontâcăia pe țărmul stâncos, spre locul unde-i fuseseră descărcate echipamentele.

– Salutare, voi trebuie să fiți Elizabeth și Emily, a spus el, cu un ușor accent scoțian, trecând bastonul în mâna stângă și eliberându-și astfel dreapta, pentru a da mâna cu noi.

– David Fletcher. Încântat de cunoștință.

Am privit bastonul, fața trasă și ochii aceia neliniștiți, de culoare închisă. Până atunci, nu mai văzusem un om care să fi dus bătălii cumplite, care fusese doborât în toiul luptei, în timp ce camarazii mureau în jur și care apoi își încheiase lupta luând viața de la cap, mergând din nou, în timp ce războiul care aproape îi venise de hac continua să facă ravagii. Am văzut doar ce-am vrut. Un tânăr ologit, înfrânt, vulnerabil. Un tânăr care nu era în elementul lui, incapabil să facă față provocărilor fizice ale slujbei și presiunii mentale la care te supune o viață trăită în izolare, în condiții grele. Acesta era omul pe care-l alesese departamentul în locul meu. Îl uram din toată ființa mea. Îl uram pentru locuința nouă, care schimbase întreg peisajul insulei și pusese capăt vieții pe care tata o clădise cu atât de multă grijă. Era slab. Și era un intrus.

Nu i-am întins mâna. Fără să spun nimic, i-am luat bagajele și m-am îndreptat spre far.

– Lasă, dă-mi voie, a spus el, încercând să mă ușureze de povară, în timp ce mergea în spate, șchiopătând.

Continuam să merg la pas ignorându-l, râzând în sinea mea, pentru că era clar că nu poate duce la capăt nici măcar o sarcină așa banală, la cum se chinuia să înainteze pe terenul denivelat, cărând cutia de vioară și ajutându-se de baston.

S-a întors spre Emily, care mă urma. Ea culesese un buchețel de flori și în timp ce mergea se uita la ele, nu la picioare, și nici în față, la cărare. Acum, retrăind momentele alea, mă gândesc ce pereche ciudată păream. Emily era așa cum era ea, iar eu, plină de furie și resentimente, mergând valvârtej prin pădure.

– Ce frumoase-s florile alea, a spus el. Ce sunt?

Emily nu i-a răspuns. Nu s-a uitat la el. Spre deosebire de mine, ea nu răspundea pentru că așa-i era felul.

– Așa deci. Facem pe surdomutele. Hai să mergem mai departe-atunci, a spus el, citindu-i-se iritarea în glas.

Nu m-am oprit să-i răspund, dar am simțit că mă roșesc toată. Am trântit bagajele în fața clădirii celei noi și m-am întors spre el.

– Tu o să stai aici, i-am spus, adăugând, pe un ton scăzut, ca să nu m-audă Emily: Să nu îndrăznești să îți mai bați vreodată joc de ea. În vecii vecilor.

În seara aceea, i-am auzit pentru prima oară vioara. Lacul era calm, se auzea doar clipocitul apei de-a lungul țărmului, iar dinspre copaci nu venea niciun sunet. Eu și Emily stăteam întinse în pat, împreună, cu fereastra deschisă, așa încât aerul de primăvară intra în cameră pe deasupra capetelor noastre și se auzea muzica, amestecându-se cu hărmălaia ce-o făcea un cor de broaște. Era frumos, dureros de frumos. Mă făcea să mă gândesc și mai mult la tata, la Peter și la Charlie. N-aveam de gând să las cântecele alea să mă înmoaie, să topească resentimentele și furia care se cuibăriseră în sufletul meu. Am încercat, dar era ceva în felul în care cânta ce-mi mergea la suflet și mi-au dat lacrimile. Nu l-aș fi lăsat să-și dea seama

de asta. Dar Emily a ştiut. Mi-a şters lacrimile cu mâneca şi apoi m-a luat de mână, conducându-mă în lumina lunii şi ne-am aşezat, privind spre cadrul pătrat, galben, al ferestrei lui, până când s-a întunecat, iar broaştele au continuat să-şi cânte refrenul, neacompaniate.

***

Între paznicul de far şi ajutorul său nu prea există relaţie de subordonare. Nu e vreunul superior celuilalt în munca de zi cu zi şi, deşi unii paznici fac pe stăpânii cu ajutoarele lor, pe insula Porphyry lucrurile nu stăteau aşa. Munca era împărţită în mod egal, iar bunicul tău învăţa repede. Era mereu pregătit să ducă la capăt ce-avea de făcut, în ciuda barierelor impuse de bucata de plumb pe care-o avea înfiptă în şold.

Mama l-a primit mult mai bine decât mine. I-a arătat cum funcţionează farul, cum ajustam mecanismele şi ungeam rotiţele cu ulei şi unde însemnam nivelurile de combustibil, direcţia vântului şi numele navelor care treceau în raza farului. Când domnul Niemi l-a luat la pescuit în barca lui, iar el a revenit pe ţărm verde la faţă, mama i-a adus un ceai şi m-a pus să preiau îndatoririle la far, până când lui nu i-a mai vâjâit capul şi a fost în stare să se spele, ca să scape de mirosul de mate de peşte şi de vomă de pe haine. L-a acceptat pe insulă, ba chiar l-a încurajat, în condiţiile în care până atunci noi încercaserăm din răsputeri să nu ne lăsăm contaminaţi de lumea exterioară, iar atitudinea ei m-a bulversat. Pentru un timp. Noi două ne-am fi putut ocupa de far foarte bine, fără ajutorul nimănui, cu atât mai puţin al unui bărbat fragil, olog. Poate că în el îl vedea pe Peter şi şi-l imagina rănit, prizonier într-o ţară străină şi apoi mort pe tărâmuri necunoscute. În plus, ea spusese de atâtea ori că insula nu era un loc pentru oameni slabi. Zicând asta, se referea la Emily, ceea ce mă

înfuria. Planurile pe care le avea cu Charlie nu le vizaseră şi pe fiicele ei; fiice ale căror desene în creion, reprezentând bondari şi pungulițe[1], nu țineau aprins farul, nu făceau semnalul de ceață să răsune şi nici nu puneau mâncare pe masă. Mă-ntrebam dacă predase vreodată scrisoarea mea de intenție membrilor echipajului de pe vasul *The Red Fox*.

În ce mă priveşte, mi-am exprimat clar poziția: David nu era bine-venit la noi în casă, să stea la masă cu noi, pe scaunul tatei, cu pipa în mână, ascultând ştirile postului de radio pe care-l receptam de dincolo de suprafața Lacului, din Michigan. El nu era tata. Nici Peter. Şi nu era Charlie. Nu mă dădea pe spate cu zâmbetul lui ştrengăresc şi nici cu încercările jucăuşe de a mă implica în discuții. Relația noastră se limita la far.

A învățat să se descurce cu *Sweet Pea*, preferând să folosească motorul în locul velelor sau vâslelor, iar cu fiecare călătorie se aventura mai departe, întorcându-se uneori cu câte un păstrăv sau cu câte o potârniche pe care ne-o lăsa la uşă, după ce bătuse în prealabil. Apoi pleca, fără să aştepte mulțumiri sau vreo invitație din partea noastră, să participe la pregătiri şi să rămână la masă. N-aveam încotro, trebuia să-i recunosc priceperea ca mecanic. Putea repara orice. În timp ce eu mă chinuiam cu piesele îmbibate în ulei ale unui motor înțepenit, el dezasambla, repara şi reasambla orice parte a motorului cu aburi, plin cu kerosen, sau a motorului Johnson de 9,9 cai-putere al bărcuței *Sweet Pea*.

Cu trecerea sezonului, devenise tot mai puternic, părul i se decolorase de la lumina soarelui, fața îi căpătase o culoare arămie, iar în colțurile ochilor îi apăruseră riduri de la cât mijise ochii privind pe deasupra Lacului. De şchiopătat n-a

[1] Denumirea populară a plantei *Thiaspi arvense*, care emană un miros de usturoi atunci când e frecată (n.tr.)

scăpat vreodată, dar după câteva luni își lăsa deja bastonul pe verandă, când mergea pe pasarele, îndreptându-se spre far sau când căra roaba cu provizii din port. Cei care vizitau insula îl iubeau. Se întreținea cu barcagiii, vorbind despre pescuit, ceață și cele mai bune golfuri în care se putea arunca ancora, iar pentru cei veniți de pe Silver Islet, la picnic, organiza turul farului. Când și când mergea în Port Arthur, cu *The Red Fox*, și aducea de-acolo punguțe maronii cu bomboane, pe care i le dădea mamei, deși cred că ne erau destinate mie și lui Emily. Sora mea a început s-aștepte venirea lui, iar atunci când ambarcațiunea acosta în port, lua de la el punguța cu dulciuri, ca el să poată debarca, dar eu nu i-am oferit niciodată satisfacția asta.

Eu și Emily am stat treze seri la rând, să-l ascultăm cântând. Câteodată, notele erau puternice, înspăimântătoare, asemenea valurilor ce se alergau unele pe altele, rostogolindu-se apoi și lovind țărmul, ca niște uriași născuți în peninsula Keeweenaw[1], veniți să moară aici, întinși pe stâncile vulcanice, negre, de pe țărmul nostru. Alteori, muzica te înduioșa la fel de tare ca iepurașii care veneau în spatele tufelor de liliac și se ospătau în grădina mamei. Și nu o dată, în zilele în care mama a fost ocupată cu farul, iar luna parcă ne chema, cu chef de joacă, eu și Emily am dansat, ca două zâne în rochițe albe, la lumina unei raze, mișcându-ne picioarele în ritmul muzicii. Licuricii sclipeau la unison.

Nu aveam de gând să-i dau vreun semn că sunt de acord cu prezența lui. Interacționam exact cât era nevoie, pentru a ne comunica ultimele informații despre starea vremii sau când aveau să ne livreze combustibil.

Însă Emily era mai ușor de cucerit. Sau poate că, spre deosebire de mine, ea vedea lucrurile așa cum erau cu adevărat.

---

[1] Extremitatea nordică a Peninsulei Superioare din Michigan (n.tr.)

A început să-i strecoare desenele ei pe sub ușă. Flori, fluturi și da, chiar și cele două libelule au ajuns în pragul ușii ajutorului de paznic.

Într-o zi a venit la mine în timp ce întindeam rufele, ca să se usuce în bătaia brizei timpurii de august. Ținea în mână un desen în creion, unul detaliat, reprezentând un corb ce fusese redat cu meticulozitate, atât de realist, încât îți tăia răsuflarea.

– Desenele astea ale lui Emily sunt foarte reușite.

Când l-am văzut apărând dintre prosoape și fețele de pernă, m-am speriat. Am mai agățat o rufă pe sârmă.

– Și ce, crezi că eu nu știu asta? m-am răstit, deși chiar nu știam.

Desenele erau minunate, dar pe-atunci nu cunoșteam marile opere de artă ale lumii, ca să pot face o comparație. Nu încă. Și desigur știam că schițele pe care Emily i le dăduse lui Millie fuseseră publicate în studiul ei despre orhidee.

– Nu, cred că nu-ți dai seama. Are un talent remarcabil, un dar. Sunt oameni care ar plăti bani frumoși pe desenele astea. Ați putea să plecați de pe insula asta. Să vă faceți un rost în altă parte.

– Ai tupeu, nu glumă.

Am dat drumul cârligului de rufe înapoi în coș, apoi m-am întors spre el.

– Ce te face să crezi că vrem să plecăm de pe insulă? Că vrem o altă viață? Ce-are asta pe care-o avem?

Mă gândisem uneori la asta, în nopțile pustii. Când mi-era dor de tata. Dar eu și Emily eram un întreg. Pe insulă putea fi ea însăși, iar eu nu-mi permiteam să mă gândesc la altceva.

– Tu nu mă cunoști. N-o cunoști nici pe Emily.

– Știu că te adoră, Lizzie.

M-am zburlit. Nu-și câștigase dreptul de a-mi zice Lizzie.

– Elizabeth, i-am răspuns cu răceală.

– Te adoră, Elizabeth. Te-ar urma oriunde te-ai duce. Va fi fericită oriunde, pentru că este cu tine. Trăieşte pentru tine.

Înţelesese greşit. Eu trăiam pentru ea. O protejam.

– E în siguranţă aici, am spus eu. Oamenii din oraş n-o înţeleg. Nu o lasă în pace. E prea mult zgomot şi prea multă aglomeraţie şi n-ar putea lucra la desenele ei. Chestia asta ar omorî-o.

– Dar tu, Lizzie, tu ce îţi doreşti?

De data asta, nu l-am mai corectat. Mi-am luat pur şi simplu coşul şi am mers înapoi spre casă.

După câteva săptămâni, au apărut urşii.

Avuseserăm mare grijă cu resturile de mâncare. Arseserăm ce puteam şi îngropaserăm resturile de la masă şi cojile de legume în grădină. Curăţam peştii pe plajă, aruncând resturile pescăruşilor omniprezenţi, care se băteau pe bucăţile de maţe şi încercau să fugă cu bucăţi prea mari de piele. Dar câteodată nu suficient.

Emily stătea pe un scaun din lemn, cu faţa spre Lac şi cu spatele la pădure. Mama plecase în oraş cu *The Red Fox* şi avea să se întoarcă abia a doua zi, aşa că eu şi David ne-am împărţit sarcinile la far. Un cargobot ce se afla în trecere i-a atras atenţia lui Emily. Coca lui de un maro-închis intrase adânc în apă, în timp ce se îndrepta spre sud-vest, încărcat la maximum, cele două hornuri ale sale lăsând în urmă o dâră de fum cenuşiu.

Căram apă la coteţul găinilor. Anul acela adusesem şi un cocoş printre ele, iar mama lăsase o găină să cadă cloşcă. Puişorii galbeni începuseră să piuie şi să-mi alerge printre picioare, după ce am intrat în coteţul lor. Până să ajungă puii la stadiul ăla, cocoşul sfârşise deja în oală. M-am aplecat să adun ouăle maronii în şorţ, în timp ce găinile făceau zgomot.

Ursul îşi croia drum agale prin iarba ce crescuse între casa ajutorului de paznic şi far. La început, n-a observat-o pe Emily, pentru că stătea nemişcată şi tăcută, aşa că rătăcea fără ţintă, în stilul ăla stângaci şi haios al puiandrilor, oprindu-se

să miroasă panseluțele ce crescuseră într-o grădină din apropierea verandei. Știam că era un urs de un an; nu avea mărimea unui adult, dar era prea mare ca să se fi născut iarna aceea. De unde stăteam, simțeam mirosul blănii, rânced și înțepător, și-i vedeam ghearele ascuțite ale labelor exagerat de mari. Fără să-și dea seama, se poziționase tocmai între mine și sora mea.

Emily i-a simțit prezența și s-a întors, iar animalul s-a speriat. Mi-aș fi dorit să fi fugit în pădure. N-a făcut-o. S-a ridicat în două labe, a adulmecat aerul și a început să se uite când la Emily, când la mine.

– Emily!

Vorbeam calm și clar.

– Nu te mișca!

Ursul s-a lăsat în patru labe, legănându-și capul, mormăind și gâfâind. Emily m-a privit. Nu-i citeam teama în ochi, dar simțeam că-i e frică. Era încolțit, iar urșii devin imprevizibili când sunt încolțiți. M-am mișcat încet, pășind într-o parte. Țineam șorțul plin de ouă cu o mână, iar pe cealaltă o fluturam pe deasupra capului, încercând să-i atrag din nou atenția ursului asupra mea. S-a ridicat iar în două labe, apoi s-a năpustit asupra lui Emily, s-a oprit în ultima clipă, a ocolit-o și apoi s-a întors din nou cu fața spre ea.

Glonțul mi-a șuierat pe lângă cap, lovind cu zgomot găleata din metal care atârna lângă coteț și trântind-o la pământ. Pocnitura a răsunat puternic. Ecoul a răzbătut peste Lac, iar ursul s-a făcut nevăzut într-un tufiș.

M-am întors spre David.

– Ce dracului faci? am zbierat la el. Nu ești în stare să tragi cu o pușcă?

Din locul unde stăteam, își calculase greșit ținta, cu vreo șaizeci de centimetri, și ciuntise uneltele care atârnau de hambar în loc să nimerească în capul ursului.

David m-a privit. Ochii lui, de obicei blânzi și cu o expresie ușor amuzată, erau acum întunecați. Căzuse pe gânduri. S-a îndreptat spre pădure, cu arma în mână, fără să spună un cuvânt.

Emily a venit la mine. Tremuram și mă cuprinsese un sentiment de furie, dar și de ușurare. Mă privea, luându-i lui apărarea din priviri și certându-mă pe mutește.

– Nu te uita așa la mine, Emily! Te-ar fi putut răni sau chiar omorî!

N-aveam atâta încredere în legătura misterioasă a surorii mele cu animalele sălbatice, încât s-o las să se apropie de un urs negru, agitat, chiar dacă era vorba de-un exemplar tânăr și relativ mic.

Emily s-a aplecat la pământ. Chiar ținând degetele mânii mici răsfirate, tot n-ar fi reușit să acopere urma lăsată în pământul moale, sub picioarele ei. Nu era urma ursului tânăr. Era a unei ursoaice, care se-afla probabil la mai puțin de doi metri de mine. Și care trebuie să fi fost de două ori cât puiul ei.

David se confruntase cu o alegere imposibilă. Eu sau Emily. În loc s-o aleagă pe una din noi, țintise cu precizie, zgomotul găleții de metal punând ambii urși pe goană.

S-a întors după câteva ore, mergând direct la el în cabană, fără să scoată o vorbă. În seara aceea, nu s-a mai auzit muzica și nu s-a mai dansat sub clar de lună. Și de fiecare dată când mergeam să-mi fac rondul la far, îl vedeam acolo, pe treptele casei, cu pușca în poală.

În nopți ca acelea, în care moartea ne dădea târcoale în toate formele ei misterioase, mă gândeam la bebelușul de numai un an și jumătate care zăcea sub mormanul de pietre de pe insula Hardscrabble. Nu mă gândeam adesea, dar în noaptea aceea am făcut-o.

***

– I-a omorât? întreabă Morgan.

- Nu. Domnul Niemi ne-a spus că i-a văzut traversând înot canalul Walker, după câteva zile. De-abia atunci a lăsat bunicul tău garda jos. Devenise foarte protector, verificând la intervale scurte pe unde eram și asigurându-se că ne întorceam acasă, după ce mergeam cu *Sweet Pea* pe alte insule să pescuim, să culegem fructe de pădure sau să punem capcane. Asta mă bucura și mă enerva în aceeași măsură. Am fost surprinsă, la începutul lui decembrie, când s-a urcat la bordul lui *The Red Fox* și a plecat spre Port Arthur.

– Dumneavoastră n-ați plecat? Ați rămas pe insulă peste iarnă?

– Nu aveam *unde* să plecăm. Și dac-am fi avut, mă îndoiesc că mama ar fi acceptat să plece. Și ne-am descurcat, deși era prea multă liniște, fără tata care să ne citească seara din ziar, să cânte cu vocea lui profundă odată cu melodiile ce se auzeau la radio și să râdă cu poftă. Lăsase în mine un hău mai adânc decât Lacul. De Crăciun, am tăiat un pom și l-am împodobit cu funde împletite din ață și cu ghirlande din floricele de porumb. Am copt pâine îndulcită cu miere și am ascultat concertele transmise la radio. Când a dat înghețul, la sfârșitul lui februarie, am mers pe jos, cu tălpicii de zăpadă, până pe Silver Islet, să luăm proviziile pe care ni le lăsase familia Richardson. Atunci l-am văzut pe Arnie. Nu ne mai prea întâlniserăm în perioada care trecuse de la incidentul din cimitir. Mergea la școală în Kingston[1]. Am trecut pe la el pentru o ceașcă de cacao, dar acolo era o atmosferă stânjenitoare, discuțiile erau forțate și nu mai aveau familiaritatea din copilărie.

– Și n-ați mai aflat cine era îngropat pe insula Hardscrabble?

– Nu. Tata murise, Charlie era plecat la război. Iar de la mama n-am aflat nimic. Când mi-am făcut curaj, am întrebat-o

[1] Oraș din estul provinciei canadiene Ontario (n.tr.)

despre asta, într-o noapte furtunoasă în care șuieratul vântului aducea cu urletul unei haite de lupi, iar noi stăteam înfofolite și tricotam. Mi-a răspuns pur și simplu: „Ar fi fost mai bine ca unele morminte să rămână neînsemnate".

– Asta sperați să găsiți în jurnalele tatălui dumneavoastră.

Presupun că asta sperasem. Știu că e vorba despre un copil, un copil care are numele meu și aceeași dată de naștere, mort și îngropat. Nu sunt eu, chiar dacă uneori mi se pare că-s o fantomă ce plutește alături de Emily prin viață. Noi două eram ca un întreg. Elizabeth și Emily. Emily și Elizabeth. Existența acelei cruci din lemn și a grămezii de pietre nu poate schimba asta. Dar acum, când n-o mai am pe Emily în partea cealaltă de pat și când încerc să-mi dau seama cum este să fiu doar Elizabeth, mă bântuie din nou.

– Acum nu prea mai contează, răspund.

– Nu-i așa? întreabă fata.

Simt iar dorul în tonul vocii ei. Încearcă să pară indiferentă, dar vocea o trădează.

– Nu vi se pare că, dacă-ți cunoști trecutul, acesta te poate face să-ți percepi diferit prezentul? Și viitorul?

Nu mai vorbește despre mine.

– Bunicului tău i-a fost greu să se țină departe.

38

Elizabeth

Într-o zi senină de la începutul lunii martie, ieșisem afară și verificam capcanele, fiind încălțată cu tălpicii de zăpadă. Proviziile de carne ni se împuținaseră, așa că pusesem capcane pe cărările bătătorite de reni, din jurul insulei. Căldura soarelui se făcea simțită, dar cu toate astea aerul era cumplit de rece. Așadar, făceam opriri dese, mișcând din brațe ca să nu-mi înghețe degetele. Insulele din depărtare, Trowbridge și Pie, dar și Uriașul Adormit păreau niște coline indigo, dincolo de orizont, dincolo de întinderea albastră cu pete albe a Lacului.

Am zărit o siluetă neagră între insula Porphyry și insulele de dincolo de Silver Islet. La început, am crezut că era un elan. Dar nu se mișca precum un elan. Elanii începuseră să vină în zonă după ce populația de reni scăzuse. Se foloseau de punțile ce se formaseră între insule pe timpul iernii, traversându-le ca să caute hrană în locuri noi. Dar silueta neagră nu avea mersul acela întins al unui elan cu picioare lungi. M-am întors la far, arătându-i mamei silueta ce se apropia. A bâiguit ceva și

a pus ceainicul pe foc. Am urcat în turn și am urmărit scena de-acolo. Încet-încet, reușisem să disting silueta unui bărbat care purta în picioare tălpici pentru zăpadă și trăgea după el un jgheab.[1] După ce soarele, ca o minge de foc portocalie, a dispărut peste Thunder Bay, bunicul tău și-a desfăcut tălpicii de zăpadă.

Mama aprinsese focul în casa ajutorului de paznic. Nu observasem fumul ieșind pe horn. Îmi petrecusem după-amiaza în interiorul farului. Dar în camera principală nu mai era frig, iar pe aragaz fierbea o oală cu supă de fasole. Mama știuse de întoarcerea lui.

David mi-a adus cu el o ofrandă de pace – cărți. Citisem și răscitisem volumele de pe rafturile noastre de atâtea ori, c-aș fi putut recita pe dinafară fragmente din ele. Mi-a fost greu să-mi ascund recunoștința. Dar am făcut-o. Am luat cărțile și le-am aranjat pe polița de lângă biroul tatei, nepăsătoare, mascând încântarea cu vreo câteva cuvinte de mulțumire. Nu voiam să las să se vadă că-n nopțile ce urmau aveam să ard kerosen prețios, devorând cuvintele magice ale cărților.

Și lui Emily i-a adus ceva; tuburi de acuarele, hârtie și o colecție de pensule din păr de cal. I-a arătat răbdător cum să folosească acuarelele, amestecându-le, ca să creeze noi nuanțe, peste care a pus apă și pe care le-a așternut pe hârtie. Apoi s-a dat deoparte, urmărind-o pe Emily cum făcea hârtia să prindă viață și culorile să cânte și să danseze cu ajutorul pensulei. Acelea au fost primele ei picturi.

Îi eram recunoscătoare pentru asta. I-am spus-o, pe când ieșea din camera noastră de zi, călduroasă, pornind prin beznă spre locuința lui, unde, în noaptea aceea răcoroasă, soba pocnea din toți rărunchii.

[1] Nativii canadieni foloseau adesea jgheabul înclinat, pentru a transporta diverse materiale. (n.tr.)

S-a oprit, privind cerul acoperit de vâlvătaia verde a aurorei boreale și mi-a spus din nou:

– Chiar e foarte talentată.

Eu am intrat în cabana noastră și am închis ușa, lăsându-l singur în beznă.

În seri precum acelea era prea frig ca să ne mai cânte la vioară. Îmi imaginez că, în casa lui din lemn, așezată în bătaia curentului, n-avea de ales decât să se învelească bine cu păturile și să stea cu picioarele lipite de grătarul sobei. Deși focul era aprins, soba încălzea doar dacă stăteai aproape de ea. În schimb, a început să cânte la vioară în serile petrecute cu noi, ce se înmulțeau pe măsură ce zilele treceau.

Cânta pentru Emily. Iar când bătea din picior, în timp ce arcușul îi dansa pe corzi, Emily ținea ritmul bătând din palme. Nu mă puteam abține să zâmbesc. Iar David nu avea cum să nu observe.

Și atunci mă întrebam dacă nu cumva cânta și pentru mine.

***

În iunie, Lacul e rece, dar aerul înmagazinează căldura soarelui. E cea mai cețoasă lună din an. Așa că zilnic duceam la bun sfârșit ritualul lustruirii lentilei. În fiecare noapte, lumina albă a farului strălucea, străpungând întunericul ce se întindea peste tot. Și, deși scopul său era acela de a anunța navele în trecere unde ne aflam, în mod automat acesta atrăgea și numeroase insecte ce zburau hipnotizate, unele dintre ele fiind mari cât mâna mea. Pe Emily au inspirat-o siluetele lor – o parte din insecte rămâneseră lipite de sticlă, altele căzuseră grămadă, moarte, pe polițele și scândurile din galerie. Urca odată cu mine, cu creionul și foaia de hârtie în mână, și stătea lângă găleata și cârpa mea de curățat și desena

în timp ce eu ștergeam pe jos. Din locul în care stăteam, se putea observa, în partea cealaltă, sub cerul cenușiu, un promontoriu de înălțime redusă de pe Isle Royale. Spre vest se vedea un vapor cu aburi ce trecea de Thunder Cape[1] și se îndrepta spre canalul de transport lacustru din partea inferioară a Lacului, dincolo de Black Bay. I-am notat poziția, ca să-i urmăresc traseul și să pot consemna în jurnalul nostru numele și momentul în care trecea pe lângă far, atunci când avea să se apropie de marginea insulei.

După patruzeci de minute am mai verificat o dată, dar n-am mai văzut nava. Tot ce vedeam era Lacul cenușiu, calm și liniștit, unduindu-se leneș în dreptul stâncilor de pe margine și, în depărtare, platoul înalt de pe insula Pie. În afară de asta era doar întinderea de apă, ternă și cenușie. Am rămas cu cârpa în mână, cât timp procesam ce vedeam. Undeva se formase un pâlc des de ceață, întunecat, ce se lăsase deasupra Lacului. Nava se afla chiar în mijlocul ceții.

Cârpa mi-a căzut din mână. Am coborât din turn, strigând la mama și la David, ca să-i anunț că trebuia pornit semnalul de ceață.

Stația de ceață de pe insula Porphyry era la doar câțiva pași de locuința noastră și de far. Două motoare cu aburi, alimentate cu cărbuni, de șase cai-putere, puneau în funcțiune compresoarele ce produceau aer pentru semnal. Le porneam doar aunci când paznicul sau ajutorul nu mai putea vedea insula Passage sau farul Trowbridge. Stația noastră avea un sunet special – un semnal sonor lung, ce dura două secunde și jumătate și se repeta la fiecare minut. Un fluierat puternic, profund și răsunător, ce se încheia cu un sunet scurt, distinctiv, la fiecare semnal descrescător în intensitate. Navele ne recunoșteau.

[1] Insulă din provincia canadiană Ontario, pe Lacul Superior (n.tr.)

Eu și David ne-am întâlnit la ușa clădirii și ne-am apucat repede de treabă.

Mama începuse să-mi transfere, încet-încet, responsabilitățile legate de far. Eram la fel de bine pregătită ca ea, iar starea ei de sănătate se înrăutățise din cauza evenimentelor din ultimul an. Trupul ei mărunt devenise cocârjat și își târâia picioarele, mascându-și cu grijă durerea. Mișcările-i erau greoaie, dar voința îi era de neclintit. Își păstrase agerimea. Mâinile nu i se opreau din meșterit. Era la fel de strictă când venea vorba de ordine, rutină și curățenie și la fel de zgârcită în laude și gesturi de afecțiune.

Apăruse pe veranda din fața casei, ducând mâna la frunte, apărându-se de soarele inexistent, încercând să-și dea seama în ce consta pericolul ce se apropia. Pâlcul de ceață înainta încet, pe deasupra apei. Până ca eu și David să apucăm să pornim motorul și până când nivelul de presiune al aburilor a fost unul constant, ceața învăluise deja insulele periferice și misterioasa lume a Lacului Superior. A clătinat din cap în semn de aprobare și apoi a intrat în casă, pentru a nota ora în jurnal.

Am urcat în turn și am privit din nou peste Lac. Vedeam cargobotul. Era la opt kilometri distanță. Se îndrepta spre est, către canalele de transport maritim, scoțând aburi. Doar macaralele și partea superioară a coșului navei se puteau distinge dincolo de norul jos ce se întindea pe o distanță de kilometri întregi, în toate direcțiile. Părea că suprafața Lacului crescuse, creând noi insule și canale acolo unde înainte nu existau.

Cum avea să se lase întunericul, David a aprins lampa atunci când a intrat în tura de noapte, ajustând grilele de protecție ale celor patru arzătoare până când flăcările începuseră să strălucească, atingând un nivel constant. A întors mecanismele și a pus în mișcare greutățile și scripeții care

întorceau reflectoarele, creând iluzia că lumina farului pornea și se stingea.

M-am trezit la miezul nopții. Era liniște. Deasupra mea, rotițele se învârteau în continuare, dar nu mai auzeam semnalul. Mi-am luat repede hainele pe mine și m-am dus afară, așteptându-mă să văd lumina stelelor și luna luminând suprafața apei.

David lucra deja de zor la diafon. Era la bustul gol, întins pe podea. Se întinsese în spatele boilerului, chinuindu-se să lucreze cu un volant. Erau scule și piese împrăștiate peste tot în jurul lui, și-l auzeam cum înjură motorul. Accentul lui puternic și pronunțat se făcea simțit din plin.

– Cât timp n-a mers? am întrebat.

A tresărit, dând cu capul de boiler, pe când încerca să iasă de sub mașinărie.

– Doamne, Lizzie! M-ai speriat de era să mor.

S-a șters pe frunte cu o cârpă unsuroasă, care a lăsat o dâră neagră.

– Nu mai mult de douăzeci de minute. S-a spart volantul. Încerc s-ajung la șurub, să văd dacă reușesc să încropesc ceva.

Apoi s-a băgat din nou sub mașinărie.

Am îngenuncheat lângă el, privind în sus, spre motor. Deși mă descurcam decent, abilitățile mele tehnice nu se puteau compara cu ale lui.

– Ceața e foarte deasă, a spus el. N-avem de ales. Trebuie să pornim manual semnalul.

Am scos împreună echipamentul învechit și l-am instalat afară, pe țărmul stâncos. Într-o ladă din lemn, pus la păstrare, se afla cornul unei nave vechi ce nu mai fusese folosit, cel mai probabil, de zeci de ani. Am verificat compresoarele din piele, să nu fie crăpate, rugându-mă ca rulmenții din alamă să nu se fi corodat, apoi am tras de pârghie. S-a dovedit a fi un substitut jalnic. Scotea un țignal ciudat, ca un scheunat strident,

o imitație palidă a sunetului plin pe care îl scotea diafonul. Dar trebuia să ne mulțumim cu el. Avea să se facă auzit pe o rază de un kilometru și jumătate, sau chiar mai mult, dincolo de marginea stâncoasă a insulei, pentru a comunica: „Suntem aici!"

– Intru eu în prima tură, m-am oferit.

M-am așezat pe țărm, lângă corn, am notat ora și am încercat să păstrez un ritm anume pentru emiterea semnalului, reglat în funcție de manivela de alamă, pe care-o roteam, și de sunetul ce ieșea din corn, făcându-se auzit în noaptea cețoasă. Am fost nevoită să-mi imaginez insulele din jurul meu, bancurile de nisip, stâncile și canalele. Navele. Știam că sunt pe acolo pe undeva, atente în permanență. Fantome ce treceau plutind pe lângă mine. Așa că le-am chemat și am așteptat să răspundă.

Zorii începuseră să se ivească în dreptul orizontului ce nu se distingea, iar afară s-a luminat puțin, înainte de apariția soarelui. În vreme ce păsările din jur se trezeau și ciripeau pentru a-și încălzi glasurile, am auzit un ecou al sunetului cornului.

Când nu dădeam semnalul, ascultam atent, făcând abstracție de murmurul Lacului, de sporovăielile păsărilor și de sunetul broaștelor, prin mlaștină.

S-a auzit din nou. Nu îmi dădeam seama în ce direcție se îndreaptă, dar tiparul sonor era clar. Trei sunete scurte, trei lungi, trei scurte. Semnalul era inconfundabil. Vasul avea probleme.

Am învârtit manivela, răspunzând cu cornul nostru, în două rânduri, ascultând atent pentru a auzi răspunsul, ca să aproximez cât mai bine poziția navei. Imediat ce-am transmis al treilea semnal sonor, m-am dus în fugă la ușa lui David și am bătut cu putere, ca să-l trezesc, și-apoi m-am îndreptat spre camera mamei. Totul a durat mai puțin de un minut, după care m-am întors la corn. N-am ratat niciun semnal.

Mama și David au apărut, prezența fiindu-le semnalată de lumina slabă, gălbuie, a lămpilor cu kerosen. Stăteau pe marginea stâncoasă a insulei, privind spre perdeaua cețoasă de nori ce acoperea raza farului, și se chinuiau să detecteze semnalul de ajutor venit din partea vasului înconjurat de ceață.

– A deviat de la traseu, a spus mama. Și mi se pare că nu-i departe de bancul de nisip.

– Pot să ies eu în larg, cu *Sweet Pea*, a răspuns David. Să văd dacă reușesc să ajut cu ceva. Poate că a ajuns aproape de stânci.

– O să meargă și Elizabeth. O să fie nevoie de amândoi ca să găsiți drumul înapoi.

Cunoșteam apele din jurul insulei mai bine ca oricine, iar David se descurca mai bine decât mine cu bărcile.

Mama s-a așezat lângă corn.

– Ar fi bine să plecați.

Împreună cu David am lansat *Sweet Pea* la apă, repede. Apa era liniștită, o întindere ștearsă, uleioasă, ce reflecta slab lumina lămpii. Motorașul Johnson a pornit, făcând zgomot, și am înaintat încet pe Lac. Ne îndepărtam, având țărmul la babord. Stăteam la proră, iar lampa ce era deasupra capetelor noastre lumina câte o porțiune mică de lac, prin care să ne facem loc. Vedeam lumina și auzeam sunetul constant al semnalului manual acționat de mama. Ne-am ghidat după el. David urmărea încontinuu o busolă pe care o ținea în mână, chiar și atunci când ne apropiam de uscat și încercam să ne dăm seama pe unde suntem. Am ocolit țărmul insulei Porphyry, apropiindu-ne de partea de est, evitând cu grijă stâncile care stăteau parcă la pândă, dedesubt, ca niște făpturi alunecoase ce de-abia se întrezăreau la suprafața apei. Insula Dreadnaught se afla la doar opt sute de metri de țărm. Era o insulă mică, un fel de stâncă mai mare, cu doar câțiva copaci pricăjiți. După ce-am aruncat o ultimă privire plajei negre de

pe insula Porphyry, ne-am îndepărtat de țărm, iar ceața ne-a învăluit rapid.

La jumătatea drumului, David a oprit motorul. Ne legănam prin întuneric și ceață, mijind ochii și chinuindu-ne să auzim semnalele vasului care avea nevoie de ajutor. O auzeam pe mama dând semnalul cu precizie. În rest, nimic. Niciun alt semnal. Niciun motor. Deși știam că turbina cu aburi putea propulsa cargobotul fără prea mult zgomot, m-am întrebat dacă nu cumva fusese totuși un vas-fantomă. Dar nu, și mama, și David o auziseră. David a început să vâslească și ne-am furișat încet, cu grijă, pe Lac. Am observat schimbarea ce se produsese la suprafața apei; valurile, la început abia perceptibile, au devenit mai mari și am știut că ne aflam în apropierea insulei și că era apa ce se retrăgea dinspre țărm.

– Insula Dreadnaught e dincolo de raza noastră.

Am arătat spre o stâncă goală.

Am început să plutim. Vâslele intrau și ieșeau din apa ce se se lovea ușor de coca bărcuței *Sweet Pea*. Se auzeau voci – le puteam distinge, dar nu le puteam localiza. Veneau în același timp din fața și din spatele nostru. Pluteau ca niște zâne. Împreună cu David, am pornit în direcția din care veneau, mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă. Vâslele loveau ușor suprafața apei.

Am strigat, folosindu-mi vocea pe post de semnal, ce străbătea apa, asemenea luminii farului, asemenea cornului, dar nu m-au auzit. Atunci când i-am auzit, în sfârșit, motoarele, cu vibrațiile lor profunde, ca niște pulsații abia perceptibile, ce treceau prin apă, urcau la bordul bărcuței noastre și se opreau în stomacul meu, mi-am dat seama că era aproape. Prea aproape.

Și-a făcut apariția din ceață, la mai puțin de douăzeci și șapte de metri distanță, ca o nălucă imensă, cenușie, asemenea stâncilor Uriașului Adormit, înaintând orbește spre *Sweet Pea*.

Eram ca un dop mic ce se legăna pe suprafața acoperită de apă, mult sub nivelul punții vasului, nevăzuți și chiar în calea lui.

– David! am țipat eu.

Era deja la pupă, se chinuia să pornească motorul extern. A tras de sfoară; motorul a dat câteva rateuri, fără să pornească, o dată, de două ori, pentru ca mai apoi să-și revină și să scoată un zgomot puternic. Eram ghemuită pe fundul micuței *Sweet Pea*. Pe lângă barca noastră, cargobotul cu coca de oțel era uriaș. În timp ce David abătea barca din calea lui, puteam simți mirosul de motorină ce venea dinspre motoarele navei și auzeam apa cum se revărsa cu zgomot de pe prora acesteia.

– Ei cred că-s pe culoarele de transport maritim. Au crezut că semnalul dinspre insula Porphyry vine de la o altă navă.

David țipa, încercând să se facă auzit, peste zgomotul motorului.

– Trebuie să găsim o cale prin care să le transmitem un semnal.

Am căutat pe fundul bărcii. Erau puține lucruri ce ne-ar fi putu fi de folos – lanterna, niște frânghie, un colac de salvare, o canistră de combustibil, vâslele. Nu aveam pistoale de semnalizare. Singurul corn portabil era cel de pe insula Porphyry și transmitea semnale de acolo, iar diafonul mare zăcea tăcut, inutil.

David s-a aplecat în față, spre locul unde stăteam, a întins o mână ca să mă apuce, în timp ce cu mâna cealaltă încă ținea motorul.

– Ai curaj, Lizzie?

L-am privit. Ochii-i erau strălucitori, jucăuși, păru-i era vâlvoi. Dacă nu făceam ceva, cargobotul avea să ajungă la stânci în câteva minute. Inima începuse deja să-mi bată puternic, simțurile mi se ascuțiseră. Să-l ia naiba! Am încuviințat.

– Vino-aici! Preia tu controlul!

M-am strecurat la pupă și am pus mâna pe accelerator.

– Oprește alături, cât de aproape poți. Menține-o stabilă.

– Ce vrei să faci?

David a îngenuncheat pe fundul bărcii și a luat lampa.

– Să le trimit un mesaj.

Am navigat în paralel cu vasul. Coca lui masivă avea o înălțime de câțiva metri, iar eu mă străduiam să mențin *Sweet Pea* stabilă, pe valul ce venea dinspre proră. Eram ca un țânțar minuscul ce irita un uriaș cu bâzâitul lui.

– Ușor... Ușor!

David s-a aplecat peste babord, iar *Sweet Pea* a protestat, înclinându-se sub greutatea lui. M-am îndepărtat de coca vasului, virând prea brusc și izbindu-l pe David de parapeți. Abia l-am auzit înjurând.

– Haide, Lizzie, o să reușești. Ușurel.

Din nou m-am apropiat, trecând cu *Sweet Pea* în unghi drept pe lângă vas, destul de aproape încât să fiu vizibilă de pe punte, dar prea departe ca să mă vadă cei de pe pod.

David avea lampa într-o mână, iar cu mâna cealaltă ținea vâsla, în sus. A îndreptat raza slabă de lumină către timonerie, folosindu-se de vâslă, pentru a trece prin dreptul luminii. Scurt. Lung. Sclipiri. Puncte, linii. Litere. Cuvinte.

– Semnal Porphyry terminat.

A repetat mesajul. Nu am mai putut menține barca în echilibru ca să îl repete și a treia oară și ne-am îndepărtat de țărm, după ce reușisem să transmitem doar cuvântul „Porphyry". David stătea pe fundul bărcii, cu răsuflarea tăiată, din cauza efortului.

– Sunt șanse mici să fi văzut semnalul, a spus el gâfâind. Am oprit motorul și am urmărit vasul de 80 de metri lungime trecând prin dreptul nostru și apropiindu-se de stânci. Nu mai puteam face nimic.

Fără a da vreun semnal, nava și-a schimbat traseul. O lumină s-a îndreptat în jos, scrutând suprafața apei.

– David! David, uite!

Lumina sclipea intermitent. Linii, puncte.

– Să fiu al naibii!

David a luat din nou lampa. Linii, puncte.

Nava și-a schimbat din nou traseul. Am rămas pe loc, văzând pupa cum trecea prin perdeaua de ceață și apoi a dispărut. Sunetul sacadat al motoarelor abia se mai auzea, iar vasul înainta anevoie pe suprafața întinsă a Lacului.

Am început să râdem, amândoi, uşurați și fericiți, prăbușindu-ne pe fundul micuței *Sweet Pea*.

Eu l-am sărutat prima. Am fost mai surprinsă decât el. Știuse de mult timp c-așa stăteau lucrurile.

39

Morgan

– Îl iubeați.

Îmi duc genunchii la piept. Când mă gândesc la el, la ea, parc-ar fi vorba despre alți oameni. S-au iubit. Cu secole în urmă.

– Da, îl iubeam, răspunde. Nu am încetat niciodată să-l iubesc. Și totuși, îmi doresc să nu-l fi iubit. Dacă nu l-aș fi iubit, aș fi putut s-o salvez pe Emily, s-o protejez.

Mă gândesc cum ar fi să am o soră, pe cineva ca Emily, și nu-mi pot imagina. Mă gândesc și la el, la Derrick. Mă întreb ce simt pentru el. Și dacă asta e iubire. Mi-aș dori să fie.

– Dragostea nu e oarbă, cum se spune, Morgan. Ci ne orbește. E o hoață.

Mi se par niște cuvinte foarte dure.

– Cum puteți regreta că ați iubit? întreb pe un ton mai moale decât aș fi vrut.

Și asta din cauza emoțiilor. Mă influențează.

– E mai bine să iubești și să pierzi persoana iubită decât să nu iubești deloc.

– Prin cuvintele lui Tennyson[1], ai dat glas naivității de om tânăr.

Voiam s-o întreb ce vrea să zică prin asta, când îmi puse ea o întrebare, care mă surprinse:

– Spune-mi despre bunica ta.

Îmi amintesc de perioada când eram împreună, de zilele fericite petrecute când eram doar noi doi. Rareori îmi vorbea de mama și cu atât mai puțin de bunica.

– A... ea... nu știu. N-a prea vorbit despre ea.

– Nu trebuie să mă menajezi, Morgan. Nu sunt proastă. Viața merge mai departe.

– Pe bune, domnișoară Livingstone, tot ce știu e că și eu, și mama semănăm cu ea. Spunea că ne asemănăm foarte mult. Eu...

Nu știu ce să-i spun. Nici măcar poze n-am. N-am decât vioara și desenele, desenele lui Emily. În schimb, îi pun eu o întrebare:

– Ce s-a întâmplat între dumneavoastră și bunicul meu?

[1] Alfred Lord Tennyson (1809-1892), poet englez, personalitate importantă a literaturii epocii victoriene (n.tr.)

40

Elizabeth

Oftez, cuprinsă de tristețe. Văd și-acum ochii strălucitori ai lui David, în contrast cu fața arsă de soare. Simt moliciunea buzelor lui pe ale mele și gustul de căpșuni sălbatice, proaspăt culese. Îi simt mâinile, aspre, dar blânde, urmărind conturul șoldurilor, al taliei, al sânilor, în timp ce stăteam întinși, goi, pe un pat de mușchi, înconjurați de copaci ce păreau niște străjeri care se înălțau spre cerul albastru.

– S-a întâmplat la sfârșitul verii aceleia.

***

Când ne-am întors pe Porphyry, am fost surprinsă să văd că mama intrase în casă și pusese cafea la fiert. Nu se mai ocupa de transmiterea semnalului; Emily făcea asta. Ceața plutea încă deasupra apei, iar soarele care răsărea și care încerca cu disperare să-și trimită razele spre pământ îi dăduse o nuanță portocalie. Emily, care nu reușise niciodată

să îndeplinească vreo sarcină la far, rămăsese să se ocupe de semnal, ghidându-ne înapoi spre ea. Când eu și bunicul tău ne-am apropiat, s-a ridicat în picioare. Ca de obicei, expresia feței ei era greu de descifrat. Ne privea când pe unul, când pe celălalt și, dându-mi seama că știa, mi-am plecat prima privirea. Mă simțeam de parcă aș fi trădat-o. Dar s-a îndreptat spre mine și m-a atins pe față. Parcă mi-ar fi mulțumit. Nu-mi dădeam seama de ce-ar fi fost recunoscătoare.

Ceața a dispărut ceva mai târziu, atunci când soarele a strălucit suficient de puternic încât să o îndepărteze; apoi s-a pornit și vântul, care-a alungat bruma de ceață rămasă deasupra valurilor. Câteva săptămâni mai târziu, *The Red Fox* a venit cu vești despre vasul *Palisade* și noaptea cumplită pe care-o petrecuse plutind prin ceața din jurul insulei Royale. Paznicii farului de pe insula Porphyry erau lăudați pentru felul prompt în care reacționaseră, așa încât vasul să nu se ciocnească de stânci după ce se rătăcise și se îndepărtase cu mult de canalul de transport maritim. Umblau vorbe că oamenii de pe punte ar fi băut, iar secundul adormise, dar erau doar zvonuri.

The Red Fox ne-a adus și vești de la Charlie. Fusese trimis în Marea Britanie, dar urma să fie detașat în altă parte. Nu preciza unde sau când. Ne transmitea toată dragostea lui, îi mulțumea mamei pentru pachetul pe care i-l trimisese de Crăciun și promitea că avea să omoare o grămadă de nemți, pentru noi toți. Nu știu dacă realiza că marea temere a mamei era ca nemții aceia să nu-i omoare încă un fiu.

Deși războiul părea atât de departe, se insinua adesea în preajma insulei noastre singuratice. La început au fost câteva corvete, după care au venit detectoarele de mine; *Middlesex, Rockcliffe, Oshawa*. Le-am văzut trecând, cu ajutorul binoclului pe care de regulă îl țineam în cui, în turnul farului. Pe coca vaselor puteai citi numerele de identificare, scrise

cu cifre și litere mari, îngroșate. Navele erau lăsate la apă în timpul festivităților ce aveau loc la șantierul naval din Port Arthur, după care apele Lacului le purtau să lupte pe mări străine. Pe deasupra valurilor le-am transmis rugămințile mele, de-a purta cu ele măcar o picătură din apa Lacului Superior, care să-i amintească lui Charlie de casă și să-l aducă din nou printre noi.

Mama petrecea din ce în ce mai mult timp în scaunul ei. Spatele-i era încovoiat și o durea. Mă trimitea să culeg tulpinile ghioagei-diavolului, planta cu frunze mari din cimitirul indian, și i le aduceam, evitând cu grijă spinii mari ce protejau rădăcinile vindecătoare. Decojea scoarța exterioară și zdrobea interiorul plin de pulpă, preparând o pastă cu care mă punea s-o ung pe spate. Bea ceai din lăstari fragezi de plop, iar în nopțile reci, încălzeam pe sobă pietre și le înveleam în vată, apoi i le puneam sub așternuturi, ca să-i țină de cald. Am sfătuit-o să meargă în oraș, s-o vadă doctorii din Port Arthur, dar a refuzat cu încăpățânare, cum a refuzat să-i informeze și pe cei de la Departamentul de Transporturi că starea ei de sănătate se deteriorase atât de tare, încât nu-și mai putea duce îndatoririle la bun sfârșit. În schimb, m-a lăsat pe mine să preiau cea mai mare parte din responsabilități. Trăgeam de timp așteptând întoarcerea lui Charlie, lucru care mie îmi convenea. Când avea să vină acasă, eu și Emily am fi rămas pe insulă și redeveneam o familie.

Apoi mai era David.

M-am înșelat închipuindu-mi că mama nu știa. Presupun că făcea parte din planurile ei de viitor. Nu spunea nimic și nu punea întrebări, dar urmărea cum se înfiripă dragostea noastră, fragilă și tandră, ca primii muguri de primăvară ai liliacului.

La început, n-am vrut să las sentimentele să se dezvolte. David era deodată un alt om, surprinzător, care mă bulversa

și îmi stârnea sentimente contradictorii. El era răbdător cu mine. Am continuat să ne ocupăm de far. Episodul când ne sărutaserăm pe furiș se făcea simțit, ca o prezență mută, atunci când zugrăveam clădirile, transportam kerosen sau reparam semnalul de ceață. Iar serile petrecute în casa noastră au redevenit minunate, presărate de râsete și muzică. Eram fericită cum nu mai fusesem de când murise tata.

David era bun și blând cu Emily și știam că ea avea încredere în el, poate chiar îl iubea, așa cum îl iubea și pe Charlie. Și pe tata. Îi transmitea asta strecurându-i picturi pe sub ușă; singura ei formă de exprimare. Erau puțini oamenii în preajma cărora Emily se simțea cu adevărat în largul ei. David o înțelegea. Ea îl accepta. Și din cauza asta, era din ce în ce mai greu să nu-mi las inima să zburde în voie atunci când David îmi zâmbea sau să nu simt furnicături pe piele când mâinile ni se atingeau involuntar.

Într-o dimineață, spre sfârșitul verii, am urcat în turnul farului, cu o cârpă în mână, ca să lustruiesc lentila. Era devreme, soarele nu se afla încă la orizont și am privit preț de-o clipă lumea care se trezea la viață. Sufla o briză ușoară și, întorcându-mi fața în direcția ei, am închis ochii. Nu-l auzisem venind, dar i-am simțit prezența. Stătea lângă mine, iar eu țineam ochii închiși, simțind vântul, aerul rece dinspre Lac, căldura trupului său aproape de al meu.

– Te-ai gândit vreodată la mai mult? a șoptit el, de parcă, dac-ar fi vorbit cu voce tare, ar fi rupt vreo vrajă.

Mă gândeam la insulă, singura casă pe care-o avusesem vreodată. Mă gândeam la munca de la far, la mama și la Charlie, la micuța Elizabeth îngropată pe insula Hardscrabble. Mă gândeam la grădini, la găini și la schimbarea anotimpurilor. Dar cel mai adesea mă gândeam la Emily.

– Nu m-am gândit niciodată, i-am răspuns.

Era adevărat.

Simțeam căldura soarelui. Se ridicase la orizont, trimițând raze calde și portocalii, ca niște degete ce mă mângâiau pe obraji. Nu mă gândisem la mai mult.

Am deschis ochii și m-am întors spre el. În clipa aceea, am trăit cât pentru o viață, fiind o singură suflare, având alături Lacul, vântul și soarele ce ne-aduseseră împreună și nu mai exista nimic pe lume în afara noastră.

– Elizabeth!

Ne-am îndepărtat, atunci când pe scări s-a făcut auzită vocea mamei, strigându-mă. Vraja s-a rupt, dar magia încă plutea în aer atunci când David mi-a luat cârpa din mână și a început să curețe uriașa lentilă Fresnel a farului.

– Vin imediat, am răspuns.

Înainte să cobor, m-am oprit și m-am întors spre David, care era scăldat în lumina zorilor.

– Nu mă gândisem niciodată la mai mult, am spus, dar acum mă gândesc.

Pe perioada verii, am continuat să primim vizitatori, din apropiere, de pe Silver Islet, dar și din Port Arthur și Fort William. Ocazional, veneau și iahturi care călătoreau pe Marile Lacuri, tocmai din Chicago. Emily nu mai pleca des, iar dac-o făcea, nu mergea departe. Evita barcagiii care acostau în golf sau amarau pe docul din lemn, iar tinerii care veneau în excursii de-o zi, pentru picnic, erau ei cei care-o evitau. Deși noaptea din cimitir se pierduse printre amintiri, încă mai circulau povești despre femeia care se ocupa de farul de pe insula Porphyry și fiica ei ciudată, care nu vorbea, dar rătăcea prin pădure ca o fantomă, fermecând animalele.

Îmi convenea faptul că Emily era astfel și n-avea nevoie de nimic în afara creioanelor, foilor și acuarelelor. Poate că de-asta am simțit în acea zi că puteam să las garda jos și să plec pe furiș, rupând legătura ce ne ținea atât de strâns unite, ca să-mi potolesc inima tânără și zburdalnică.

Nu plănuiserăm asta, dar am profitat imediat de ocazia de a pleca împreună. Mama săra peștele pe care David îl căpătase de la familia Niemi, drept răsplată pentru că-i ajutase o zi întreagă să ridice năvoadele. Emily stătea pe un scaun pliant din lemn, cu fața spre plaja cu pietriș din apropierea țărmului. Valurile nu erau mari, dar se îndreptau spre țărm, după care dispăreau clipocind printre stânci. Știam că rămâne acolo ore în șir, fascinată de urmele lăsate de apă pe pământul de culoare închisă, pete pe care soarele se străduia să le usuce. Eu și David am pornit cu *Sweet Pea,* după ce mama ne ceruse să verificăm capcanele și să aducem cartofi din grădina de pe Insula Prințului Edward. El își luase pușca, sperând c-o să dea acolo peste niște potârnichi tăvălindu-se în praf sau scurmând prin tufișuri.

Când ieșeam din port, am văzut un vas apropiindu-se dinspre vest și am recunoscut barca familiei Richardson. Nu m-a surprins câtuși de puțin; știam că proprietarii cabanelor de pe Silver Islet au obiceiul să vină în vizită în ultimele weekenduri de vară. În curând avea să înceapă școala, iar perioada de relaxare, în care-și petrecuseră pe insulă concediile sau merseseră în excursii, avea să se încheie. Tinerii se întorceau la universitățile Queen's[1], McGill[2] sau Universitatea din Toronto[3]. În timp ce David naviga cu *Sweet Pea* pe canalul Walker, i-am văzut intrând în port și ocolind marginea insulei pentru a ajunge în locul în care tata săpase o grădină de rădăcinoase, cu mulți ani în urmă. I-am făcut cu mâna lui Arnie. Verii lui, Everett și Jake, îl însoțeau; veneau adesea în vizită înainte ca rutina toamnei să-și intre în drepturi. Nu mai vorbisem cu ei de mulți ani. Și nici n-aveam de gând.

---

[1] Queen's University, una dintre cele mai prestigioase universități din Ontario, Canada, fondată în 1841 (n.tr.)

[2] Universitate fondată în 1821, în Montreal (n.tr.)

[3] Universitatea din Toronto a fost fondată în 1827. (n.tr.)

În grădina de pe marginea insulei creșteam o mulțime de legume – roșii, fasole, mazăre, dovleac –, dar solul era prea puțin adânc pentru altceva. Locul ar fi fost mult mai potrivit pentru a cultiva cartofi, sfeclă și morcovi, dar faptul că era relativ izolat însemna și că iepurii se puteau înfrupta după pofta inimii din plante. Pe când trăgeam *Sweet Pea* pe uscat, am zărit o potârniche, iar David a pornit în urmărirea ei, în timp ce eu verificam capcanele din apropierea grădinii. Nu se prinsese nimic.

Soarele dogorea, era surprinzător de cald pentru luna august. În timp ce munceam, săpând rândurile de cartofi, transpirația a început să mi se scurgă pe gât și să-mi picure între sâni. Inspirată de Millie, începusem în urmă cu vreo câțiva ani să port pantaloni, pentru că mi se părea că mă mișc mult mai ușor, dar în ziua aceea am ales o fustă de bumbac, prin care vântul să sufle în voie. Am cules cu băgare de seamă, săpând fiecare movilă pentru a afâna pământul, apoi am băgat mâna și am luat doi cartofi din fiecare cuib, lăsându-i pe ceilalți să absoarbă în continuare apă de ploaie și să-și tragă substanțele hrănitoare din pământ, câteva săptămâni. Când am umplut coșul, mâinile-mi erau murdare de pământ, bluza mi se lipise de corp, iar fața-mi era roșie, plină de dâre de murdărie și transpirație. Priveam cu jind apa de un negru-albăstrui.

În căldura după-amiezii, am cedat ispitei sale, m-am dezbrăcat și m-am lăsat prinsă în îmbrățișarea răcoroasă a Lacului.

Încercam să-mi spun mai apoi că nu mă gândisem la David. Nu e adevărat. Mi-l închipuisem privindu-mă cum plutesc la orizont, cu părul negru vâlvoi, cu pielea palidă în contrast cu apa închisă la culoare. Mi-ar fi mai ușor să spun că făcusem abstracție de el. Că nu am plănuit asta. Că nu asta am vrut. Dar altfel au stat lucrurile. Mă gândisem la el și i-am simțit privirea ațintită asupra mea. Asta îmi dorisem.

Când am ieşit din apă, cu furnicături pe piele, cu dureri de oase şi tremurând de frig, stătea acolo, cu puşca pe umăr, ţinând în mână o potârniche, ce atârna cu capul în jos, cu aripile uşor desfăcute. Apa îmi picura din păr şi şiroia pe spate, întorcându-se în cele din urmă în lac, ca un mic afluent al unui izvor, în timpul primăverii.

A lăsat puşca jos, punând potârnichea lângă ea, mi-a luat bluza şi pantalonii şi mi i-a întins. L-am privit; ochii-i sclipeau de veselie, o veselie ce nu se citea încă pe buze, şi avea sprânceana încruntată a reproş. O mână am întins-o după haine, iar cealaltă mi-a rămas la piept, dar el s-a retras. M-am străduit din răsputeri să nu mă încrunt, am ieşit din apă, iar el s-a dat şi mai mult înapoi, având pe faţă un zâmbet larg. Am alergat spre el, încercând să-mi iau hainele, dar le strângea ferm în mână. M-a tras spre el până am ajuns în braţele sale. Simţeam căldura soarelui, iar apa nu se uscase încă pe piele. Am tremurat, însă nu de frig, şi simţeam mirosul înţepător al transpiraţiei, pe care-l emana, izul de praf de puşcă şi de tutun. Hainele mi-au căzut la pământ, uitate.

Am petrecut după-amiaza printre copaci, păsările cântătoare ţinându-ne serenade, am băut apă direct din Lac, am mâncat zmeură coaptă târziu şi am aţipit sub cerul albastru pe care pluteau nori răzleţi. A fost prima oară când m-am simţit cu desăvârşire liberă.

Ne-am întors acasă la apusul soarelui. Am minţit-o pe mama, spunându-i că n-am reuşit să pornim motorul extern şi că David petrecuse toată după-amiaza dezasamblându-l şi asamblându-l.

– Unde-i Emily? am întrebat, lăsând sacul de cartofi pe podea şi îndreptându-mă spre trepte, ca să pornesc farul.

– N-am văzut-o de ore multe, mi-a răspuns ea. Dar sunt sigură că o să se întoarcă înainte să se-aprindă farul. Acum nu prea mai stă mult.

„Acum", adică în acea perioadă, de când în serile noastre răsuna muzica și în care am plecat cu David de pe insulă, cu *Sweet Pea,* pentru a salva cargobotul. Nu eram îngrijorată; lui Emily îi stătea în fire să dispară pentru o perioadă scurtă. Am tăiat fitilele lămpii și am pus-o în funcțiune, așa cum mai făcusem de atâtea ori.

Potârnichea a fost jumulită și apoi prăjită, împreună cu puțină carne de porc sărată, și servită cu cartofii proaspeți, fierți în coajă și plini de unt. Iar Emily tot nu sosise. Începusem să mă neliniștesc. Luna, aproape plină, se ițea de după norii ce se plimbau pe cerul nopții, răspândind suficientă lumină încât să găsesc calea spre casa ajutorului de paznic. David și-a luat pușca și am pornit împreună pe cărarea ce ducea spre port. Aveam cu mine o lampă, dar n-am aprins-o, bazându-mă pe lumina slabă de deasupra.

Mijeam ochii la fiecare umbră pe care o zăream, ciuleam urechile la fiecare sunet și simțeam în același timp furie, frustrare și îngrijorare. Emily cunoștea extrem de bine insula. Știa fiecare plajă, fiecare cărare, fiecare mlaștină, aproape toți copacii și toate plantele. Deși apa o fascina, nu înota niciodată. N-avea niciun rost să strig. Nu avea să-mi răspundă. Niciodată nu-mi răspundea.

În golf nu erau bărci ancorate sau legate de docul din port. Câțiva cărbuni roșietici scânteiau în groapa unde fusese făcut focul. O sticlă goală de whisky era sprijinită de un ciot de copac. Arnie și verii lui trebuie să fi plecat în urmă cu doar câteva ore, întorcându-se spre Silver Islet, la așternuturile lor călduroase, înainte de lăsarea întunericului. N-am văzut pe nimeni prin jur. Vântul făcea copacii să foșnească, parcă șoptind, și să se legene, și am tresărit de câteva ori când am auzit vreascurile rupându-se, sub apăsarea unor pași reali sau imaginari. De regulă nu reacționam așa. David a

deschis hangarul pentru bărci, iar eu am aprins lampa și i-am îndreptat lumina spre colțurile întunecate. Nu era nimeni.

Ne-am croit drum prin luminiș spre cărarea scurtă ce ducea pe plaja de vizavi de insula Dreadnaught. În timp ce ieșeam din pădure, pe țărm, am văzut-o. Stătea ghemuită în rochia-i albă de bumbac șifonată, iar părul ei negru, atât de asemănător cu al meu, îi era desfăcut, liber. Zăcea pe pământ, cu luna deasupra ei, ca o lampă lugubră. Nu se mișca.

– Emily!

Am alergat spre ea, așezându-mă pe solul stâncos de lângă ea. Era inertă. I-am văzut rochia ruptă, zgârietura de pe braț, fața însângerată și buza umflată, ochii închiși. I-am ținut capul în poală.

– Emily! am șoptit, în timp ce mi-au dat lacrimile. Emily, sunt eu!

David era lângă mine. L-am auzit înjurând. S-a întors cu spatele și a înjurat din nou și mi-am dat seama că furia care clocotea în el era la fel de puternică precum vinovăția ce mă sfâșia.

Apoi am auzit pași. De data asta, nu erau pașii imaginari ai unui urs flămând sau rătăcirile fantomatice ale sufletelor ce treceau în lumea de dincolo. Erau pașii hotărâți ai unui om care mergea printre copaci și călca pe pietrele acoperite de licheni de pe țărm.

Și David i-a auzit. S-a întors și a ridicat pușca, îndreptând-o spre întuneric. Apoi am văzut canoea adăpostită de valuri. Nu am recunoscut-o.

– Cine-i acolo? a întrebat David, cu o voce ca de soldat.

Era o voce autoritară. Poruncitoare. Dar am simțit și tremurul, emoția ce-l străbătea, pornind din inimă și ajungând până-n vârful degetului pe care-l ținea pe trăgaci.

Nu s-a auzit niciun răspuns.

O umbră s-a desprins dintre copaci și a căpătat conturul unui om. S-a oprit o clipă, înainte de a traversa plaja și a se îndrepta spre barcă.

– Am întrebat cine-i acolo!

David a îndreptat pușca spre el. Emily s-a mișcat și a deschis ochii, încercând să se ridice.

Umbra a ajuns la canoe și s-a uitat în direcția noastră, ezitând. Pe urmă, lumea a încetat să se mai învârtă. De-a lungul țărmului, Lacul susura, abia făcându-se auzit, în timp ce apa se lovea ușor de coca bărcii. Copacii parcă-și țineau răsuflarea, în timp ce luna se strecura după un nor și reapărea în cealaltă parte, strălucitoare, răspândind lumină. Umbra s-a întors brusc și a venit spre noi. Am văzut o mână intrând în faldurile unei haine din piele de căprioară. Am văzut cu coada ochiului o licărire metalică; o umbră a trecut fulgerător pe lângă mine, apoi a răsunat o împușcătură. Ecoul s-a lovit de copaci, înainte și înapoi, apoi s-a pierdut în liniște. Umbra s-a contopit cu pământul.

Emily s-a desprins din brațele mele și s-a târât spre cadavrul care zăcea pe jumătate în apă, pe jumătate în afară, lângă canoe. S-a aplecat și a atins cu degetele fața ridată, bătută de vreme a mortului, cu cicatrice ascunse cu greu de o barbă deasă.

Glonțul îl lovise direct între ochi. Ochii aceia mă priviseră printre copaci, în timp ce o haită de lupi dispărea peste un Lac înghețat. Ochii încărcați de vinovăție, care refuzaseră să privească în ai mei, oprindu-se asupra blănii lui Heathcliff. Ochi pe care tata i-a numit „chinuiți" când, cu ani buni în urmă, scrisese despre Grayson, ajutorul de paznic.

Încă o strângea în mână: o geantă. O geantă cu o cataramă de metal, în care erau rădăcini proaspăt culese de ghioaga-diavolului, bucăți de scoarță de salcie și grămăjoare uscate de

mușchi. Leacuri pentru Emily. Încercase s-o ajute, să-i îngrijească rănile.

David s-a prăbușit pe țărm, lângă ele, cu pușca pe genunchi.

– O, Doamne! șoptea el. O, Doamne, ce am făcut?

Și-a ascuns fața în mâini.

Am atins-o pe Emily pe umăr. A tresărit, depărtându-se de mâna mea.

– El ți-a făcut asta? am întrebat-o. El ți-a făcut rău, Emily?

M-a privit cu ochii ei cenușii, atât de diferiți de ai mei. Am citit în ei teamă, tristețe și rușine. A clătinat din cap.

Pe urmă, m-a cuprins bănuiala, ca o febră. În copilărie, fusese un nesuferit; oare la maturitate se transformase într-un om rău? Oare a prins curaj după ce băuse și se îndepărtase de foc, pornind cu pași împleticiți spre plajă? Ea fusese vulnerabilă. Singură. După toți acei ani de ură cumplită, găsise, în sfârșit, o cale de a se răzbuna pe ea.

– Everett.

Abia am șoptit numele. Emily a coborât privirea, și-a tras picioarele la piept și a început să se legene, înainte și înapoi, înainte și înapoi.

Everett.

David a cărat-o în brațe acasă, la far, și a întins-o în patul nostru. Rochia-i era ruptă în partea din față. Am ars-o, ațâțând mai întâi focul până când flacăra s-a aprins, emanând căldură în toată camera. Fața și sânii-i erau plini de vânătăi urâte, de culoare violet, iar o rană adâncă i se întindea pe tot brațul. Fusese legată cu o fâșie de bumbac. Știam că din cămașa lui Grayson lipsea o bucată ce semăna cu fâșia. La lumina unei lămpi cu kerosen, i-am făcut baie, spălând noroiul, lacrimile și sângele proaspăt care-i curgea dintre picioare. I-am periat părul până când a început să lucească, iar apoi am rămas cu ea până când a închis ochii și a adormit, lumina de deasupra rotindu-se iar, și iar, și iar.

Mama a stat de veghe în scaunul ei. O dată la patru ore se chinuia să urce treptele din lemn și să tragă de scripeți, apoi se întorcea și se așeza.

N-am vorbit deloc.

David și-a făcut apariția din bezna ce punea stăpânire în orele dintre miezul nopții și răsăritul soarelui. Am stat împreună cu el, în tăcere. Luna dispăruse de pe cer, singura noastră sursă de lumină fiind lumina portocalie ce trecea prin ușa deschisă a cabanei și reflexia farului, ce răzbătea până departe în noapte.

Sunetul greierilor era un fundal sonor liniștitor, iar noi tăceam.

– Cum se simte? a întrebat, într-un final.

M-am întors spre el, văzând cum lumina îi surprindea trăsăturile ascuțite, încordate și aș fi vrut să mă întind spre el, să mă cuprindă cu brațele. Dar tot ce-am făcut a fost să clatin din cap, lăsând lacrimile să cadă, în tăcere.

– Hei, hei, a șoptit el, întinzându-se spre mine, atingându-mi bărbia și ștergând cu degetul mare stropii sărați ce se scurseseră acolo. Nu e vina ta.

Am tresărit și m-am retras, dându-i mâna la o parte. Știa. Știa că plâng și din cauza vinovăției ce mă cuprinsese și pe care-o simțeam în capul pieptului fierbinte, dură, greoaie, care-mi tăia răsuflarea și-mi prinsese inima ca într-un clește. Dacă n-aș fi fost cu el, nu s-ar fi întâmplat. Dacă ne-am fi întors la timp, Emily ar fi fost la far. Emily avusese nevoie de mine, iar eu o dezamăgisem. Era viața mea, iar eu eram viața ei. Nu-i puteam avea pe amândoi. Nu-i puteam avea și pe Emily, și pe David.

M-am întors și am urcat treptele din lemn, ajungând la căldură, iar ușa pe care am închis-o a înghițit dreptunghiul de lumină în care stătea, lăsându-l afară, unde luna lumina cu intermitențe și se-auzeau greierii.

Nu l-am mai văzut pe bunicul tău. Știa c-așa vor sta lucrurile. Amândoi o știam. Ucisese un om nevinovat. Și, deși nu era genul care să fugă de consecințele faptelor sale, dacă nu ar fi fugit, i-ar fi făcut rău lui Emily. Ea n-ar fi putut să mai trăiască după aceea. A iubit-o prea mult ca să-i facă asta.

Iar pe mine m-a iubit prea mult ca să rămână, ca să mă oblige să aleg între ei. În ziua ce-a urmat aceleia în care l-a ucis pe Grayson, dimineața, înainte ca soarele să răsară cu totul, cadavrul și canoea dispăruseră.

Dispăruse și el.

Partea a treia

SURORI ÎN ZBOR

41

Morgan

Stau întinsă în pat. M-am trezit de câteva ore, dar nu am chef să mă ridic, să dau ochii cu oamenii și să intru în discuții tâmpite. E sâmbătă. De obicei, după ce ies vineri seara în oraș, sâmbăta dorm până la prânz. Dar n-am mai ieșit de zile întregi. Nu am mai ieșit de când m-am despărțit de Derrick, m-am îmbătat și m-am făcut de tot râsul. Nu am mai ieșit din seara pe care-am petrecut-o la azilul de bătrâni. Nu am mai ieșit de când am aflat că bunicul l-a împușcat pe Grayson.

Nu am mai ieșit de când am fost pedepsită.

Domnișoara Livingstone se pregătea să-și continue povestea. Cred că mai avea multe lucruri să-mi povestească, deși spusese că nu l-a mai văzut pe bunicul meu de-atunci. Dar a venit Marty. În timp ce ne privea, uitându-se când la una, când la alta, sprâncenele lui stufoase i se mișcau sus-jos, pe frunte. N-a spus nimic, deși sunt sigură că avea destul de multe întrebări. Cred că așa e el; nu-i place să-și bage nasul în

treburile altora. S-a uitat la mine și mi-a zis că e cineva care-a întrebat de mine.

La început, am crezut că era Derrick. Aș vrea să zic că nu m-am gândit la asta, dar chiar sperasem. Dă-l dracu'! Mi-am încălțat repede bocancii și am pornit în grabă pe coridor, spre intrare. Dar era Laurie. Stătea într-unul dintre fotoliile din piele de lângă șemineu. Fața-i era schimonosită de griji, frustrare și dezamăgire. Și poate și de oboseală.

„Băga-mi-aș picioarele!"

Ne-am privit, pur și simplu. Nu mi-a cerut vreo explicație. Iar eu nu i-am dat vreuna. Bănuiam că o făcuse deja cineva. Marty.

– Vin imediat, i-am spus și m-am întors în camera domnișoarei Livingstone.

Elizabeth se așezase în pat. Părea mică, obosită și oarecum vulnerabilă, cum nu o mai văzusem vreodată. Faptul că-și retrăise trecutul, pentru a-mi povesti despre bunicul meu, o afectase destul de puternic. Stând în camera ei, privind-o cum stătea pe pat cu ochii închiși, am realizat că iubisem același bărbat.

– Tre' să fug, am spus eu. Eu...

– Nu-i băiatul ăla, nu?

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. E-a naibii de perspicace.

– Nu, nu, nu e el. E tipa la care stau în *foster*. Cred că era îngrijorată în legătură cu mine.

– Așa se întâmplă când ții la cineva.

Am încuviințat, uitând că nu vede. Încercase, de fapt, să-mi transmită mai multe. Știa ce înseamnă să-ți faci griji, să-ți pese. Am privit jurnalele de pe masă și mi-a venit să le aranjez într-o stivă și să le învelesc din nou, dar le-am lăsat acolo. Nu conțineau răspunsurile la întrebările ei și îmi părea rău pentru ea. Loveam ușor cu piciorul cadrul ușii. Nu eram obișnuită cu sentimentul ăsta.

– Îmi pare rău că n-ați găsit ce căutați în jurnalul tatălui dumneavoastră. Că nu ați aflat cine era îngropat în acel mormânt și de ce a plecat Charlie de pe insulă ca să găsească jurnalele.

A strâns din buze.

– Contează puțin acum.

– Revin mai târziu.

Era aproape o întrebare. Acum că nu mai erau jurnale de citit, nu eram sigură că mă mai voia acolo.

– Mi-ar plăcea.

M-am întors să plec.

– Morgan, a continuat ea.

M-am oprit și am privit-o din nou. Ochii deschiși, incapabili să vadă, priveau, în schimb, în trecut.

– Era un om bun. Un om foarte bun.

Pentru o clipă, am rămas tăcută în prag, amintindu-mi de bunicul așa cum îl știam eu. Când m-am uitat din nou la domnișoara Livingstone, n-am mai văzut o bătrână fragilă. Am văzut-o pe Elizabeth, tânăra care iubise un om bun. Un om foarte bun. M-am bucurat pentru ea, dar într-un fel eram și tristă. M-am întors și am pornit pe coridor, fugind de amintirile ei și de ale mele.

Marty mi-a întins vioara în timp ce treceam pe lângă biroul lui. Mi-a dat și o gogoașă învelită într-un șervețel și un pahar de unică folosință plin cu un lichid ce mirosea a ghimbir și miere.

– M-am gândit că astea ți-ar prinde bine.

M-au ajutat, dar nu suficient. Discuția pe care o avusesem cu Laurie, când mersesem cu mașina pe drumul scurt dinspre azil spre liceu, a fost stânjenitoare. Îi tot dădea cu sunatul, că pot vorbi oricând cu ea și alte vrăjeli de-astea. Înainte să trântesc ușa și să intru la ore, cu întârziere, am bolborosit ceva ce voia să sune a scuză. Derrick nu era acolo și m-am bucurat

că nu trebuia să dau ochii cu el. Abia am reușit să rămân trează în timpul orei de istorie și am plecat imediat ce-a sunat ultimul clopoțel. M-am oprit pe pod, să trag ultimele fumuri de țigară, apoi am aruncat chiștocul în apa maronie, uitându-mă la el cum se învârte și se răsucește purtat de curent spre Lacul Superior.

Marty m-a oprit pe hol, în dreptul camerei domnișoarei Livingstone, ce avea ușa închisă. A clătinat din cap.

– Are nevoie de odihnă.

Ziua următoare am încercat din nou, dar nici măcar nu era în cameră, așa că am făcut ce-mi dăduse Marty să fac și am plecat.

Ultimele seri le-am petrecut în camera mea de la subsol, cântând la vioară. Nu mai doare atât de tare când cânt la ea. Cred că m-ajută faptul că știu mai multe despre el, că mai există cineva căruia i-a împărtășit cântecele. Muzica m-a ajutat să-mi amintesc și, amintindu-mi, m-am simțit singură, speriată și mică.

Îmi miroase-a cafea. Și a bacon.

Derrick nu m-a sunat. Nici eu nu l-am sunat. Amândoi suntem prea mândri. Vreau să-l sun, apoi mă răzgândesc. Ce porcărie ordinară!

Bate cineva la ușă.

– Hei!

E Laurie. Are două cești de cafea, îmi dă mie una și se-așază pe patul meu.

– Credeam că ești trează.

Mă ridic și-i iau ceașca din mână, suflând înainte să sorb din ea. Cafeaua are mult zahăr și frișcă. Exact cum îmi place mie.

– Ești în regulă?

– Sunt bine.

Nu știu ce vrea de la mine. Chiar n-o privește nici cât negru sub unghie. Ce-o interesează pe ea? Nu cred c-o să stau mult timp aici. Niciodată nu stau mult într-un loc.

– Ieri m-a sunat Marty, de la Azilul Boreal. Mi-a spus că te-ai descurcat foarte bine cu vopsitul gardului.

Ridic din umeri. Cred că e obligat să-i informeze pe Laurie și pe Bill despre activitatea mea. Face parte din toată vrăjeala aia cu procesul curativ de reabilitare.

– Mi-a zis și c-ai petrecut ceva timp cu o femeie care l-a cunoscut pe bunicul tău, așa e?

– Da.

Știam că-i spusese mai mult de-atât. Eram pedepsită.

Sorbim cafeaua. În tăcere. Din cealaltă cameră se-aude televizorul. Și se aud ceva zgomote din bucătărie.

– Au fost iubiți, spun eu.

– Aaa!

– Înainte ca el s-o cunoască pe bunica.

– Chiar așa?

Mai iau o gură de cafea.

– Nu-mi aduc aminte de bunica.

Se uită la mine încruntată și-mi dau seama că se gândește la ceva.

– N-ai fi avut cum s-o cunoști. Nu v-ați cunoscut vreodată.

– Tu de unde știi?

– Păi, înainte să ajungi la noi, am avut o discuție cu asistenta ta socială. Ne-a spus despre familia ta, ce-au reușit și ei să afle.

Mă cam enervează chestia asta. Îmi imaginez o cameră plină de oameni, străini mie, cărora nu le pasă de mine, vorbind despre mine de parcă aș fi un obiect, notându-și chestii în caiete, luând decizii pentru mine, fără ca eu să pot face nimic. Dar mă-ntreb ce altceva mai știe.

– A, da? Poate-ar trebui să mă pună și pe mine cineva la curent.

Lasă jos ceașca pe care o golise.

– Ce altceva mai vrei să știi?

– Despre bunica.

Nu despre maică-mea. Nu despre taică-meu. Vreau să știu despre bunica mea. Datorită lui Elizabeth.

Se oprește o clipă. Poate că, de fapt, n-o să-mi mai spună nimic.

– Bunicul tău nu a fost niciodată căsătorit. N-a mai avut copii. Se mutase de câțiva ani în Nipigon[1], înainte să te naști tu, și lucra ocazional pe un vas de pescuit comercial. Era aproape de pensie. Înainte de asta, a locuit în sudul provinciei Ontario, dar în dosar nu sunt detalii despre locurile pe unde-a fost sau ce-a făcut. Sunt ceva informații despre mama ta, pe care deja le știi.

Le știu. Dar ea nu-i decât un nume pe-o foaie de hârtie. Mama: Isabel Lambton. Tatăl: necunoscut.

– Era din Toronto. Poate că bunica ta a fost o femeie pe care-o cunoscuse când locuia în partea aia a provinciei.

N-o spune cu voce tare, dar îmi dau seama că sugerează că, orice relație ar fi fost între ei, n-a fost de durată. Evident, n-au rămas împreună, oricine-ar fi fost femeia în cauză.

– Mama ta era mai în vârstă când te-a născut și, pe lângă asta, a și fost diagnosticată cu cancer ovarian când a aflat că era însărcinată. Era pe moarte încă dinainte să te naști tu. Se pare că l-a găsit pe bunicul tău pornind de la informațiile din certificatul ei de naștere. Uneori, când oamenii se îmbolnăvesc și, cum a fost cazul mamei tale, urmează să aibă și un copil, simt nevoia să-și caute rudele și să reia legătura cu ele. Bănuiesc că bunicul tău nici n-a știut c-avea un copil până n-a venit ea în Nipigon.

Când nu-ți cunoști mama, partea bună e că ți-o poți imagina cum vrei. Eu mi-o imaginam mereu ca fiind puternică, tânără și frumoasă. Și avându-l alături pe bunicul. Împărtășind aceleași lucruri pe care le împărtășisem și noi. Nopțile din jurul focului. Muzica. Poveștile despre Lac.

[1] Oraș din provincia canadiană Ontario (n.tr.)

Acum, când încep să recompun povestea vieții, totul se destramă din nou. Îmi dau seama că singura persoană pe care-am considerat-o un membru al familiei e posibil să nu fi avut nimic de-a face cu mama. N-am știut că firele ce mă leagă de trecutul meu erau al naibii de fragile.

– După ce mama ta a murit, te-a crescut bunicul. Ea l-a numit tutore. Probabil că a fost o responsabilitate foarte mare, pentru vârsta lui, dar s-a descurcat excelent. În mod sigur te-a iubit foarte mult. Mi-au spus că el te-a învățat să cânți la vioară și cântai foarte frumos. Eu – face o pauză și se uită la mine – nu mi-am dat seama cât de bine știi de fapt să cânți.

Nu-mi dau seama cum, uitându-se la mine, mă vede ca pe rezultatul cuiva care s-a descurcat de minune. Nu i-am făcut viața prea ușoară.

– De ce nu mi-ai spus nimic despre asta până acum?

Oftează.

– Nu m-ai întrebat.

Se ridică și merge la geam. Ultima oară când ieșisem pe furiș n-am pus la loc sita așa cum trebuie, așa c-o face ea.

– Uneori, prin ceea ce fac, oamenii comunică ceea ce nu pot spune prin cuvinte. Dacă mai ai întrebări, m-aș bucura să te ajut să găsești răspunsurile.

Nu spun nimic. Nu mai vorbește despre familie. Știe de fereastră.

Vine spre mine și se oprește lângă pat.

– La un moment dat, în viață, cu toții ne punem întrebarea: „Cine sunt eu?“ Problema e că nu-i vorba de cine ești sau cine ai fost, ci de cine poți fi.

Îmi ia ceașca goală și se îndreaptă spre ușă.

– Sunt gata clătitele.

***

Întind ziare pe trotuar, așez cutia de vopsea și desfac capacul cu o șurubelniță. E o zi frumoasă, suficient de frumoasă, a zis Marty, ca să fac ultimele retușuri cu vopseaua, după care sunt liberă să plec, considerându-se că mi-am încheiat „reabilitarea curativă" și obligațiile pe care le aveam față de Azilul Boreal, pentru actul meu de vandalism. Directorul executiv, Anne Campbell, o să semneze documentele și n-o să trebuiască să mai vin vreodată aici. Iau un băț și amestec uleiul ce s-a ridicat deasupra vopselei albe până când amestecul se omogenizează, apoi îl las pe capacul cutiei. Mă mișc încet.

E o zi suficient de frumoasă, așa că unii rezidenți au ieșit afară. Este și domnul Androsky; fiul lui, împreună cu micuța Becca, au adus milkshake-ul săptămânal, iar fetița, împreună cu jucărioara sa, o prințesă din plastic, cu ochi supradimensionați și o coafură nerealistă, explorează de zor grădina cu pietre din jurul heleșteului. N-am văzut-o pe domnișoara Livingstone.

Îmi sună telefonul, dar nu răspund. Derrick mi-a lăsat deja trei mesaje. Vrea să discutăm. Nu-și cere scuze și nu-mi dau seama dacă vrea să mă vadă sau să se-asigure că n-o să-l bag în rahat. Sunt încă nervoasă. Și cel mai tare mă enervează că încă-mi doresc să-l văd.

– Ce faci aici?

Becca a venit până în locul unde mă aflu vopsind gardul. Îmi amintește de-o fetiță dintr-una din primele case în care-am ajuns în plasament. Eu aveam doisprezece ani, iar ea, patru. Stăteam în aceeași cameră și uneori se cățăra în patul meu în miez de noapte, se băga sub așternuturi și rămânea lângă mine. Până dimineața pleca, dar de regulă uda patul și eu îmi luam scatoalce pe chestia asta. Nici că-mi păsa; puteau să-mi facă orice, n-ar fi contat. În timp, învățasem să nu mă mai miște nimic. Dar știam că plânge noaptea, că-i lipsea

căldura mamei. Când au mutat-o în altă casă, m-am bucurat. Nu pentru că n-o voiam în preajmă, ci pentru c-am auzit că familia aceea avea s-o adopte. Așa că m-am bucurat și n-am prea fost invidioasă. Învățam să nu mă atașez de nimeni.

– Vopsesc, i-am răspuns.

– De ce?

Fiindcă m-au prins polițiștii că făceam graffiti și s-au gândit c-ar fi o idee bună să-mi dea o lecție punându-mă să muncesc aiurea-n tramvai.

– Ca să fie gardul frumos.

– Albul nu-i frumos.

Înmoi din nou peria în cutie și o trec peste scânduri.

– Albul e cea mai frumoasă culoare.

Becca mijește ochii, uitându-se la gard. Îmi dau seama că nu-nghite vrăjeala.

– Neee! Râde. Albul nici măcar nu-i culoare! Cum să fie frumos?

Mișc peria înainte și înapoi. Vopseaua veche, care se cojește, a lăsat pe lemnul de dedesubt un strat pe care-l observ doar dacă mă uit cu atenție. Modelele făcute cu vopsea spray, culorile vii ale libelulei mele, au fost acoperite. Fac parte din trecut. Sunt încă acolo, dar acum c-am tot răzuit, am dat cu vopsea, cu nisip, a rămas ca un șevalet alb. Mă dau un pas înapoi și mă uit la ce-am făcut până acum. Încep să-mi imaginez cum va arăta.

– Păi, albul e cea mai frumoasă culoare pentru că, de fapt, e-n toate culorile; e magic.

Îmi aruncă o privire de zici că aș avea două capete.

– Dacă te uiți de foarte aproape și crezi în magie, o să vezi că sunt toate acolo. Sunt fermecate, abia așteaptă să iasă la suprafață. Roșu, portocaliu, galben și verdele-i acolo, și destul albastru încât să umple tot cerul. Chiar și mov, ca florile lui Marty.

Clatin din cap spre ea.

– Albul e cea mai frumoasă culoare, pentru că poate fi orice culoare.

Ea se apleacă spre gard.

– E magie?

– Poți să fii sigură, îi răspund, înmuind din nou peria în vopsea.

Fetița stă o clipă pe loc și mă urmărește. Se întoarce și se îndreaptă din nou spre masa de picnic, acolo unde zace rucsăcelul ei, sprijinit de unul dintre picioare, și cred c-am pierdut-o, cu explicațiile mele. Dar deschide fermoarul rucsacului, aruncă prințesa de plastic înăuntru, închide fermoarul și strânge catarama peste partea de sus. Se întoarce din nou spre mine și se întinde după perie.

– E rândul meu.

42

Elizabeth

Prin fereastră intră miros de țigară. Îl aud pe Marty cum fluieră, în timp ce trece prin curte.

– Văd că ți-ai găsit un ajutor, spune el.

– Se pare că fetițele, ca și băieții, vor un lucru când e greu de obținut, i se răspunde.

Râd cu poftă. Să dea naibii, e deșteaptă, exact așa cum am crezut.

Auzind râsetul sănătos, profund, al lui Marty, îmi dau seama că și pe el l-a distrat.

– Cred că Tom Sawyer a avut parte de ajutoare mai pricepute. Ajutorul tău a pus mai multă vopsea pe ea și pe jos decât pe gard.

Fețita răspunde simplu:

– Drace.

Fluieratul continuă, apoi încetează.

Închid geamul și iau pe mine un pulover de lână. Apoi deschid ușa camerei mele și ies pe coridorul liniștit. Lupul mă urmează. Așa cum era de așteptat.

43

Morgan

Pun capacul deasupra cutiei cu vopsea, presând cu putere. Am curățat o mare parte din mizerie și am acoperit vopseaua care picurase și se adunase în partea de jos a gardului, dar Becca a fost incredibilă.

A reușit să-și pună niște pete de „magie" pe haine, iar mâna și brațul n-o să le vadă la lumină prea curând. Zici că poartă o mănușă albă. Domnului Androsky i s-a părut amuzant, iar fiul lui a oftat și-a ridicat din umeri.

Când ridic cutia de vopsea, aceasta lasă un cerc alb pe hârtia de ziar, încercuind poza unui vas. Literele negre îmi sar în ochi. Titlul e: **Scafandrii au găsit epava unui vapor cu aburi din 1926.** Așez cutia și ating cu mâna imaginea ștearsă. Cuvântul *Kelowna*[1] și anul 1921 sunt scrise într-un colț. Cunosc Insula Prințului Edward. Mă așez pe trotuar și citesc.

---

[1] Oraș din provincia canadiană Columbia Britanică (n.tr.)

Thunder Bay – Un grup de scafandri sportivi din Minnesota a descoperit sâmbătă epava vaporului cu aburi SS Kelowna, *la sud-est de Insula Prințului Edward, pe Porphyry Shoal, în timp ce căutau epava unui vas a cărei prezență fusese anunțată în acea zonă. Vaporul* Kelowna *a dispărut cu mult timp în urmă, la începutul iernii anului 1926, în timpul unei furtuni.*

Scafandrii Jack Huffman și Terry Fraser fac parte dintr-un grup care inventariază epavele de pe Lacul Superior și Isle Royale. Într-un interviu acordat sâmbătă ziarului Chronicle Journal[1], *Huffman a menționat că au fost extrem de surprinși atunci când au găsit vasul* Kelowna.

„A dispărut fără urmă acum aproape 80 de ani și se credea c-a dat de uscat pe Isle Royale", spune Huffman. „Am petrecut ani de zile căutând epava și am găsit-o absolut întâmplător, pe când făceam scufundări în apropierea locului în care se afla, căutând o altă epavă, care-a dat de uscat pe insula Magnet în anii '50."

Vasul Kelowna *a fost construit în Anglia în 1921 și se afla în proprietatea companiei de transport Larkin and Sons[2], cu sediul în Chicago. Cargobotul a fost proiectat pentru a fi folosit pe Marile Lacuri și dotat cu un motor cu aburi de 1000 de cai-putere, dar avea și două catarge. Transporta diverse mărfuri din Montreal, pe Marile Lacuri, spre Thunder Bay.*

„Din câte știm, atunci când au fost prinși de furtună, făceau un ultim drum, în acel sezon", spunea Haufmann. Acesta a mai declarat că vasul Kelowna *trecuse prin ecluzele din Saulte Ste. Marie pe 4 decembrie cu o încărcătură mixtă: echipamente de papetărie, sârmă pentru garduri, încălțăminte, alimente, țevi și hârtie gudronată. Din nefericire, o furtună mare a izbucnit a doua zi pe Lacul Superior, iar cargobotul a fost văzut ultima*

[1] Cotidianul local din Thunder Bay, fondat în 1972 (n.tr.)

[2] „Larkin și fiii" (eng., n.tr.)

oară îndreptându-se spre Isle Royale, acoperit cu un strat gros de gheață. Nici vasul, nici cei 22 de pasageri sau echipajul n-au mai fost văzuți vreodată de-atunci.

Huffman și Firth vor mai face câteva scufundări la epavă în următoarele săptămâni și speră că vor descoperi cauza scufundării, urmând să consemneze informațiile aflate despre epavă.

Ziarul e datat 18 septembrie, cu o săptămână înainte să ajung eu la Azilul Boreal. Cu doar câteva zile înainte ca fratele domnișoarei Livingstone să dispară și ca barca lui să eșueze pe țărm, aproape de Silver Islet. Aproape de insula Porphyry. Aproape de locul în care s-a scufundat *Kelowna*. Nu mi se pare o coincidență.

Rup articolul din ziar, împăturesc foaia și o bag în buzunar.

***

Honda neagră e oprită în parcare. Ezit. Încă-mi răsună în minte ultimul lucru pe care mi l-a spus: „Ești un nimic fără mine, un nimeni." Mă scoate din sărite chestia asta. Dar cel mai mult mă doare pentru că mi se pare că-i adevărat. A dat glas temerilor mele, îndoielii care mi se strecurase în minte, singurătății. Derrick mă făcuse să mă simt vie din nou. Pe urmă îmi vine în minte chestia cu drogurile și-mi dau seama că sunt jalnică.

Aproape că renunțasem la muzică. O lăsasem baltă. Pusesem deoparte vioara și cântecele bunicului. Îi oprisem sunetul. Apoi ea m-a făcut să-mi aduc aminte. De fapt, mi-am adus aminte cum e să te simți iubit. Deși doare, e complicat și se lasă uneori cu urmări urâte. Dincolo de asta, a existat cineva pentru care am fost importantă, cândva. Cine sunt? Habar n-am, pe bune. Dar știu cine nu sunt. Cine nu vreau să fiu.

Credeam că-mi doresc să-l văd. Că vreau să mă cheme înapoi, dar deodată nu-l mai suport prin preajmă. Mă întorc și mă îndepărtez de mașină.

– Hei!

Cu picioarele, strivește frunzele căzute pe trotuar.

– Hai, măi, nu mi-ai mai răspuns la mesaje. Nu putem măcar să vorbim?

– Cred c-ai spus destule.

– Hei, Morgan!

Mă apucă de braț și mă întorc cu fața spre el.

– Îmi pare rău. Eu... Mie nu mi s-a părut mare scofală. Nu s-a întâmplat nimic. Mă mângâie pe braț, plimbându-și mâna în sus și-n jos, drăgăstos. Nimeni n-a fost rănit. Nimeni n-a avut probleme.

Folosește iar tonul ăla, rezervat clienților nervoși.

Mă uit la mâna pe care-o ține pe brațul meu, îi iau palma într-a mea, trecându-mi degetele printre ale lui, astfel încât palmele să ne fie lipite. Încerc să-l opresc, dar nu-i numai asta.

– Te-nșeli, Derrick. S-a întâmplat ceva.

Îl privesc în ochi. Mi-e greu să rezist privirii lui. Îi eliberez mâna și mă întorc, deschizând brațele parcă pentru a cuprinde complexul pentru vârstnici ce se zărește printre copaci.

– Ăsta-i un rahat. E o nimica toată. Joacă de copii.

Mă întorc și îl privesc.

– Știi ce fac acolo? Mătur podelele și dau cu vopsea albă pe-un rahat de gard, dar-ar naibii. Dacă mă prindeau ieri, adio timp petrecut cu babalâcii. N-aș mai fi făcut parte din niciun program de reconciliere și reabilitare. Lucrurile s-ar fi schimbat cu totul. Și știi ce? N-am nevoie de rahaturi de-astea în viața mea.

Mă uit în ochii ăia verzi și nu-mi dau seama ce-i trece prin cap. Nu pot să pricep ce-i dincolo de ei. Dar privindu-i mi-aduc aminte de punguțele cu prafuri înghesuite în același spațiu cu vioara bunicului.

Nu mai sunt furioasă. Doar obosită. Și puțin tristă.

– Și n-am nevoie de tine.

N-o spun ca să-i fac în ciudă. Chiar deloc. Dar pentru prima oară, îmi dau seama că n-am nimic de-a face cu el. Că fără el nu sunt un nimeni. Și nici n-am fost vreodată.

În buzunar, simt ziarul împăturit.

– Adio, Derrick.

Își încleștează maxilarul. Văd că se frământă. Nu-i obișnuit să fie respins. Cred că e surprins că n-am venit în genunchi la el. Și eu sunt un pic surprinsă. Își aranjează gulerul gecii și-mi întoarce spatele. Îl văd cum se îndreaptă spre mașina lui, văd Honda neagră cum împrăștie pietricele și lasă dâre negre pe asfalt când o taie din parcare. Stau singură, pe o parte-a drumului, o prezență măruntă ce privește farurile din spate, în timp ce mașina se îndepărtează.

De data asta, e altfel.

***

Există un singur calculator, pe care-l folosim cu toții. E în sufragerie, așezat pe un birou plin de hârtii, ambalaje goale și alte rărățișuri pe care nu se sinchisește nimeni să le strângă. Sunt unii copii care au laptopuri, dar eu n-am avut niciun motiv să fac rost de unul. Până s-ajung eu la calculator, s-a făcut târziu. În cealaltă cameră televizorul e pornit și s-au adunat toți acolo, deci măcar o să am ceva intimitate.

Tastez numele vasului, *Kelowna*. Se pare că-i un oraș din Columbia Britanică. Niciunul dintre rezultatele care apar n-are legătură cu vasul. Cel puțin nu cu vasul care mă interesează pe mine. Așez pe birou articolul din ziar, pătat de vopsea, și întind hârtia ca să văd poza cu cei doi scafandri și fotografia veche, din 1921. Când adaug cuvintele „epavă" și „Lacul Superior", găsesc ceea ce caut – o listă cu vasele scufundate pe Marile Lacuri. Dau clic pe un link.

Vasul Kelowna, *un cargobot cu motor, cu aburi, a dispărut în iarna anului 1926, în timpul unei furtuni. Călătorea spre*

Thunder Bay, era încărcat cu marfă, având la bord douăzeci și două de persoane, și a fost văzut ultima oară, acoperit de gheață, îndreptându-se spre farul din Whitefish Point[1]*. O furtună puternică a răvășit Lacul Superior* – Doamne, ce-mi place cuvântul ăsta, „răvășit" – face să pară totul atât de violent și de pasional în același timp – *și se presupune că ambarcațiunea a fost purtată de valuri și că ar fi eșuat în apropierea insulei Passage. Epava nu a fost găsită.*

Văd aceeași fotografie alb-negru ce apare și-n ziar, cu velatura de pe cele două catarge plină de steaguri. Sub fotografie a fost trecută data la care ambarcațiunea a fost lansată la apă: 7 iulie 1921.

În partea de jos a paginii a fost trecut un link către pagina de web a companiei Larkin and Sons, care deținea vasul când a dispărut. E un site frumos. Compania activează încă, în Chicago. Evident, a suferit schimbări, de-a lungul anilor, dar se ocupă tot cu transportul maritim și se pare că-i merge foarte bine. Dau clic pe secțiunea „Despre noi."

E ciudat ca pe-un astfel de site găsești o referire la scufundarea vasului *Kelowna*. Mă așteptam ca istoricul lor să fie axat mai degrabă pe partea de afaceri. Dar informația e acolo. Decembrie 1926. Vasul *Kelowna* făcea o ultimă cursă, în acel sezon, cărând marfă din Montreal în Port Arthur, când a dispărut în timpul furtunii. Robert Larkin, unul dintre „fiii" la care se referă numele companiei, era la bord împreună cu soția și cei doi copii mici. Călătorea spre Port Arthur, pentru a petrece iarna alături de familie. Nava, împreună cu toate persoanele aflate la bord, a dispărut.

***

[1] Zona limitrofă a Whitefish Bay, golf din Michigan, Statele Unite ale Americii (n.tr.)

În casă s-a lăsat liniștea și toată lumea se duce la culcare. În afară de Laurie. Ea e-n bucătărie și umple până la refuz mașina de spălat vase, așa cum face în fiecare seară. Se apropie și-mi dau seama că privește peste umărul meu ce fac la calculator. O înțeleg. Dar mă scoate din sărite.

– Ceva teme?

– Da, o mint.

Asta o s-o bucure.

Adună ambalajele de bomboane și, în timp ce face asta vede articolul de ziar, îl ia în mână și îl citește.

– Ce tragedie, spune ea. Ce-o fi căutat un vas pe Lacul Superior în noiembrie, pe furtună? Din câte îmi amintesc, e destul de rău și-n iulie.

Pune articolul la loc, ia o ceașcă goală și se îndreaptă spre bucătărie.

– Tu mergeai cu barca? o întreb.

Deschide mașina de spălat vase, așază ceașca în ea și o pornește.

– Când și când, în copilărie. Unchiul meu ne ducea uneori; pe insula Thompson[1], în Sawyers Bay[2], pe Loon Harbor[3], pe insula Porphyry. De cele mai multe ori, era minunat, dar când bătea vântul și erau valuri, mă speriam de moarte. Dar asta a fost demult. N-am mai mers cu barca de ani de zile.

– Insula Porphyry?

– Da. Chiar aproape de locul unde-a fost găsită epava aia. Ne plăcea să facem o excursie până la far și să-i salutăm pe paznici. Îmi aduc aminte că era plin de iepuri peste tot. Erau cu sutele. Îi fugăream, dar nu reușeam să prindem niciunul. Și mi-amintesc copacii arși de pe țărm; chiar și după câteva

[1] Insulă din Boston, Massachusetts, Statele Unite ale Americii (n.tr.)

[2] Probabil e vorba de extremitatea estică a regiunii administrative Nunavut din Canada, ce poartă de fapt numele Sawyer Bay. (n.tr.)

[3] Insulă de mici dimensiuni din Michigan, Statele Unite ale Americii (n.tr.)

decenii de la incendiu, încă mai erau acolo trunchiurile lor negre, pârjolite.

– Incendiu? Ce incendiu?

– Vărul meu mi-a spus că acolo stătea o femeie, care în timpul războiului devenise paznicul farului, după moartea soțului ei. Se pare că fiica ei a înnebunit și a dat foc casei, care-a ars din temelii, iar mama a murit în incendiu.

O, Doamne! Emily!

– Bineînțeles, pe-atunci credeam că locul era bântuit. În tabără, când eram în jurul focului, se spuneau povești grozave pe tema asta.

Stinge lumina din bucătărie și se uită la mine.

– Ești bine? Arăți de parc-ai fi văzut o fantomă.

Povestea are mai multe detalii.

– Sunt bine, doar că...

Mă privește un minut, fără să spună nimic. Tăcerea începe să mi se pară apăsătoare, iar Laurie așteaptă să spun ceva.

– Doar că-i o poveste interesantă.

E cu o mână pe balustradă și un picior pe prima treaptă a scării. Cred că vrea să mai spună ceva. Dar n-o face. Înclină capul într-o parte și zâmbește.

– Noapte bună, atunci.

Se întoarce și se duce sus.

– Vezi să nu stai până târziu.

În toate camerele e întuneric. Singura sursă de lumină e monitorul calculatorului. Tastez alte cuvinte de căutare pe Google. Emily Livingstone.

Paginile cu rezultate sunt nenumărate, iar la jumătatea ecranului e un banner alcătuit din imagini – picturile ei, vibrante, profunde și îndrăznețe – și o poză alb-negru, neclară, cu o tânără. Dau clic pe ea și ajung pe un site.

E o galerie din Anglia care are o pagină dedicată operei lui Emily. Are și o scurtă biografie: născută în Canada, fiica unor paznici de far, crescută pe țărmurile Lacului Superior,

care i-a servit drept sursă de inspirație pentru opera artistică. S-a zvonit că ar fi fost internată pentru o perioadă într-un spital de psihiatrie. Apoi a fost sponsorizată de renumitul biolog Alfred Tanner, care era ceva lord, unul cu-o grămadă de bani, și de soția lui, Mildred. Ei au ajutat-o pe Emily și pe sora ei geamănă, Elizabeth, să se mute în Anglia, și au introdus-o pe Emily în lumea artei, promovându-i lucrările într-o galerie din Londra. Mai scrie și că Emily „s-a bucurat de aprecierea criticilor și de succesul comercial în anii 1970, în ciuda faptului că nu avea vreo pregătire formală și nu apăruse niciodată în public. Era retrasă, ceea ce făcea ca opera ei să fie și mai căutată de către colecționari, pentru că rareori apăreau lucrări noi pe piață. Ultima oară când s-a auzit ceva de ea, locuia în Italia. O singură galerie avea permisiunea de a-i vinde lucrările. Nu mai avuseseră lucrări noi de aproape zece ani, dar erau foarte mulți oameni care-i cumpărau și vindeau operele vechi. Se pare că încă sunt populare printre colecționari.

Mă uit la unele picturi. Parcă-mi sunt cunoscute, și totuși nu știu de unde. Prețurile sunt afișate în lire și nu-mi pot da seama ce valoare reprezintă, dar sunt multe zerouri în coadă.

E și o poză cu pictorița. Dau clic pe ea și apare pe tot ecranul. E o femeie tânără. Părul ei închis la culoare e strâns în coadă și prins într-un coc în creștetul capului. Poartă o bluză simplă, cu guler înalt. Stă pe un scaun, cu o mână pe obraz. Caut asemănarea cu domnișoara Livingstone – cu Elizabeth – pe fața ei. Bănuiesc că o să dau de asemănări, dacă le caut destul de atent, dar nu sunt evidente. Ochii ei mă captivează. Nu seamănă deloc cu ai domnișoarei Livingstone. Parcă privesc prin mine, parcă-mi văd în adâncul sufletului. Sunt tulburători.

Când nu mai suport să-i privesc, opresc monitorul. Mă înconjor de întuneric.

44

Elizabeth

Stau singură pe verandă. Sunt foarte atenți cu mine și mi-au oferit intimitatea de care-aveam nevoie. Ultimele raze de soare pătrund în încăpere, mângâindu-mă, încălzindu-mă. Încă țin obiectul în mână. Are forma unei haltere, e rece, iar partea din mijloc și unul din capetele sferice sunt netede. E gravat, dar nici degetele mele dibace nu pot descifra literele imprimate în metal. Celălalt capăt e plin de denivelări și are un model complex. Mi-l închipui încărcat de reziduuri, că negreala lor a ajuns în crestăturile dintre buclele filigranate ce se află pe circumferința obiectului, încadrând perforațiile în formă de inimă care scot clinchete la cea mai mică mișcare. Nu trebuie să văd obiectul ca să știu ce e.

Îl știu, dar nu mi-e cunoscut. L-am văzut doar o dată, și atunci pentru scurt timp, când a apărut dintr-o cutie de biscuiți, căzând pe podeaua casei ajutorului de paznic. Dincolo de acel moment, nu are vreo semnificație pentru mine. Credeam că, dacă o să-l țin în mână, o să reușesc cumva

să pun într-un fel totul cap la cap și o să mă simt întreagă, desăvârșită. Dar n-a fost așa.

Volumul pe care-l țin în poală mi-e cunoscut. Recunosc mirosul de mucegai al paginilor demult uitate și literele ieșite în relief de pe coperta din piele. E greu. Hârtia-i e îmbibată în apele Lacului, umflată ca pântecele celor înecați. Știu datele înscrise pe paginile îngălbenite și cunosc mâna care le-a scris fără să-mi spună nimeni cui îi aparține.

Au plecat cu mai bine de-o oră în urmă. Dar eu am rămas așezată aici. Veștile pe care le-au adus nu mă surprind. De cum au pășit pe coridorul liniștit, cu încălțările lor elegante, ce scârțâiau pe podeaua de lemn, am știut că găsiseră cadavrul lui Charlie. Mi s-a spus că va fi efectuată o autopsie, pentru a stabili cauza morții. Și că prezenta semne de traumatisme la nivelul capului. Sunt de părere că ghiul l-a lovit prin surprindere, când a zburat prin carlingă, aruncat de un val sau de o rafală de vânt neașteptată. Și-a pierdut cunoștința și a căzut peste bord. Se presupune că s-a înecat.

Nu mai era ager ca odinioară.

Lacul știa asta. Ce neobișnuit din parte-i să renunțe la morții săi! Mă întreb ce-o vrea să-mi spună.

Se aud alți pași. Nu sunt pașii hotărâți ai personalului, nici cei șovăitori ai vizitatorilor.

Morgan.

45

Morgan

Mă întreb dacă o deranjez, dar înalță capul când mă aude, așa că mă așez în fața ei, simțind cum îmi bate soarele în spate. Marty mi-a povestit ce s-a întâmplat. Știu că sunt unele lucruri care se spun de obicei când afli că a murit cineva. E cam prostesc, pentru că la urma urmei nu e vina mea. Chiar n-am de ce să spun că-mi pare rău, dar nu știu ce altceva să spun.

– Îmi pare foarte rău.

– Lacul l-a luat, zice ea.

E calmă. Cred că vestea n-a surprins-o deloc, dar faptul că a aflat înseamnă o confirmare definitivă. Că în privința asta nu mai are ce spera și ce aștepta. Că trebuie să își ia adio.

– Mă gândesc că e un sfârșit care i se potrivește. Așa și-ar fi dorit.

Nu spune nimic despre jurnal. Îmi dau seama imediat ce e cu el. Și din ce ani sunt însemnările. Îl iau și-l deschid cu grijă, inima-mi bate puternic și mă gândesc la informațiile pe care le-ar putea conține.

– Nu are rost, spune ea. L-am rugat deja pe Marty să se uite. Lacul n-a avut milă de cerneală. Orice cuvinte ar fi scris tata pe aceste pagini au fost spălate de valuri. Poate că nu o să știu niciodată motivul pentru care Charlie a ales să dezgroape aceste relicve vechi de zeci de ani. Orice secret ar ascunde, Lacul l-a luat odată cu viața lui Charlie.

Ating prima pagină cu degetele. Are dreptate. Scrisul s-a întins. Paginile în sine sunt lipite și, când încerc să le separ, încep să se rupă, să se destrame.

Tăcem. Mă gândesc că-i mai bine să nu zic nimic decât să spun o prostie. Observ că ține ceva în mână.

– Ce-i aia?

Ridică o jucărie pentru bebeluși. E veche și pare-a fi făcută din argint. Scoate un clinchet delicat.

– O avea în buzunarul gecii.

– Pot s-o văd?

Domnișoara Livingstone mi-o dă. N-am mai văzut așa ceva și o întorc de pe o parte pe alta. E gravată. Are un nume pe ea. Anna.

– Domnișoară Livingstone, întreb eu, scuturând jucăria, cine e Anna?

– Anna?

Se apleacă spre mine întinzându-se disperată în gol până când îi pun jucăria în mână, și o aduce aproape de piept, trecându-și degetele peste literele gravate.

– Scrie „Anna“ pe ea?

46

Elizabeth

Mă simt de parcă aș pluti. Tot ce mă ținea cu picioarele pe pământ a devenit o nălucire. Nu mai sunt sigură care este adevărul. Înot. Elizabeth. Emily. Anna.

Mă doare. Nu poate fi a ei – știu că nu e – și totuși...

Strâng jucăria la piept, nu pentru că simt vreo legătură cu ea, absolut deloc. E din cauza numelui.

Anna.

– Cred că mai e o parte din poveste pe care ar trebui s-o știi.

***

În noiembrie, am început să bănuiesc că era vorba de-o sarcină. Emily avea nevoie de timp pentru a se vindeca și a rămas în pat câteva săptămâni. Își pierduse strălucirea, dar vedeam încă la ea mici sclipiri și am încercat s-o încurajez aducându-i blocuri de desen, creioane și acuarele lângă pat. N-o interesau deloc. Asta mă îngrijora mai mult decât

vânătăile devenite violet, apoi verzi și galbene, înainte de a-i dispărea de tot de pe piele. Știam că semnele invizibile erau acelea care-aveau să lase urmele cele mai adânci. Până la sfârșitul lunii septembrie, ajunsese să petreacă afară scurte reprize de timp, dar n-avea curaj să meargă decât până la cotețul găinilor sau aproape de marginea insulei.

O găseam adesea stând în pragul casei ajutorului de paznic, cu capul sprijinit de ușă, cu o privire întrebătoare. Îi explicam că a trebuit să plece. De dragul ei. Nu înțelegea. Nici eu nu eram sigură că înțeleg.

Îi duceam dorul, dar eram conștientă că așa era mai bine. Dacă el ar fi fost acolo, nu aș fi putut să mă dedic lui Emily, iar ea avea nevoie de mine. Ceea ce întâmplase n-a făcut decât să demonstreze acest adevăr. Ei m-au împărțit; am fost nevoită să aleg între ei. Dar îmi lipsea. Îmi lipsea prezența lui liniștitoare. Îmi lipseau discuțiile noastre. Îmi lipsea muzica. Îmi lipsea ceea ce am fi putut avea.

De moartea lui Grayson s-a aflat de-abia primăvara următoare. Era ca un pustnic, îl cunoșteau doar câțiva oameni, pentru că petrecea luni de zile pe apă, în timpul verii, și la capcane, pe timp de iarnă. Dispariția lui a fost anunțată de abia la încheierea sezonului de transport, pentru că nu s-a prezentat să ia o comandă de la Sewchuck's Brokerage. Au bănuit că se răsturnase cu barca, se înecase, fusese atacat de un urs sau căzuse pradă vreunei alte nenorociri, specifice traiului în sălbăticia din nordul provinciei Ontario. Circulau diverse vorbe, zvonuri, cum că s-ar fi întâlnit cu grupul de pe Silver Islet și i-ar fi fugărit cu pușca, făcându-i să gonească până la barca lor și să plece de pe insula Porphyry. Existau încă și mai multe speculații despre dispariția ajutorului de paznic de la farul de pe insula Porphyry. Însă erau doar lucruri pe care obișnuiau să le comenteze minerii, la o ceașcă de ceai, în casele vechi de pe drumul care ducea spre cheiul

de pe Silver Islet sau simple conversații de debarcader. Nu se mergea mai departe de-atât. Nimeni din grupul care fusese pe insulă la sfârșitul lui august, în acel an, nu suflase o vorbă despre asta. Nici măcar Arnie Richardson. La început, nici n-am fost sigură că era conștient de ceea ce făcuse Everett, dar bănuiesc că aflase, pentru că nu s-a sinchisit să ne avertizeze că se întâlniseră cu Grayson. Și n-o făcuse pentru că avea un motiv. Aflase că lupul singuratic nu reprezenta o amenințare pentru noi, pentru că îl gonise pe Everett de lângă Emily, iar pe ei îi gonise de pe insulă. Mă enerva faptul că nu găsise de la bun început o cale de a o proteja pe Emily, dar, deși părea ciudat, îi eram recunoscătoare pentru că păstrase tăcerea. Ar fi fost tăcerea ei, tăcerea ciudatei fiice a paznicului de far, și „cuvântul" unui pustnic mort, împotriva cuvântului unor tineri educați, din familii înstărite.

Până-n octombrie, Emily începuse să-și vină în fire. Cred că asta i se datora lui Charlie, care ne anunțase c-avea să se întoarcă acasă. Mai multe nu ne-a comunicat. A zis doar că în primăvara aceea avea să se întoarcă la farul de pe insula Porphyry. Veștile erau bune din mai multe puncte de vedere, inclusiv cel logistic. Plecarea bruscă a lui David generase o problemă pentru Departamentul Transporturilor. Mama și cu mine ne-am descurcat și, cum era aproape de sfârșitul sezonului, nu au făcut schimbări de personal. Din nou, reușisem să rămânem acolo.

Înainte ca iarna să-și intre în drepturi, am făcut un drum până în oraș ca să refac proviziile. Emily și mama au rămas în urmă. Am trecut pe la soția lui Peter, Maijlis. Se recăsătorise cu un bărbat cu aproape zece ani mai în vârstă decât ea, care muncea în lagărele din afara orașului. Tăia pini și mesteceni din păduri și îi trimitea la fabrici, ca să facă din ei cherestea.

Ședeam în bucătăria ei, bând cafea tare și neagră și mâncam din prăjitura proaspăt scoasă din cuptor. Era ima-

ginea desăvârșită a unei casnice și mi-am dat seama c-o invidiam pentru casa ei confortabilă, pentru cuptorul electric și părul său blond. Eram îmbrăcată în pantalonii cu care mă obișnuisem, iar părul negru, care-mi trăda originile, era împletit lejer într-o coadă groasă, la spate. În raport cu Maijlis mă simțeam necizelată și stângace. Aștepta un copil, avea burta rotundă, sânii plini, iar obrajii i se rumeniseră, căpătând nuanța obrajilor unei mame. Cât timp vorbeam, mâinile i se îndreptau absente spre copilul care-i creștea în pântece, mângâindu-l prin materialul rochiei cu flori și prin șorțul de bumbac, plin de făină.

Câteva săptămâni mai târziu, într-o după-amiază de la sfârșitul lui noiembrie, stăteam în casă. Ploaia torențială se scurgea pe ferestre, iar norii negri se lăsaseră până jos. Atunci am văzut-o pe Emily făcând același gest ca Maijlis.

Stătea și privea pe fereastră, spre apă, spre spațiul în care ploaia și Lacul se contopeau. Și-a dus mâna involuntar spre burtă. Am văzut mișcarea cu coada ochiului și am ridicat ochii din carte ca s-o privesc. Într-o clipă mi-am dat seama ce anume-mi atrăsese atenția și atunci mi-am adus aminte de Maijlis. Realizând despre ce e vorba, m-au trecut fiori pe șira spinării; pielea mi s-a înfierbântat, iar gura mi s-a uscat. Am privit-o pe mama. Mi-a întors privirea, dar mai apoi nu și-a îndreptat-o spre Emily, ci m-a privit în ochi îndeajuns încă să-mi transmită că își dăduse seama, apoi a continuat să curețe cartofi.

Emily a simțit c-o privesc atent și s-a întors spre mine. Ochii ei aveau culoarea cerului, a Lacului. Străluceau din nou. Știa. După câteva zile, s-a reapucat de pictură.

Mama și cu mine nu am vorbit despre asta, decât o dată, la mijlocul lunii februarie, când burta lui Emily se umflase atât de tare încât nu mai aveam cum să negăm sarcina. Emily era afară, îmbrăcată cu o haină călduroasă și stătea în marea

întindere albă care cuprinsese împrejurimile și făcuse Lacul să amuțească. Mama o privea pe fereastră. O privea, pur și simplu, iar de data aceasta nu avea mâinile ocupate.

– Există o plantă, a spus ea. Am putea să fierbem un ceai.

– E prea târziu, am răspuns.

– Copilul ăsta va fi o povară.

Mâinile-i erau în continuare libere.

– Am avut și poveri mai grele.

A luat o cârpă și a început să șteargă de praf barometrul de pe perete și lampa cu kerosen de pe birou.

– Nu e povara noastră.

Nu fusese niciodată o femeie afectuoasă, caldă; nu-i stătea în fire, iar moartea tatei stinsese chiar și acele puține sentimente care-o animaseră. Dar când am auzit-o vorbind așa despre copilul lui Emily, indiferent cum ar fi fost conceput sau cine ar fi fost tatăl, m-a întristat la fel de mult ca situația lui Emily. Totuși, era nepotul ei.

– O să găsim o soluție, am răspuns. Mereu găsim.

Și n-am mai vorbit despre asta.

N-am luat în calcul ideea de a o duce pe Emily în oraș, s-o vadă un doctor. Nici n-am fi avut cum. Pentru asta ar fi trebuit să facem o călătorie istovitoare până pe Silver Islet, încălțate cu tălpicii pentru zăpadă, apoi cu sania trasă de câini până în oraș. Mama își ocupa timpul cu tot felul de îndeletniciri, făcându-se nevăzută de câte ori venea cineva în vizită pe insulă, ceea ce nu se întâmpla foarte des. Acum realizez că se ascundea de ochii curioșilor și de aceia puși pe speculații, în special de oamenii care aflaseră de dispariția misterioasă a bunicului tău. Pe vremea aceea, nu se cădea ca fetele să aibă copii înainte de căsătorie, indiferent de circumstanțe, și se pare că familia noastră nu făcea excepție de la regulă. În timpul iernii eram protejați de izolare, dar curând avea să vină primăvara, iar odată cu ea, copilul. Și, chiar dacă ne aflam

acolo, departe de lume, pe mica noastră insulă de pe mijlocul unui mare Lac, ne-aveam cum să ținem un copil departe de ochii lumii. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult la asta. Ne pândea un mare pericol, pe care eu nu-l anticipasem.

Îmi făceam griji că pe Emily ar fi putut-o îngrozi gândul că în ea creștea un copil. Că poate avea să-l disprețuiască, din cauză că era o amintire a calvarului prin care trecuse. Nu era cazul. Într-o seară, în timp ce stăteam amândouă întinse în pat, m-a luat de mână și mi-a pus-o pe burta ei, ținând-o lipită de pielea ei caldă, până când bebelușul s-a mișcat. Mi-a crescut pulsul. În pântecele surorii mele creștea o nouă viață și, după toate greutățile și morțile care ne înconjuraseră, era bine, era minunat și speranța renăștea.

Reacția lui Charlie a fost una neașteptată.

S-a întors pe insulă în aprilie, după ce gheața s-a topit îndeajuns încât să-i permită lui *The Red Fox* să navigheze. Am urmărit apropierea vasului dinspre nord. Avea pânzele întinse, ca să mai domolească valurile. Mi-l imaginam pe fratele meu stând pe punte, încercând să-și țină echilibrul în timp ce vasul se apleca într-o parte, iar vântul urla prin velatură. Apa răspândită de valuri îl stropea pe față și trebuie să se fi simțit în largul lui, pe Lacul iubit. Ar fi fost dificil să aducă barca pe uscat în apropierea farului și am văzut că se îndreptau spre port. Nerăbdătoare, n-am putut aștepta să ajungă pe cărarea care ducea spre far și i-am ieșit în întâmpinare. Eu și mama ne-am repezit pe debarcaderul din lemn ca să prindem frânghiile aruncate și să le legăm de tacheți, ca să ajungă mai repede la noi. Charlie a sărit din barcă înainte să fie strânse bine, îmbrățișându-mă puternic și sărutând-o cu vioiciune pe mama pe ambii obraji. Emily a rămas pe țărm, așa cum făcea de obicei, după care s-a furișat în hangarul pentru bărci. El a mers spre ea, iar zâmbetul larg i-a pierit după ce-a observat

ceea ce nu avea cum să nu observe. Mă privea întrebător, chiar în timp ce ea îi accepta forțat îmbrățișarea șovăielnică.

N-am vorbit despre asta pe drumul spre far.

La început, am fost plini de vervă, povestind întâmplări din anii petrecuți departe unii de ceilalți, am ascultat povești despre perioada pe care-o petrecuse în Anglia și despre oamenii pe care-i cunoscuse acolo. Charlie nu ne pomenise nimic în scrisorile lui despre vreo rană, dar avea brațul bandajat, iar mâna îi era sucită într-un mod ciudat. Când l-am întrebat despre asta, a ridicat din umeri.

– Nu-i nimic. Pe bune.

Am aflat mai târziu că nu se rănise pe front, ci cu câteva seri în urmă, pe o alee întunecoasă din spatele unei taverne. Era una din metehnele noului Charlie. Pe măsură ce ne apropiam de far, ne-am oprit din vorbit. Ascultam, de parcă ne-am fi așteptat să auzim vocea lui Peter și a tatei. Charlie nu mai fusese acasă de când murise tata și am lăsat liniștea să se așternă și amintirile să ne cuprindă.

În aceeași seară, Charlie m-a încolțit în depozitul de combustibil, când mama și Emily nu erau de față.

– Ce mama dracului se întâmplă? m-a întrebat.

M-a suprins că mirosea a alcool. Tata bea rar și păstra coniacul doar pentru momentele în care corpul simțea nevoia să fie încălzit atât pe dinăuntru, cât și pe dinafară. Și când bea, n-o făcea niciodată în prezența mamei. Mama urma încă principiile educației sale stricte și nu îngăduia prezența alcoolului în casă. Nu mă așteptasem din partea lui Charlie să aducă băuturi alcoolice pe insulă și să facă din consumul lor o obișnuință.

– Al cui e?

Cum să spui o asemenea poveste? Am încercat. Am bâiguit ceva până când am reușit să înșir cuvintele în propoziții și i-am spus cât am putut. I-am povestit despre Everett, despre

cum am găsit-o pe Emily bătută, cu vânătăi și sângerând. Nu i-am spus despre vânătorul de blănuri, despre David și de faptul că îl împușcase pe Grayson. Nu i-am explicat ce fusese cu plecarea bruscă a ajutorului de paznic și nici el nu m-a întrebat.

– Și tu unde dracului ai fost? m-a întrebat, cu o privire mânioasă, acuzatoare. Limba i se împleticea în timp ce se străduia să pronunțe cuvintele. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu l-ai ținut pe nenorocitul ăla departe de ea?

Îmi pusesem aceeași întrebare de o mie de ori, dar a fost cumplit de greu să o aud din partea lui. Și-a apropiat fața de a mea. Am închis ochii, ca să nu-i mai văd privirea disprețuitoare, simțindu-i saliva cum mă împroșca în timp ce vorbea.

– I-ai permis... le-ai permis să ne facă de rușine.

Am ridicat privirea spre el, simțind că încep să mă enervez și eu. Cum îndrăznea să dea vina pe Emily pentru ceea ce se întâmplase?! M-am încruntat, dar n-am reușit să opresc valul de indignare care a urmat.

– De ce dracului n-ați scăpat de el? Voi trei ați fi putut găsi o soluție.

Îi venea să-mi dea o palmă. A vrut să plece, dar s-a oprit și s-a întors.

– Uită-te la tine. Uită-te la tine, cum te porți de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic, de parcă nu s-ar fi schimbat nimic. De parcă Peter nu s-a prăpădit. De parcă tata o să apară data viitoare când vine *The Red Fox* în port, o să se-așeze din nou în scaun și o să-și aprindă pipa, ca și cum l-am fi așteptat cu toții, să dea dracii! N-o să se întâmple așa, Lizzie!

A clătinat din cap.

– Și-acum mai e și asta. Cum ai putut să lași să se întâmple așa ceva?! Ce-o să faci acum?

După aceea s-a întors și a pornit spre far pe o cărare șerpuită, trântind ușa în urma lui. Am rămas o clipă pe loc, uitându-mă

încotro o luase. Mă pregăteam să mă reapuc de lucru și l-am văzut din nou, chinuindu-se să care scaunul tatei câțiva pași, până la casa ajutorului de paznic, în care a intrat, făcându-se nevăzut. N-a mai ieșit până a doua zi. Era de parcă nici nu se întorsese acasă. Ne lăsase pe mine și pe mama să ne ocupăm de far, așa cum făcusem atâta vreme în lipsa lui, iar în sufletul meu s-a născut un dor nestins de omul care fusese odată fratele meu.

Mi-am dat atunci seama că acel Charlie, care plecase de atât timp, acel băiat hotărât să-și răzbune fratele, nu se mai întorsese acasă. Charlie acela murise. În schimb, noul Charlie trecuse pragul casei încărcat de toată ura și toate prejudecățile care mocniseră în tranșeele Europei. Ceva se schimbase în relația noastră și în relația lui cu Emily. Poate că era din cauza războiului sau a băuturii. Poate că acum nu mai putea tolera particularitățile care o făceau să fie... ea însăși. Și asta complica foarte mult situația pentru noi două.

După câteva zile, a părut să accepte fără tragere de inimă noua realitate, ducând la îndeplinire ce-i revenea din treburile casei, atât cât îi permitea brațul rănit, luând masa cu noi, în camera de sub far, dar furișându-se în cele din urmă, cu o sticlă de whisky, ca să stea singur în cabana ajutorului de paznic, în bătaia curenților. Mi-a dat o senzație de liniște, ce era însă înșelătoare.

Pe Emily au apucat-o durerile într-o zi călduroasă de primăvară de la începutul lunii mai. În zona Lacului, anotimpurile își intrau mai târziu în drepturi. Erau ani în care zăpada rămânea ascunsă pe alocuri în scorburile umbroase din pădure, în timp ce plantele se străduiau să răsară ca să dea de lumina soarelui. La fel a fost în anul acela. Eu și Emily căutam ferigi prin mlaștină. Se mișca încet, trupul său mărunt fiind apăsat de greutatea copilului.

M-a luat prin surprindere. Mergeam împreună printr-o mlaștină unde se găseau lăstarii de ferigă, pe drumul ce se

întinde între far și portul destinat bărcilor. S-a oprit din cauza unei contracții, sprijinindu-se de un copac, în timp ce un spasm îi străbătea tot corpul. N-a strigat de durere. Înaintasem deja câțiva metri pe cărare, când deodată mi-am dat seama că nu mai era lângă mine. M-am întors ca să mă uit la ea, să văd de ce rămăsese în urmă și am realizat că-i venise sorocul, dar cu toate astea am întrebat-o:

– E copilul, Emily?

A încuviințat.

Am mers alături de ea și am luat-o de braț, ca s-o sprijin în timp ce ne întorceam la cabană. Mă bazam pe mama, că va ști ce-i de făcut. Mai asistase la nașteri. Cunoștea miracolul aducerii pe lume a unui nou-născut. Era o persoană pragmatică. Dar Emily n-a mai vrut să înainteze. Contracția a trecut, iar ea și-a îndreptat spatele, înaintând pe cărare, îndepărtându-se de cabană și intrând mai adânc în pădurea întunecată. Mi-am dat seama că avusese contracții de ceva vreme și că fusese neliniștită pe timpul nopții nu doar din cauza stării proaste prin care trecea. Intrase deja în travaliu. I-am spus că trebuia să ne întoarcem, că trebuia să stea în pat, că aveam nevoie de mama. Dar a clătinat din cap și a continuat să meargă.

Neștiind ce altceva să fac, am urmat-o.

A rămas pe cărarea care ducea spre port, oprindu-se ca să se sprijine de peretele hangarului, pentru că începuse o altă contracție. Când i-a trecut, a mers în partea cealaltă, pe plaja de pe insula Porphyry, unde s-a așezat și-a început să privească spre insula Dreadnaught. Am petrecut acolo mai mult de o oră. Măsuram timpul în funcție de contracțiile regulate ale travaliului ei, abia perceptibile. Respira repede și-și încleșta mâinile. S-a stârnit o briză ușoară, proaspătă și caldă, ce purta cu ea promisiunea unor zile mai blânde, însă odată cu aceasta am început să simt frigul strecurându-se pe sub haine și ajungând la piele. Emily părea mulțumită, dar eu

eram neliniștită și i-am cerut din nou să ne întoarcem acasă, unde am fi stat la căldură și mama ne-ar fi ajutat cu deprinderile ei.

Când s-a ridicat în picioare i s-a rupt apa, revărsându-se pe țărm și dispărând în nisipul zgrunțuros și negru. Apoi s-a întors spre mine, cu acei ochi cenușii-închis ce mă implorau, dar nu știam ce voia de la mine. Farul era prea departe, prea departe ca să o las, să fug ca să-l caut pe Charlie sau pe mama. Eram nehotărâtă, nu știam cum să fac s-o duc înapoi, cât de repede aș fi putut aduce ajutoare, când deodată ea s-a prăbușit pe plajă, scoțând gemete înfundate în timp ce-și strângea hainele.

Am îngenuncheat lângă ea. Nisipul negru absorbise ceva din căldura soarelui, dar nu era un loc potrivit pentru aducerea pe lume a unui copil. Îmi doream o sobă, un pat, prosoape, apă și pe mama. Îmi făceam griji pentru Emily, pentru copilul nostru.

– Uite, Emily, dacă reușești să ajungi până la hangarul pentru bărci, pot să te împing cu căruciorul până la far. Trebuie neapărat să ne întoarcem. Trebuie neapărat să...

Clătina violent din cap în timp ce o mai cuprinsese o contracție, care a ținut-o mult, Emily prinzându-se de mine și lăsând capul pe spate pentru a scoate un geamăt din toată ființa ei. Dincolo de acesta, puteam auzi freamătul Lacului, în timp ce valurile sale se loveau de stânci și ajungeau pe țărm. Nu aveam de ales.

Mi-am scos haina și am întins-o pe pământ, ghemuindu-mă pe ea și luându-mi sora în brațe. Se sprijinea de mine, cu spatele lipit de corpul meu. Țipetele ei se amestecau cu acelea ale pescărușilor de deasupra noastră. Eram îngrozită, iar lacrimile-mi șiroiau în timp ce spatele i se arcuia cu fiecare spasm. Eram sigură c-aveam s-o pierd, sigură că acel copil avea s-o rupă-n două. Dar corpul ei știa ce să facă, iar ea îi

urma ritmul. Când i-a venit sorocul, și-a adunat forțele, și-a tras genunchii la piept și a băgat mâna sub fustă, ca să ajute copilul să vină pe lume, după un ultim șuvoi de apă și sânge.

A strâns copila la piept, băgând-o sub haină, sub bluza ei, ținând-o lipită de piele, cuibărind-o între sâni. Știam destule despre nașteri ca să mă aștept la un plânset atunci când copilul avea să respire, așa că mi-am ținut respirația. În cele din urmă, am auzit-o gângurind de două ori, i-am văzut pieptul micuț mișcându-se sus-jos, degețelele roz și i-am auzit plânsetul răspândindu-se printre copaci. Emily a privit-o. A privit-o la fel ca pe floarea de căldărușă, atentă la fiecare detaliu: părul negru lipit de cap, ochii negri care clipeau, încrețiturile de la picioare și brațe, forma urechii. I-a urmărit cu degetul conturul feței, apoi i-a luat căpșorul în palmă, mișcând-o ușor pentru ca gurița în formă de arc să prindă un sfârc și să înceapă să sugă.

Am început să râd. Era perfectă. Cu totul perfectă și era a noastră.

Atunci am auzit-o pe Emily vorbind. Pentru prima dată, singura dată. Deși cuvântul nu era clar nici pe departe, fiind rostit de o voce care până atunci scosese doar sunete rare și nedefinite, am știut fără niciun dubiu ce spunea – „Anna".

47

Morgan

– Faceți mișto de mine, nu?

După expresia feței, îmi dau seama că nu glumește. Nu cred că-i genul de om care să glumească în legătură cu așa ceva.

– Chiar e o coincidență interesantă, nu-i așa? mă întreabă în replică. Of, Morgan, a trecut atât de mult timp, încât uneori mă întreb dacă nu cumva îmi joacă mintea feste. Dar când mă gândesc că asta – ridică jucăria argintie și o scutură ușor – a aparținut unui bebeluș cu același nume, ei bine...

Vocea i se pierde.

– Nu știu cum am ajuns în posesia ei. Probabil că i-a fost dată lui Peter sau lui Charlie...

Nu spune că e posibil s-o fi primit ea. Știe că nu e a ei. Dacă ar fi fost, și-ar fi amintit-o. Poate că are dreptate, poate c-a fost un cadou, dar de ce ar da cineva o jucărie din argint, pentru bebeluși, cu numele altui bebeluș pe ea? Sau de ce-ar ține-o ascunsă, chiar dacă era doar o jucărie primită de pomană?

Nu conta. Emily avea un bebeluș. Indiferent care-i era numele, bătrânica avea o nepoată pe undeva. Al naibii de interesant.

– Unde e bebelușul lui Emily... Anna, acum?

Tace, de parcă e prea dureros să-și aducă aminte. Pune jucăria înapoi în poală, peste jurnalul îmbibat cu apă.

48

Elizabeth

Oricât de romantică ar părea ideea de a da naştere unui copil pe nisipul vulcanic al unei insule, lângă apa purificatoare a Lacului, sub cerul de primăvară de un albastru pastelat, cu pescărușii rotindu-se deasupra capului, realitatea era alta, așa cum aveam să aflu curând. Emily a început să tremure. Corpul îi era stors de vlagă, iar briza rece nu înceta să bată, dinspre apă. Știam că nu puteam rămâne acolo. Anna era cuibărită lângă mama ei, mulțumită, cu capul pe pieptul ei, ascultând bătăile inimii care-i fuseseră cântec de leagăn luni de zile, învelită între straturile hainelor lui Emily şi ale mele. Emily era slăbită. Am ajutat-o să se ridice în picioare și s-a sprijinit de mine. Am trecut în partea cealaltă, spre port. De-acolo, am ajutat-o să urce împreună cu copilaşul nostru în căruț și am pornit în călătoria către far, spre căldura cabanei, spre mama și spre Charlie.

De îndată ce-am văzut clădirile albe, am început să-i strig, un strigăt de ajutor, marcat de efort. Charlie a venit primul,

făcând doar o pauză scurtă ca să se uite la noi; eu, neavând haină pe mine, tremuram și aveam o privire îngrijorată, care luase locul încântării pe care-o simțisem la naștere. Emily, învelită și în haina mea, și în a ei, stătea în cărucior. Mama a apărut în pragul cabanei. L-a văzut pe Charlie ducând trupul micuț al lui Emily, a aruncat doar o privire la sângele proaspăt care-i păta fusta și a intrat înapoi în casă, târșâindu-și picioarele.

Charlie a întins-o pe Emily pe pat, iar mama a înaintat anevoios, întinzând mâinile-i dibace, ridicând faldurile fustei și încruntându-se la sângele proaspăt care-i păta hainele și i se scurgea dintre picioare. Nu și-a dat seama că se născuse copilul, nu-l văzuse ascuns sub straturile de haine. În ciuda excentricităților lui Emily, nu se așteptase niciodată ca ea să fi ales unde și cum să aducă pe lume copilașul nostru și să dea dovadă de o putere pe care niciunul dintre noi nu ar fi putut să și-o închipuie vreodată.

Scâncetele nou-născutei au oprit-o pe mama, care scotocea prin haine.

– S-a născut? a întrebat ea, surprinsă, dând la o parte hainele ca să se vadă bebelușul.

– Da, *ea* s-a născut, am răspuns eu. Am început să tremur, picioarele fiind slăbite de emoție și de efort și, cu ultimele puteri, m-am ținut să nu mă prăbușesc pe podea.

– O cheamă Anna.

Mama m-a privit, iar în privirea ei am citit milă și înțelegere, ca și cum fusese un incident neplăcut pe care l-am fi putut evita. A înnodat repede cordonul ombilical și l-a tăiat, a pus placenta într-un bol și s-a întins să ia copilul de la Emily. Sora mea s-a opus.

Mamei nu i-a picat bine. Ea nu fusese atinsă de miracolul nașterii Annei, ca mine. Nu vedea frumusețea și speranța întruchipată în acel trupușor desăvârșit. În schimb, părea

iritată, dezamăgită, privind silueta măruntă a nepoatei odihnindu-se confortabil în brațele fiicei sale.

– Dă-mi-o mie.

Vocea-i era blândă și fermă, dar Emily a strâns mai tare copilul la piept și a clătinat din cap.

Charlie a ieșit la iveală din întuneric și a aruncat o privire spre Emily și spre copil. Apoi a plecat. Ne-a întors tuturor spatele și a plecat, trântind ușa în urma lui.

Mama a dus mâinile lângă corp și a rămas pe loc tăcută, cu o expresie de exasperare, gânditoare, și m-am temut c-avea să-i smulgă lui Emily copilul din brațe. Am pășit în spațiul dintre ele și m-am aplecat să iau hainele și să pun în locul lor o pătură. M-am întors și m-am ocupat de sobă, cu mâinile tremurând în timp ce încercam s-aprind chibrit după chibrit, până când am reușit să mențin flacăra suficient de mult, încât s-o apropii de amestecul de iască și surcele din vatră. Când au luat foc, în sfârșit, am scormonit în sobă ca să împrăștii căldura în toată camera, apoi am pus apă la fiert în ibric. Încă-mi tremurau mâinile.

Mama s-a îndepărtat în cele din urmă de pat, târșâind picioarele, s-a așezat în scaunul ei și s-a apucat iar să tricoteze. Am început să trebăluiesc prin bucătărie, ascultând andrelele lovindu-se într-un ritm constant.

În ultimele luni, pe măsură ce burta lui Emily creștea și zilele se lungeau, iar noi ne ocupam cu diverse lucruri pe timp de seară ca să mai treacă timpul, mama se apucase să tricoteze ciorapi pentru soldați. Cu ajutorul acelor forma un pătrat frumos, petrecea firul prin ochiul împletiturii cu migală, răsucea materialul pentru a face glezna și la final făcea clinul pentru vârf. Așadar, mama făcea ciorapi. Nu pături. Nici trusouri. Nici pulovere. Nici salopete. Nici nu-l învățase pe Charlie cum să facă un leagăn sau pe mine cum să croiesc pijamale. Mama, pe a cărei experiență mă bazasem ca să fac

față nașterii, bebelușului, perioadei maternității, mama, ale cărei mâini trebăluiau mereu, nu se pregătise deloc pentru nașterea copilului lui Emily.

Pe măsură ce auzeam sunetul andrelelor, m-am înfiorat. În acea cameră încălzită de flăcările sobei, în care o femeie-și alăpta copilul nou-născut, iar mama ei stătea deoparte, la distanță, tricotând ciorapi, am realizat un lucru.

Mama nu avusese de gând s-o lase pe Emily să păstreze copilul.

Emily, care văzuse mereu mai multe lucruri decât mine, înțelegea ce era dincolo de cuvinte. Știa. Știa îndeajuns cât să fi fugit de confortul patului și de pereții din lemn ai cabanei, care țineau vântul la distanță. Știa ceea ce mie-mi scăpase. Știa ceea ce eu nu știam: că n-avea cum să găsească un refugiu în mâinile pricepute și trecute prin viață ale mamei.

„Ar fi trebuit s-o lași să moară."

Emily știa. Iar copilul se născuse. Fetița avea un nume. Sugea la pieptul mamei ei.

După o vreme, Emily m-a lăsat să iau fetița din brațe. Am îmbăiat-o cât de bine am putut într-un lighean, ștergând cu blândețe resturile de placentă de pe ea, înainte de a o înveli frumos în prosoape. Am îmbăiat-o și pe Emily, i-am scos fusta și bluza și le-am înmuiat în găleți cu apă, le-am frecat până s-au curățat și le-am întins afară, să stea în briza Lacului. Ea refuza să se îmbrace și stătea goală în pat, încălzită de flacăra portocalie din sobă, cu Anna cuibărită la sânul ei. Le-am urmărit învățând să se iubească.

La căderea nopții, Charlie a fost cel care a aprins farul. I-am auzit pașii greoi urcând scările și pășind pe podeaua de lemn a galeriei. Când a terminat, a coborât din nou, anevoie, și a ieșit pe ușă, fără să ne spună un cuvânt sau măcar să ne arunce o privire. Mama a pregătit cina în tăcere. Tot în tăcere am și mâncat.

Am încropit un leagăn dintr-un sertar al noptierei, i-am golit conținutul pe podea și l-am căptușit cu o pătură din lână și cu cârpele moi și curate cu care lustruiam farul. L-am pus pe podea, lângă patul nostru și am așezat-o pe Anna cea adormită, mică și desăvârșită, în el. Epuizate, Emily și cu mine am adormit, legănate de ritmul farului și de corul familiar al broaștelor care cântau în mlaștină.

Deși l-am auzit pe Charlie intrând câteva ore mai târziu și apoi urcând scările spre far, nu l-am auzit că se oprise lângă patul nostru înainte de a ieși. N-am auzit nici zgomotul motorului extern în timp ce *Sweet Pea* se îndepărta de țărm, îndreptându-se spre luminile răzlețe ale cătunului Silver Islet, ducând cu el bebelușul înfășat și așezat în leagănul improvizat la picioarele lui.

49

Morgan

Ce dobitoc! Ce dobitoc ordinar! Înțeleg de ce nu a mai vorbit cu el timp de șaizeci de ani.

– Anna, rostește ea numele, din nou. Ce coincidență! Ce coincidență tristă și tragică!

Nu sunt convinsă că-i o coincidență.

***

Nu observă când iau jurnalul cu mine, la plecare. O conduc înapoi în camera ei și mă prefac că-l pun pe masă, lângă celelalte și mă asigur că jucăria face cât mai mult zgomot când o las jos. Le-a spus că nu merge-n sufragerie să ia cina – că vrea să fie lăsată în pace. Cu toții știu ce s-a întâmplat. Îi spun din nou că-mi pare rău. Mi se pare că așa se cade. Apoi plec, lăsând-o în cameră, în scaunul tatălui ei.

În instrucțiuni scria să bag jurnalul în congelator. Voiam să-l pun într-o pungă mare de orez, cum a făcut Laurie cu

telefonul când l-a scăpat în chiuvetă în timp ce spăla vasele. Dar când caut pe Google „cum se usucă o carte udă sau umedă", găsesc site-ul bibliotecii Universității din Michigan unde scrie s-o bag imediat în congelator. Jurnalul nu e ud leoarcă. E doar umed și paginile s-au umflat. Mă întreb când au găsit cadavrul lui Charlie, cu jurnalul și jucăria în buzunar. S-ar putea să fi fost ieri sau chiar mai înainte. Așa că fac cum scrie pe site și-l bag în congelator. Cât se congelează acolo, lângă calzone[1] și înghețata de vanilie, am timp să găsesc celelalte chestii de care am nevoie.

Trebuie să fac asta în etape, deci mă duc în camera mea și golesc măsuța, ca să pot lucra acolo. Pun pe jos un strat de ziare, iau uscătorul de păr și pregătesc o rolă de prosoape de hârtie. Habar n-am cât durează să congelezi o carte și verific congelatorul atât de des că Bill începe să se enerveze. Mă gândesc că odată ce s-a întărit e gata, așa că iau jurnalul și-l duc jos, în camera mea, cât de repede pot. Pornesc uscătorul și-l îndrept ușor spre prima pagină din interior, mișcându-l înainte și înapoi ca să usuc umezeala rămasă în urma dezghețului în partea de sus a paginii. O netezesc cu mâna, sperând să nu fac dracu' ceva greșit. Mă gândesc c-oricum n-are cum să-i facă mai rău decât Lacul. În plus, domnișoara Livingstone nici n-o să-și dea seama. Odată ce jurnalul s-a dezghețat suficient de mult încât să fie din nou ud, așez o bucată dintr-un prosop de hârtie între paginile uscate și cele ude și îl bag din nou în congelator. Trebuie să aștept să se congeleze din nou ca să merg mai departe.

Laurie și Bill nu-mi dau voie să fumez în casă. Nu-s atât de tâmpiți încât să nu-și dea seama că mai fumez câteodată și, deși li se cam fâlfâie, mă obligă să merg afară, pe terasa din spate sau pe trepte casei. Oricum, de cele mai multe ori nu mă

[1] Tip de pizza „împăturită", foarte popular în Italia (n.tr.)

deranjează. În felul ăsta am ocazia să ies din casă și să scap de zgomotul televizorului care-i pornit non-stop și de cicălelile ălorlalți puști. Mă hotărăsc să ies afară și să-mi aprind o țigară, în timp ce aștept să se congeleze din nou jurnalul. E o noapte de-aia în care se simte mirosul iernii. E un iz care n-are nimic de-a face cu mirosul de flori și de rahat de câine, de primăvară sau cu frunzele ude, mucegăite, din timpul toamnei, dar îți dai seama c-o să ningă doar după cum e aerul, după cum miroase. Sting țigara înainte s-o termin, doar ca să trag mirosul ăsta în piept.

***

Îmi ia mult timp să usuc jurnalul. Mai mult decât mi-aș fi închipuit. Dar am răbdare și paginile încep să se desfacă, încet-încet. Pot să disting ceva din scris, deși cerneala s-a întins. Citesc, pe măsură ce desfac paginile. Sunt chestiile obișnuite despre care scria paznicul farului. Detalii despre toate navele și ce făcea ca să țină farul în funcțiune. De câteva ori îi pomenește pe Charlie și pe Peter. Scrie despre cum îi ducea la pescuit, despre cum ocoleau insula și mergeau la vânătoare de reni. Ajung în sfârșit la partea cu nașterea domnișoarei Livingtone și a lui Emily.

Sâmbătă, 16 mai 1925 – Lil a născut astăzi, cu o lună înainte de termen. N-am avut timp s-o ducem în oraș, așa că n-a beneficiat decât de ajutorul meu oarecum limitat, eu fiind un nepriceput. Avem parte de o binecuvântare dublă – am fost surprinși de venirea pe lume a unor gemene! Două fetițe cu părul și ochii negri. Sunt mici și par foarte fragile, fiind născute prematur, dar astfel s-ar explica graba lor de a veni pe lume. Lil se simte bine. O să avem grijă de ele și sperăm la ce-i mai bun. Le-am botezat Elizabeth și Emily.

Aflu că gemenele nu doar c-au supraviețuit, ci au prosperat, hrănindu-se des, devenind gălăgioase și foarte solicitante în raport cu mama lor. Toată lumea era, așadar, obosită, iar micul Peter era cel care îi ajuta deja la treburi. Spune că gemenele erau de nedespărțit; cea mică, Emily, nu suporta să fie despărțită de Elizabeth nici măcar o clipă și făcea un scandal monstru. Cred că Emily avea nevoie de Elizabeth chiar și la o vârstă atât de fragedă.

Data inscripționată pe misteriosul mormânt de pe insula Hardscrabble e 29 noiembrie 1926. Vasul *Kelowna* s-a scufundat în decembrie 1926. Mai am de făcut multe drumuri până la congelator cu jurnalul, chiar foarte multe, până s-ajung la paginile-alea.

O să am nevoie de un pachet de țigări.

***

E trecut de mult de miezul nopții. În casă e liniște. Repet procedura – congelează, usucă, absoarbe, congelează, usucă, absoarbe... sunt la jumătatea jurnalului, dar tot mai am câteva luni până la scufundarea vasului *Kelowna*.

Paznicul farului descrie o viață idilică. Fetițele cresc. Trece un an și ajung amândouă la etapele esențiale din viața bebelușilor: rostogolirea, zâmbetele, mersul târâș. Între timp, sunt înlocuite pervazurile de deasupra șemineurilor, e livrat kerosen și se fac reparații. De-a lungul iernii nu se petrec evenimente importante. În acel an, îl învață pe Charlie să citească, folosind teancuri de ziare vechi, pe care le primește câteva săptămâni la rând. Vânează reni și căprioare. Sezonul de transport lacustru se deschide târziu și adesea au parte de furtuni cu descărcări electrice violente. Marchează ziua de naștere a gemenelor, dar nu cu cadouri și tort, ci cu o simplă notă în calendar la luna mai 1926, în care scrie că au un an. Pare să

fie mai încântat de fiicele lui decât a fost de băieți, pentru că vorbește mai des despre ceea ce fac. Mai ales despre Emily. Se vede de la o poștă că e favorita lui.

Vineri, 16 iunie – Azi am luat o bărcuță cu vele care va înlocui barca veche, spartă, pe care-am avut-o înainte. E sprințară tare și va fi grozavă la călătorii și pescuit. I-am spus Sweet Pea. *Gemenele-au pornit deja pe picioruşe. Elizabeth e mult mai puternică și mai mare decât Emily, dar Emily a învățat mai multe cuvinte și le folosește uneori obositor de des. A devenit umbra mea, se ține după mine peste tot în timp ce muncesc, dar nu se îndepărtează niciodată prea mult de Elizabeth.*

Trebuie să se fi schimbat ceva. Domnișoara Livingstone spune că Emily n-a vorbit niciodată. Cu excepția unui cuvânt, numele fiicei ei. Anna.

Sâmbătă, 10 iulie – N-a mai plouat de trei săptămâni. Merg aproape în fiecare zi în grădina de cartofi, s-o ud. Charlie e mereu dornic să mă însoțească și-i plac în mod deosebit excursiile cu Sweet Pea. *Se anunță a fi un navigator destoinic.*

Luni, 9 august – Recolta de mure nu e bogată anul acesta, dar am petrecut câteva zile lungi pe insula Prințului Edward, la cules. Copilele se distrează, jucându-se ore-n șir cu bețe și pietre, în timp ce Lil culege fructe și le dă fetelor, umplându-le gurile până de li se mânjesc buzele și obrajii. Sunt de nedespărțit și se pare că împărtășesc o legătură și un limbaj numai al lor. Emily, evident, e cea mai inteligentă dintre cele două. Mi se vâră în poală, îmi cere să-i citesc povești și se preface că citește și ea odată cu mine, într-o limbă de neînțeles, imitându-mi gesturile într-un mod cu totul și cu totul adorabil.

Ațipesc în jurul orei trei dimineața, cât timp jurnalul mai stă o tură în congelator. Dorm mai mult decât aveam de gând. Când mă trezesc, sunt încă îmbrăcată în hainele de zi, iar lumina lămpii de pe birou pare să-mi arunce o privire acuzatoare. Îmi ia ceva vreme ca să-mi dau seama ce fac și de ce zac ca o beție leșinată peste așternuturi. Afară e întuneric, deși s-a făcut dimineață de câteva ore bune. Cred că toată lumea a ieșit din casă, pentru că-i liniște; nu se-aude nici televizorul. Când mă uit pe fereastră, nu văd nicio mașină pe alee. Cred că sunt singură. Norii sunt joși și încărcați și niște picături albe sunt răspândite de bătaia vântului. Mă întorc la treaba mea. Nu mai trece mult și descopăr secretele pe care le-ascunde jurnalul. Dar nu sunt cele la care mă așteptam.

Joi, 18 noiembrie – O boală și-a făcut loc în casa noastră. Peter și Charlie au amândoi temperatură. Au stat în pat, când unul, când altul, tremurând sub mormane de pături și dând la o parte așternuturile cu picioarele când căldura îi copleșea. Sunt pe mâini bune. Lil le-a fiert tot felul de licori din ierburile care-atârnă în cămară și am încredere că se vor face bine în curând.

Duminică, 21 noiembrie – Băieții dau amândoi semne de înzdrăvenire. Febra le-a scăzut, dar sunt tot letargici și abia sorb niște zeamă. Le citesc dintr-un roman de Jules Verne, intitulat Douăzeci de mii de leghe sub mări. *Cartea îi distrează, deși sunt mai mult adormiți decât treji. Acum mă preocupă fetele. Au început să fie neliniștite și mă tem că ele sunt următoarele care vor fi lovite de boală.*

Luni, 22 noiembrie – Și Emily, și Elizabeth sunt destul de bolnave. S-au roșit la față din cauza febrei și refuză orice mâncare le dă Lil. Sunt foarte îngrijorat pentru Emily. Nu are puterea surorii ei. E atât de mică și de fragilă!

Congelează, usucă, absoarbe...

Sâmbătă, 27 noiembrie – Au trecut patru zile de când fetele s-au îmbolnăvit de febra asta. Sunt din ce în ce mai letargice. Spre deosebire de băieți, sunt pline din cap până-n picioare de o iritație puternică, roșie. Vremea e neplăcută, altfel le-aș lua pe toate cu Sweet Pea *și m-aș duce-în Port Arthur să caut un doctor. Lil face tot ce poate, iar chinul acestei boli, mai întâi cu băieții, apoi cu gemenele, începe să-și spună cuvântul. O ajut cât de mult pot. Sunt tot mai îngrijorat.*

Duminică, 28 noiembrie – Lui Emily i-a scăzut febra azi-noapte. Trupușorul ei a început să lupte cu boala, fiind ajutat de ierburile lui Lil. Elizabeth încă suferă. Trupul îi e cuprins de convulsii și respiră scurt și trăgând greu aer.

Luni, 29 noiembrie – Elizabeth a murit în această dimineață. Și-a dat ultima suflare la jumătate de oră după răsăritul soarelui. I-am luat trupul neînsuflețit din pătuț, de lângă sora ei. Emily e de neconsolat.

Am citit paginile pe măsură ce le uscam cu aerul fierbinte al uscătorului. Dar când citesc cuvintele-astea, îl opresc. Liniștea mă copleșește. S-a întâmplat atât de demult! Dar, cu toate astea, mă mișcă.

Dau la o parte următoarea pagină și pun o bucată de prosop de hârtie între ea și cea uscată, apoi pornesc din nou uscătorul de păr.

Marți, 30 noiembrie – Lil a dus-o în pat. Mă asigură că nu-i vorba decât despre oboseală, că nu e bolnavă, dar sunt îngrijorat. Fac un sicriu simplu din lemn pentru Elizabeth, și o voi îngropa aproape de hangarul pentru bărci. Emily plânge în

continuare. Țipetele ei sunt asemenea vuietelor vântului și-mi sfâșie inima. Nimic nu o poate consola. Am încercat de toate. Parcă ar fi murit o parte din ea. Mă tem și pentru viața ei.

Mi-am mutat proiectul pe masa din bucătărie, ca să fiu mai aproape de congelator. Am pe post de scrumieră o conservă goală, de ton, și e cât pe ce să dea pe-afară. Nu-mi pasă dacă se iau de mine că fumez în casă.

Congelează, usucă, absoarbe...

Sâmbătă, 4 decembrie – Mă minunez de cum merge viața, de încurcăturile destinului și ale norocului, de binecuvântările ce vin odată cu o nenorocire. E o întâmplare cu totul neobișnuită și sunt copleșit de vinovăție și în același timp ușurat. Ea e un dar din partea Lacului. A adus o viață. Nu mai pot da înapoi. O să scriu povestea pe pagina aceasta și o voi întoarce, ca să nu mă mai gândesc la ea.

Inima îmi bate repede. E data pe care-o căutam. Scrisul de pe pagina asta e mult mai greu de citit. Îmi dau seama că paznicul farului scria repede, formând cuvintele cu litere mari, cu bucle, litere care curg parcă împreună. Nu vreau decât s-ajung cât mai repede la sfârșit.

Plânsetele singurei mele fiice, scumpa mea Emily, m-au obligat să renunț la confortul casei și să ies în mijlocul celei mai cumplite furtuni pe care-am văzut-o în mulțimea de sezoane petrecute la acest far. Sau poate am fost atras de lupi – nu știu care dintre acestea două e adevărată. Între urletele vântului și bocetele singurei fete care a supraviețuit, i-am auzit urlând, parcă-și vorbeau între ei. Așa că mi-am luat pușca și am pornit pe țărmul estic, pentru a-i căuta. În timp ce mă cățăram pe stâncile alunecoase, am văzut o barcă îndreptându-se spre țărm. Părea goală, dar tot am intrat în apa înghețată, amestecată

cu zăpada viscolită, de-a înghețat și sufletul din mine. M-am prins de prova, întorcând barca înspre țărm și îndreptând-o spre plajă, luptându-mă cu valurile. Am reușit s-o trag destul de departe de apă încât să nu mai existe riscul de a sări așchii și, când mă chinuiam cu barca, am văzut cadavrul dinăuntru. Era al unei femei învelite într-o pătură de lână, înghețată bocnă și ghemuită pe fundul bărcii. Ochii negri tulburători îi erau deschiși și priveau fix în gol, iar părul roșcat îi încadra fața frumoasă, dar foarte palidă și buzele vineții. Nu m-am îndoit nicio clipă că era moartă, că plutea de ceva vreme, împinsă de vânt spre Porphyry Point. Am aruncat o privire spre plajă și apă, căutând urmele vreunei epave sau urmele altor bărci, dar n-am găsit nimic. Știam că nu o pot lăsa acolo, pradă stihiilor, așa că am urcat în barcă și am luat trupul neînsuflețit în brațe, având de gând să-l las în magazia pentru lemne până când se potolea furtuna. Când o ridicam, am auzit un plânset slab, al cuiva care parcă se sufoca. La început, am crezut că mă înșel, că viața încă mai curgea prin vinele femeii, și am sprijinit-o din nou de parapetul navei, dar ochii ei care priveau fix, în gol, mi-au confirmat că murise. Plânsetele se auzeau de sub așternuturile cu care era acoperită și am recunoscut ceva din plânsetele scumpei mele Emily. M-am grăbit să dau la o parte păturile. Era o copilă de vreo doi ani – mică și delicată, abia mai trăia. Am luat-o repede, am băgat-o sub geaca mea și m-am întors la far. Peter și Charlie dormeau. Lil făcuse febră; ochii lucioși i s-au deschis pentru o clipă când am intrat în cabană, dar n-au văzut nimic. Emily era în pătuțul ei. Plânsetele i se transformaseră în scâncete slabe și mă temeam că și ea se apropia de moarte. Știam că trebuia să încălzesc trupușorul pe care-l purtam cu mine și mai știam că moartea plutea în vântul care urla afară. I-am scos copilei hainele umede și am pus-o în pat, lângă Emily, în locul pe care-l ocupase cu atât de puțin timp înainte Elizabeth. În câteva clipe, plânsetele lui Emily au încetat. Temându-mă de ce era mai rău, m-am întors și le-am aruncat o

privire. Le-am văzut trupușoarele lipite unul de celălalt. Emily apucase un smoc de păr de-al celeilalte, atât de asemănător cu al surorii ei moarte.

Dar cealaltă m-a țintuit cu privirea. Copila nu plângea, dar ochii ei spuneau o mie de cuvinte. Mă tem c-am furat viața uneia pentru a reda viață celeilalte.

Are logică. Dumnezeule, totul are logică. Elizabeth e moartă și-ngropată. Bineînțeles.

Dar ceva nu e-n regulă. Nu pot să-mi dau seama exact ce. Jurnalul e din nou în congelator, dar mi-am pierdut răbdarea. Stau și aștept în bucătărie.

Marți, 7 septembrie – Ambele fete o duc bine. Mănâncă bine. Băieții continuă să-și adune forțele; Peter a îndrăznit să coboare din pat. Am căutat pe țărm urmele vreunei epave, dar nu am găsit nimic. Barca n-are însemne. Pot doar să presupun că nava de care aparținea a eșuat în zonă. S-ar putea să mai treacă multe zile până primim un comunicat. Am aruncat în apă trupul neînsuflețit al femeii. Am învelit-o în pânză și am legat pietre de ea. Nu sunt sigur de ce am făcut asta. Am îngropat-o și pe Elizabeth, dar nu așa cum îmi propusesem. Am dus-o pe insula Hardscrabble. Își doarme somnul de veci sub un morman de pietre, departe de cărările ce-ar putea conduce lumea, din greșeală, spre zona unde e înmormântată, într-un loc în care poate privi Lacul pentru eternitate, unde lumina farului îi luminează mormântul și unde va dormi fără să fie văzută.

Ceea ce e scris mai departe mă șochează întru totul. Mai reușesc să citesc doar ce scrie în partea de jos a paginii, apoi îmi iau repede lucrurile și ies în furtună, cu jurnalul înghesuit în rucsac și cu vioara sub braț. Trebuie neapărat să-i spun domnișoarei Livingstone.

Ea nu e Elizabeth.

50

Elizabeth

Stau sub duș, ținându-mă strâns cu mâinile de barele din crom prinse de pereții acoperiți de faianță. Apa curge de sus, ca dintr-o mie de pâraie, pe tot corpul meu. Închid ochii și ridic capul, dând voie picăturilor să mi se reverse pe față și să îmi pătrundă-n păr, până când acesta atârnă, ud și des, ca un râu plin de zăpadă din care apa picură, adunându-se în băltoace la picioarele mele și dispărând prin scurgerea din podea. Simt lupul cum pândește. Devine tot mai insistent, mă vizitează în fiecare zi. E răbdător. Stă și mă urmărește, așteptând. Mă șterg la ochi, dar mi se umplu imediat de apă și nu mă mai obosesc să-i șterg. Întind din nou mâna, pipăind peretele până când găsesc robinetul și-l întorc cât pot de mult spre dreapta. Mi se taie răsuflarea când simt apa înghețată, la fel de rece ca a Lacului. Ochii mi se deschid brusc din cauza șocului. Simt furnicături pe piele. Îmi crește pulsul.

51

Morgan

Doamne, ce ninge! Vântul e ca o mână înghețată care m-apucă prin geacă. Zăpada udă și grea mi se izbește de față și de ceafă. A acoperit deja străzile, lăsând o fleșcăială alunecoasă pe jos. E greu să mergi. Mașinile derapează la colțuri de stradă. Așa se întâmplă întotdeauna când vine prima furtună de zăpadă. Să mor eu, ăștia parcă uită să conducă. Dar trebuie să admit: i-o furtună straşnică, mai ales pentru perioada asta a anului.

Înima îmi bate cu putere și vreau să ajung cât mai repede la Boreal, dar autobuzele întârzie și trebuie să stau să aștept pe mizeria asta de vreme. Mi se pare că trece-o veșnicie până vine în sfârșit unul. Nu sunt mulți oameni în autobuz, iar șoferul mă lasă chiar în fața clădirii. Apuc să-i mulțumesc în timp ce ies în grabă pe ușă.

Când mă apropii de intrare, îmi dau seama că nu-i totu-n regulă. Apăs pe sonerie și stau acolo, tremurând, în timp ce vântul îmi viscolește zăpada pe lângă cap. Nu răspunde nimeni. Încerc și ușa, dar e încuiată. Normal că-i încuiată.

Mereu e așa. Dar mereu se-aude o voce hârâită în interfon, care-i ceartă pe toți care vor să intre. De ce nu-i acolo acum, exact când aș avea nevoie? Stau cu fața lipită de geam și arunc o privire înăuntru. Văd câțiva membri ai personalului tocmai în capătul holului. Stau în grup și vorbesc, iar unul dintre ei flutură din mâini și arată spre ușă. Dar nu mă văd.

– Hei! Hei!

Lovesc cu putere în ușă ca să le atrag atenția, dar au luat-o cu toții pe hol și eu rămân afară.

– Băga-mi-aș!

Dau un ocol și ajung în partea din spate a clădirii, trecând de gardul la care-am vopsit atâta. Acum se potrivește cu decorul, cu zăpada viscolită din jurul lui. Alb desăvârșit. Încerc să deschid ușa care dă din verandă în grădină, dar și-asta-i încuiată. Știam c-așa o să fie, dar trebuia să încerc. Când îmi lipesc fața de geam, îl văd pe Marty înăuntru. Bătăile în ușă și strigătele mele îi atrag atenția.

Marty nu mă întreabă ce caut acolo. Deschide pur și simplu ușa, iar eu intru, scăpând de vânt și de zăpada viscolită.

– Ăsta nu-i un moment potrivit, Morgan, spune el.

Pun vioara jos și-mi scutur zăpada de pe haină. Înăuntru e întuneric, liniște și bine, dar se simte ceva tensiune. Simt asta mai mult decât orice altceva. Marty își ia geaca pe el și se pregătește să iasă. Mai e ceva.

– Care-i treaba?

– Domnișoara Livingstone a plecat de capul ei.

Nu mă mai scutur. Simt cum o mie de întrebări se luptă parcă disperate să prindă glas. Dar mă gândesc la cele întâmplate și la ultima mea discuție cu ea, și nu pun nicio întrebare.

Își încheie geaca și-și pune o căciulă pe cap, trăgând-o până aproape de sprâncenele lui stufoase.

– Am rămas fără curent. O cracă înghețată a căzut peste fire. La ceva vreme după ce s-a lăsat întunericul, a ieșit pe furiș. Alarmele nu s-au declanșat.

Marty vorbește mai mult ca de obicei și lasă impresia că se simte răspunzător pentru situația asta.

– Ce pot să fac?

– În afară de-a o căuta pe-afară, nu prea multe.

Aruncă o privire spre pătura albă viscolită, după care mormăie că de abia îl pot auzi: „Și mai e și-o seară dată dracului!" Ridică de câteva ori din umeri și iese în furtună.

Mă uit în jur. La ușa de la intrare sunt polițiști. Anne Campbell e acolo și-i lasă să intre. Mă strecor prin spate și o iau pe urmele lui Marty. Acestea au început deja să dispară, împrăștiate de vânt și acoperite de zăpadă.

***

Autobuzul s-a golit deja, când urc în el. Mă și mir că șoferul m-a văzut, a oprit și m-a luat. Îmi spune că ăsta e ultimul drum pe care-l face, că șoselele sunt într-o stare atât de proastă încât au decis să sisteze transportul, și-i zic că nu merg departe. Are un radio de unde se-aude muzică rock din anii '80 și, între melodii, crainicul intervine și face o trecere în revistă a tuturor evenimentelor care-au fost anulate. Un concert la biserica luterană, lecțiile de înot din Complex, chiar și o ședință a Alcoolicilor Anonimi[1]. Prognoza anunță zăpadă de treizeci de centimetri, iar mâine va cădea și mai multă. Zăpadă și viscol cu vizibilitate redusă. Au închis deja autostrada spre Nipigon.

Stau și privesc fix pe fereastră. După câteva intersecții, o găsesc. Merge pe o stradă lăturalnică. E îmbrăcată cu o haină închisă la culoare. Capul îi e descoperit și-i văd părul alb desfăcut.

– Opriți! Opriți chiar acum, lăsați-mă să cobor aici!

Mă grăbesc spre uși, încercând să le deschid, înainte ca șoferul să apuce să oprească autobuzul.

[1] Organizație fondată în 1935 în Akron, Ohio, de către Bill Wilson, în scopul sprijinirii persoanelor care se confruntă cu alcoolismul.(n.tr.)

Sub nămeți e un strat de gheață, îngropat, ascuns, care parcă așteaptă. Nu-l anticipasem și-mi pierd echilibrul când sar din autobuz. Aterizez într-un nămete și înjur. Sunt cât pe ce să intru sub autobuz. Ce porcărie de vreme! Până să reușesc să mă ridic, ușile autobuzului s-au și închis, și aud zgomotul frânei, apoi cum se îndepărtează.

Nici nu-mi dau seama c-am lăsat vioara pe scaun.

Se îndepărtează de mine, aplecată în bătaia vântului, pășind încet și cu grijă.

– Domnișoară Livingstone! Domnișoară Livingstone!

Alerg până când ajung în spatele ei și o apuc de umăr.

– Ce dracului credeți că faceți? O să înghețați naibii aici afară! Se uită toată lumea...

Tresare când o ating și se întoarce spre mine. Cuvintele mi se opresc în gât. Părul de culoarea zăpezii îi cade pe umeri. E identic. Dar asemănarea se oprește aici. Nu e ea. E domnișoara Livingstone, dar nu e ea. Mă privește cu niște ochi cenușii foarte expresivi. I-am mai văzut, într-o fotografie. Sunt tulburători. Au culoarea Lacului.

E Emily.

***

Mă privește cu ochii ăia pătrunzători, iar eu fac un pas înapoi. Îmi zâmbește, de parcă m-ar recunoaște, de parcă știe cine sunt. Apoi face cel mai ciudat lucru posibil. Întinde o mână și mă atinge pe obraz. Cu un deget îmi urmărește conturul sprâncenelor, nasului și buzelor. Vreau să mă retrag, dar nu pot. Îmi ia capul în mâini și scoate un sunet, dar buzele ei nu formează cuvinte.

O mașină oprește lângă noi. E o mașină de poliție. Rămân pe loc. Zăpada viscolită din jurul nostru sclipește în lumina farurilor, ca soarele pe suprafața Lacului.

52

Elizabeth

Îmi spun c-a găsit-o fata. Că rătăcea prin viscolul ăsta cumplit care se năpustește asupra clădirii și se-aruncă asupra ferestrelor ca o haită de lupi flămânzi. Acum s-a întors, e în camera ei, stă sub pături și se încălzește, dar îmi dau seama că nu-i e bine. Mă mir c-a avut puterea să coboare din pat, să găsească o haină și să facă față haosului provocat de pana de curent, c-a găsit ușile și apoi a ieșit în viscol. Ce-o fi fost în capul ei de-a făcut asta?

Stau lângă patul ei. Respiră greu și mâna de care-o țin e uscată și caldă. Prea caldă. Morgan e și ea aici, cu mine. Stă lângă ușă și tace, dar eu știu că e aici.

– Nu e nevoie să rămâi, spun eu.

– Nu, că... eu chiar vreau să rămân.

Mă bucură compania ei. Mă bucură și mai tare că vrea să fie aici.

Nu știa că Emily e în același azil; că are camera în capătul holului de vizavi de holul meu, într-o zonă de unde nu poate intra și ieși nimeni și unde asistentele sunt cu ochii în patru și au auzul ascuțit. Emily are nevoie de mai mult. Mai mult decât îi pot eu oferi. Face des crize. De cele mai multe ori, mă descurc cu ele. Dar sunt bătrână. Și obosită. Când am simțit că trebuie să ne întoarcem la Lac, lăsând în urmă viața izolată din Toscana, a fost și pentru că nu-i mai puteam oferi lui Emily îngrijirea necesară. Locul ăsta ne oferea intimitatea pe care o voiam și apropierea de Lac după care tânjeam. Lumea nu știe unde este Emily Livingstone. N-ar putea-o accepta așa cum e, sunt sigură de asta. Așa c-am ascuns-o. Am protejat-o. Mi-am petrecut viața făcând asta. E scopul meu.

Fata își trage un scaun de partea cealaltă a lui Emily și se așază. O aud cum scotocește în geantă.

– E ceva ce trebuie să vă spun, spune ea. Ceva ce cred c-ar trebui să știți.

Simt mirosul de mucegai al volumului. Știu că e jurnalul. A găsit în el ceva ce Lacul a încercat să-mi fure. Nu sunt sigură că vreau să știu despre ce e vorba. Dar începe să vorbească, și nu pot s-o opresc. Prin intermediul ei, cuvintele tatălui meu se revarsă ca valurile care se îndreaptă spre stâncă, izbindu-se de aceasta și vuind, apoi dispărând în adâncuri, pentru a urma altele și altele.

Parcă mă hipnotizează.

53

Morgan

Jurnalul are mai multe straturi. Între pagini sunt bucăți de hârtie, astfel că volumul e și mai gros decât era la început. Îl deschid cu grijă, întorcând paginile umede până când găsesc partea care descrie nașterea lui Elizabeth și Emily. Nu sunt sigură cum să încep.

Domnișoara Livingstone... Elizabeth... o ține de mână pe sora ei. Emily e slăbită. Nu respiră cum trebuie și nu a deschis ochii de când am adus-o înapoi în cameră. M-am întors cu ea la azil. Într-o mașină de poliție. Nu m-așteptam vreodată s-ajung în postura asta pe bancheta din spate a unei mașini de poliție. Când am reușit să ne croim drum prin nămeți și să oprim la ușa de la intrare, Emily tremura, iar ochii îi sticleau. N-a vrut să fie ajutată de asistente, când au vrut s-o ia și s-o ducă în camera ei. Dar acum e liniștită, chiar senină. Eu și Elizabeth suntem lângă ea.

Camera ei nu seamănă cu a lui Elizabeth. Cuvertura care o acoperă e asemănătoare, dar asta-i tot. Pereții sunt plini

de picturi și desene, iar pe un birou de lângă fereastră sunt aranjate creioane, foi de hârtie și acuarele. Desenele și picturile au același subiect; un bebeluș, un nou-născut. Sunt complexe și detaliate. Nu trebuie să-mi spună nimeni că e vorba de Anna.

Trag aer în piept și încep.

Bătrâna mă ascultă citind cuvintele tatălui ei. Vorbește despre bebeluși, despre fetițele gemene, născute prea devreme. Vorbește despre boală, despre zilele petrecute îngrijindu-și un copil, apoi altul, izolați de lume în timp ce febra îi topea. Apoi despre moartea lui Elizabeth.

Nu spune un cuvânt. Absolut nimic. Pe fața ei nu se citește nicio emoție. Așadar, continui. Îi citesc despre barcă, despre cum plutea spre țărm în timpul furtunii, despre o femeie cu părul roșcat, despre copilul înfășurat în haina ei, pe care paznicul farului l-a pus în pătuț, alături de Emily. Lăsându-le să-și simtă una alteia căldura trupului, le-a dat viață amândurora.

Povestea nu s-a încheiat. Mai e ceva din ea. Mă pregătesc să întorc pagina în momentul în care mă întrerupe. Tonul e scăzut, vocea îi tremură.

– Știu, spune ea. Am știut dintotdeauna.

54

Elizabeth

Se-aude Mozart. O fi pornit Marty muzica. Mă liniștește. Trag aer în piept și îmi trec mâna prin păr, de la rădăcină la vârf. Știu că e complet alb acum. Are culoarea zăpezii. Mă face bătrână, dar minte. Pe dinăuntru nu sunt.

Copila, Elizabeth. O simt. E rece, îngropată sub pietre, bătută de vânt și spălată de ploi. Oare se simte singură? Sunt alături de ea. Am mers cu ea pe țărmurile lacului. A trăit cu mine, a fost mereu cu mine. Eu sunt ea. Suntem o singură ființă.

Eu și Emily ne completăm reciproc. Suntem fire țesute împreună din același material. Avem aceeași viață, așa cum eu și Elizabeth am împărțit aceeași moarte. Nu ar fi putut supraviețui fără mine. Am trăit pentru ea. E adevărul nostru.

Încep să vorbesc. În cameră are să răsune și altceva decât răsuflarea chinuită a lui Emily, cuvinte ce vor porni năvalnic pe pereți, spre tavan și vor pluti în colțurile camerei. Poate că vor ține lupii la distanță.

– E o parte din poveste pe care nu ți-am dezvăluit-o, îi spun.

***

În dimineața zilei ce a urmat după nașterea Annei, m-am trezit înaintea lui Emily. Era atât de devreme încât noaptea parcă se agăța cu disperare de lumina slabă a zilei, cenușie și tăcută, nevrând să-i dea drumul. Era liniște; păsările nu începuseră să ciripească, păstrându-și cântecele pentru momentul în care primele raze de soare aveau să apară la orizont și să alunge întunericul. Lumina era slabă, doar cât să poți zări ceva. Emily era ghemuită lângă mine, cu părul negru întins pe cearșafurile albe, cu o mână atârnând peste marginea patului. Bănuiam că o ținea pe leagănul improvizat al fiicei sale. Am simțit imediat că nu era ceva în regulă. Era prea liniște.

Farul.

În toți anii petrecuți pe insula Porphyry, prin toate furtunile, prin boli și greutăți, n-am lăsat niciodată, *nici măcar o dată* lumina farului stinsă.

Până în ziua aceea.

Am coborât pe furiș din pat, lăsând deoparte umbrele care apăsau camera și îmi bântuiau inima. Știam ce făcuseră. Știam încă dinainte să alung ceața somnului din minte, dar nu puteam să accept adevărul. Era mai mult decât cruzime. Nu mi-l închipuiam pe Charlie, chiar și acel Charlie care se întorsese cu greu din război, cu inima și mintea mai grav afectate decât trupul, în stare de un lucru atât de mârșav. Și mama, de la sânul căreia supsesem, cum putuse să comploteze cu el?

Atunci am văzut-o. Stătea în scaun. Mama era trează și se uita la mine cum îngenunchez pe podeaua tare din lemn, în locul unde fusese Anna – bebelușul nostru. Mâinile mele o căutau în zadar, ridicau cuvertura, mutau ligheanele în care o spălasem pe Emily, desfăcând perdeaua care atârna în jurul celuilalt pat, al patului pe care-l împărțise mama cu tata. Mă

privea, cu ochii triști, plini de milă, dar cu bărbia ridicată, cu buzele strâns lipite. Apoi mi-am amintit. Mi-am amintit de o seară de vară târzie, din anul în care Charlie plecase la școală, în oraș, când farul lumina camera cu intermitențe și am auzit vocile părinților:

„Le-am condamnat pe amândouă. Emily n-o să se facă bine niciodată".

Văd și-acum scena. Emily își jelea sora geamănă. O jelea pe Elizabeth, care fusese îngropată sub un morman de pietre acoperite cu licheni. Era incompletă, cu un picior pe tărâmul morților. Era un spirit în lumea celor vii. Iar eu nu eram decât o înlocuitoare care nu avea să fie niciodată de ajuns, o ofrandă din partea Lacului. În toți acei ani. Cum de nu mi-am dat seama? Cum de n-am înțeles momentele în care Emily rătăcise, cutreierând insula, expunându-se tuturor primejdiilor ei, stâncilor, apei și fiarelor sălbatice. Și bărbaților. Băieților.

„Ar fi trebuit s-o lași să moară."

Mama n-ar fi acceptat niciodată copilul lui Emily.

– Ce-ai făcut cu ea?

Am încercat să șoptesc, dar furia clocotea în mine și cuvintele au ieșit aspre, rămânând în gât și făcându-mă să mă înec. Emily a tresărit. Mâna i s-a mișcat. O căuta.

– Îi va fi mai bine așa.

Glasul mamei era rece, disprețuitor.

– Mai bine, fără mama ei?

Mama a scos un mormăit.

– Mama ei nu e în stare. Nu-și poate purta ei de grijă, darămite unui copil.

– E a mea în aceeași măsură în care e a lui Emily, în aceeași măsură în care eu și Emily suntem una și aceeași. Cum ai putut să mi-o iei?

S-a ridicat, încet, anevoie.

– Nu e copilul tău.

Mi-a întors spatele și s-a îndreptat spre scări, urcându-le încet, metodic. Faptul era consumat. Decisese că era timpul să se ocupe de far în cele câteva ore care mai rămăseseră până la răsăritul soarelui, să revină la firea ei conștiincioasă, să fie vigilentă, responsabilă.

Nu mă mișcasem din loc. Eram încă ghemuită pe podea, lângă pat. Pașii ei răsunau.

– Te înșeli. De data asta n-am șoptit. E a noastră, a mea și a lui Emily. Nu ai niciun drept asupra ei.

Emily era trează. Stătea pe pat. Căuta cu privirea, mă vedea pe podea, o vedea pe mama urcând scările, simțea liniștea dinspre farul stins și căldura înăbușită a tăciunilor aprinși din sobă. Și știa că Anna dispăruse. Și-a tras genunchii la piept și a început să se legene.

Mama continua să urce.

– Unde este?

Țipam, iar vocea mea trecea prin lumina zorilor, se lovea de stânci și plutea peste lac. Ea urca în continuare.

Am început s-alerg pe scări, urcând câte două deodată. Mama-și târâia picioarele mai repede decât credeam eu. Când am ajuns-o din urmă, era deja sus. Se pregătea să aprindă lumina farului; canistra cu combustibil era deschisă. A turnat niște combustibil în rezervor. Era întoarsă cu spatele spre mine. A pus canistra pe podea și a luat cutia cu chibrituri de pe poliță.

***

Mă opresc din vorbit. Nici nu știu dacă fata mai e în cameră. Tace. Oare ascultă? Cuvintele astea n-au mai prins viață; rostindu-le, le fac să devină realitate și mi-e teamă. Le-am lăsat să zacă în beznă, ascunse în cele mai adânci colțuri

ale minții mele, îngropate, prăfuite și trecute sub tăcere – nu le pot nega, dacă apuc să le dau contur, formă și sonoritate. Nu am spus nimănui.

M-am gândit adesea la ziua aceea. Mi-a bântuit visele. Am derulat în minte scena aia iar și iar, am trăit-o în întunericul a o mie de nopți. Îmi aduc aminte. Dar nu sunt sigură că îmi amintesc adevărul. Parcă aș fi trăit un vis din care te trezești prea devreme, unul în urma căruia rămâi scăldat în sudoare, cu inima bătând să iasă din piept. Apoi zaci în pat în întuneric, încercând să chemi înapoi somnul, îți plăsmuiești visul până când are un final care te mulțumește, care nu te tulbură și abia atunci poți să adormi din nou liniștit și să lași rămășițele lui să se piardă în depărtare, precum ceața de dimineață. Am plăsmuit un adevăr? Unul cu care să pot trăi? Am trăit oare momentul de atâtea ori încât închipuirea mea a devenit adevărul – un adevăr pe care mi-l doresc? Trebuie să fiu sinceră. Nu știu. Nu știu care este adevărul. Nu știu cine a aprins chibritul. Nu știu cum s-a vărsat combustibilul. Nu știu dacă eu am împins-o sau ea m-a împins pe mine. Nu știu.

Așadar, vorbesc în continuare.

***

A deschis cutia și a luat un chibrit, apoi s-a întors spre mine. Tremuram din cap până-n picioare. Tot corpul îmi fremăta, iar gura-mi era atât de uscată încât îmi era greu să vorbesc.

– Unde e?

O auzeam pe Emily dedesubt. Frumoasa Emily cea tăcută scotea cele mai ciudate sunete posibile, în timp ce mergea împleticit prin cameră, și-i vedeam mișcările de parcă s-ar fi aflat în fața mea, luându-mă doar după ecoul acestora pe scări; zgomotul scaunelor pe podeaua din lemn, cărțile tatei

care cădeau de pe rafturi, vase sparte, zdrăngănit de oale. Căuta, întocmai ca mine.

– Unde e?

M-am apropiat și am apucat-o pe mama de mână. S-a tras înapoi, s-a întors spre far și a frecat capătul chibritului de hârtia aspră din lateralul cutiei. Am văzut scânteile pornind din urmă și începând să pâlpâie până când chibritul a luat foc, înconjurat de lumina galbenă care s-a aprins fulgerător, apoi a ars în continuare, cu o flacără domoală. Mama se îndrepta spre polița de deasupra șemineului, cu spatele la mine, ca să nu-i văd fața. Mă ignora. Se terminase. Relația dintre noi nu mai exista. Aveam să ne vedem fiecare de treaba noastră. Charlie avea să devină paznicul farului, să aprindă lumina cea mare peste Lacul Superior, să marcheze pericolele, să lumineze calea tuturor vaselor care străbăteau valurile, așa cum făcuserăm mii și mii de nopți la rând. Aveam să ne îngropăm morții, să văruim clădirea și să lustruim lentila mare a farului. Aveam să pescuim, să vânăm și să plantăm cartofi în grădină. Emily avea să rătăcească, iar eu aveam s-o găsesc. Aveam s-o găsesc mereu. Avea nevoie de mine.

Dar eu aveam nevoie de Anna. Povestea nu se terminase. Treaba mea încă nu se terminase. Nu aveam de gând să mă las trecută cu vederea. Am apucat-o din nou pe mama și am întors-o cu fața spre mine. O auzeam pe Emily urcând treptele. O auzeam pe fiecare treaptă, cu pași regulați.

– Unde e fiica noastră?

Vocea îmi tremura.

– Nu e fiica ta.

Avea chibritul în mână.

Acesta arunca scântei ce i se reflectau în ochi și i-am înfruntat privirea, puternică.

– Nici măcar nu are același sânge cu tine.

Cuvintele ei m-au izbit. Și mi-am dat seama. Mi-am dat seama că era adevărat. Într-un fel, am știut în tot acel timp. Apoi, chibritul a căzut. A sărit o dată, s-a învârtit pe marginea recipientului cu alcool, s-a răsucit, arzând, a căzut în canistră, a plutit și-a rămas în combustibil. L-am privit o veșnicie. Emily a ajuns în vârful scărilor. Era lângă mine. A văzut chibritul căzând. L-a văzut parcă prins într-un dans pe marginea canistrei. L-a văzut suspendat.

Am văzut străfulgerarea flăcărilor dedesubt. Am văzut-o pe mama, o siluetă în capătul scărilor, în timp ce cădeam pe spate, apoi nu am mai văzut nimic.

Flăcările au cuprins repede plăcile din lemn de brad care alcătuiau pereții turnului farului. Au ajuns și-n pod, la ziarele adunate de tata timp de zeci de ani și le-au mistuit și pe acelea. Au năvălit pe ferestre și au aprins tufele de liliac pe care tata le plantase cu ani în urmă, apoi au trecut în partea cealaltă și au continuat să ardă clădirea unde era stația de ceață. Numai casa ajutorului de paznic a scăpat de furia flăcărilor.

Îmi aduc aminte frânturi răzlețe din cauză că mi-am tot pierdut și recăpătat cunoștința. Chipul lui Emily, aplecată asupra mea. Sunetul flăcărilor și pocnetele puieților de brad de balsam[1] care stăteau între stânci ca niște torțe. Strigătele lui Charlie. Vela albă a lui *Sweet Pea* deasupra mea, în contrast cu cerul albastru-violet. Mirosul înecăcios al fumului ce se lipise de mine, de Emily. În depărtare, peste Lac, însăși clădirea farului, în întregime, luase foc, arzând cu flăcări portocalii, pe când zorii urmau să se ivească.

Atunci am văzut pentru ultima oară insula Porphyry.

***

[1] Nume dat câtorva specii de brazi răspândite în America de Nord (n.tr.).

– Am petrecut luni de zile în spital. Arsurile de pe spate și piept îmi provocau o durere cumplită, încât mi-am dorit moartea. Mi s-a spus c-am strigat, în somnul indus de morfină, am strigat-o pe Emily. Știam, în adâncul ființei mele, că nu aveam același sânge, că nu eram gemene. Dar asta nu schimba faptul că în toate privințele, Emily și cu mine eram surori. Așa c-am supraviețuit. Am supraviețuit pentru Emily.

Închid ochii, ochii ăștia care nu-mi mai folosesc la nimic și care încă nu se pot dezlipi de amintirile care mă bântuie.

– Charlie a instituționalizat-o. Au internat-o la Spitalul de Psihiatrie Lakehead[1], au închis-o acolo.

Fac o pauză.

– Au dat vina pe ea pentru incendiu. Pentru moartea mamei.

Abia șoptesc.

– Nu le-am spus niciodată adevărul.

Fata nu spune nimic. Nici nu mă condamnă, nici nu mă consolează.

– Când mi-am revenit suficient încât să fiu externată din spital, Charlie plecase. Abia după un an le-am scris lui Alfred și Millie și am reușit s-o externăm pe Emily de-acolo. Nu am putut să mai aflu nimic despre Anna – nimeni nu putea să-mi spună ce se întâmplase cu ea.

[1] Spitalul de psihiatrie din orașul Thunder Bay (n.tr.)

55

Morgan

Stăm în tăcere preț de o clipă și ascultăm respirația chinuită a lui Emily. Îmi dau seama că Elizabeth a făcut un mare efort ca să spună partea asta de poveste. Dar paznicul farului mai avea ceva de adăugat. Povestea lui nu s-a încheiat. Ea așa crede, dar nu e așa; ceea ce urmează e lucrul pe care așteptam să i-l spun.

– Mai e ceva, spun eu. Mai e...

Tocmai când mă pregătesc să-ncep să citesc, Emily se mișcă, iar cuvintele lui Andrew Livingstone trec sub tăcere. Acei ochi cenușii tulburători se deschid și, deși încă o ține pe Elizabeth de mână, privirea lui Emily se îndreaptă spre mine, mă fixează și nu mai pot vorbi nici să vreau. Degetele ei subțiri și palide îmi caută mâna. Pleoapele i se îngreunează și adoarme din nou, cu o mână în mâna surorii ei și una în a mea.

Nu mai citesc.

***

Afară, furtuna se dezlănțuie, chiar sub fereastră, dincolo de perete, dar cumva foarte, foarte departe. Stăm acolo, toate trei, ținându-ne de mâini. Jurnalul, din care n-am mai citit, îmi zace în poală.

Emily își dă ultima suflare undeva după miezul nopții. E atât de senină, încât nici eu, nici Elizabeth nu ne dăm seama când se întâmplă.

***

Rămânem în camera lui Emily mult timp după ce a murit. Niciuna dintre noi nu vrea să facă următorul pas, să se ridice, să meargă mai departe, să plece. Elizabeth îmi vorbește despre demența de care suferea Emily și-mi spune că timp de luni de zile, chiar ani, starea acesteia s-a înrăutățit în așa hal încât erau zile în care n-o recunoștea nici măcar pe ea. În timp ce lacrimile îi curg pe obrajii plini de cute, îmi spune că i se pare c-a pierdut-o demult, dar tot îi vine greu să-și ia rămas-bun.

După ce asistentele vin și-i acoperă fața lui Emily și o ajută pe Elizabeth să ajungă în pat, mă culc pe scaun, în camera lui Elizabeth. Îmi aduc aminte s-o sun pe Laurie și să-i spun că nu ajung acasă, că vreau să rămân cu domnișoara Livingstone. Sună jalnic, de parcă aș încerca să găsesc o scuză, o vrăjeală, ca să rămân la vreun chef. Dar n-am mai sunat-o – cu sau fără scuze – deci m-aștept să mă creadă. Îmi zice că se bucură c-am sunat-o și că sunt în siguranță. Și că o să lase ușa de la intrare descuiată, pentru orice eventualitate.

Noaptea, Marty a intrat de câteva ori să ne verifice. Nu l-am văzut sau auzit, dar m-a acoperit cu cuvertura. Până dimineață, furtuna s-a liniștit. Stau în camera lui Elizabeth și sorb dintr-un ceai.

– Într-un fel, spune ea, am știut întotdeauna. Dar am refuzat să mă las bântuită de mormântul unui copil, de ultimele

cuvinte ale mamei – să petrec o viață întreagă întrebându-mă: „Oare cine sunt?“

Își așază ceașca de ceai lângă stiva de jurnale. Sunt toate acolo, în afară de cel pe care îl am eu; cel în care scrie adevărul.

– Doar de când au găsit-o pe *Wind Dancer* și cuvintele tatei au ieșit din mormânt, a apărut misterul și m-a făcut să mă întreb. Dar e irelevant, nu-i așa? Știu cine sunt. Am știut în tot acest timp.

Ia jucăria care stătea pe teancul de jurnale, iar mâna îi tremură ușor, făcând-o să scoată un sunet abia auzit.

– Sunt viața pe care-am trăit-o. *Sunt* Elizabeth.

Emily știa. Cumva, știa. Și în felul ei, mă ruga să nu spun nimănui.

Elizabeth îmi dă jucăria, iar eu o întorc pe partea cealaltă ca să citesc numele.

Anna. Fiica lui Robert Larkin de la Larkin and Sons Shipping. Era la bordul vasului *Kelowna,* când s-a scufundat aproape de insula Porphyry. I-au spus numele ei, i l-au cântat. Făcea parte din ființa ei. Și și-a adus aminte.

– Păstreaz-o tu, a spus Elizabeth. Pentru mine nu înseamnă nimic; nu am nicio amintire legată de ea.

Și chiar nu avea. Obiectul acela nu îi aparținuse vreodată.

***

Au trecut patru zile de când am găsit-o pe Emily rătăcind prin furtună, în noaptea în care a murit. Am coborât pe chei și stau pe stâncile din capătul Debarcaderului 3. Viscolul a durat doar o zi și apoi a ieșit soarele care a încălzit suficient atmosfera încât să transforme zăpada într-o fleșcăială mizerabilă. Dar tot e frig. Al dracului de frig ca să stau afară, lângă Lac. Cu toate astea-s aici.

După ce străzile au fost deszăpezite și mașinile au reușit să iasă de sub troienele în care erau îngropate, Marty m-a dus

cu mașina până acasă. Atunci mi-am dat seama că nu mai am vioara.

Când m-am oprit a doua zi la Azilul Boreal, Marty mi-a dat-o. Sunase la depoul de autobuze și au reușit să-i dea de urmă. S-a dus până acolo cu mașina și a luat-o. Sunt recunoscătoare c-am recăpătat-o – vioara. Dar de fapt muzica e aceea care-mi vorbește și aproape c-o pierdusem cândva, demult. N-o s-o mai pierd. Face parte din mine.

Marty m-a rugat să pictez gardul. Am crezut că face mișto, dar vorbea serios. A spus c-ar fi fain să aibă un fel de pictură murală – că suprafața albă cere niște culoare. Am ieșit și am privit în tăcere gardul și toată munca noastră, în timp ce vântul viscolea zăpada în jurul nostru. Cerul era destul de senin încât să pot distinge liniile șterse ale libelulei mele – ale libelulei lui Emily – sub stratul alb.

– Știi, mi-a zis el, când pictezi peste ceva, chestia aia nu dispare de tot. Rămâne acolo. Toate straturile de culoare, toate zgârieturile și ciobiturile, chiar și lemnul care se-ascunde dedesubt, conturează pictura de deasupra, ba chiar o inspiră, dar nu o definesc. Asta face pictorul.

S-a uitat la mine cu ochii ăia de safir sclipind sub sprâncenele-alea stufoase.

– Asta ține de artist.

Știu că nu se referea la garduri.

Nu sunt talentată, ca Emily, dar faptul că îi pot duce mai departe opera și că povestea ei poate ieși la iveală prin mine mă motivează. Deja am în minte ce vreau să fac. Cred c-o să pictez ambele libelule, una mai mare, alta puțin mai mică. „Surori în zbor." Mi se pare că se potrivește.

Un corb stă chiar pe marginea unui maldăr de zăpadă, cu penele ciufulite. Nu scoate niciun sunet din ciocul gros și negru. Își desface aripile și le-aud cum taie aerul pe când îmi zboară deasupra capului și se face nevăzut deasupra orașului. Marty și Elizabeth vor veni în curând. Marty a fost cel care-a sugerat să-mprăștiem cenușa lui Emily și pe a lui Charlie în

apă, și cred că le-ar fi plăcut asta. Corzile viorii sper că-mi vor permite să cânt, pe temperaturile-astea.

Apa e de un albastru pur astăzi, zici că-i gheață lichidă. Am jurnalul. Îl deschid la pagina unde care scrie despre Charlie și surorile lui și o citesc pentru ultima dată.

Sâmbătă, 11 decembrie – Lil a rămas la pat aproape o săptămână întreagă, dar febra i-a scăzut și acum știu că gripa a trecut și suntem pe drumul spre însănătoșire. În curând o să se pună pe picioare și va munci din nou în gospodărie. Slavă Domnului că n-am mai avut parte de morți. Nu i-am povestit nimic despre copil, nici despre femeia pe care-am aruncat-o în mare. Voi avea timp să-i spun toate astea când se va înzdrăveni. Și-apoi, ce-i făcut e bun făcut și sunt recunoscător pentru darul care mi-a readus fiica la viață, a făcut-o să fie completă, i-a umplut golul lăsat de pierderea surorii gemene. Peter știe. Îmi dau seama de asta când se uită la ele; știe că fetița cea mică nu e câtuși de puțin sora lui. Nu spune nimic. Asta îi e firea. Dar Charlie nu-și aduce aminte că Elizabeth a murit. Încă delira din cauza febrei când i-am luat trupușorul rece de lângă Emily și l-am pus în loc pe cel dătător de viață, al altui copil. Da, seamănă între ele destul de mult, cu părul negru ca pana corbului, pielea deschisă la culoare și trăsăturile lor delicate. Dar nici măcar gemenele nu semănau atât de bine, Elizabeth fiind mai mare și mai puternică. Acum Emily e mai mare. Așa că azi, când Charlie și-a făcut curaj să coboare din pat și s-a uitat în jos, la fete, când le-a vorbit și le-a mângâiat pe obraji cum face de-obicei, le-a confundat. Ca să păstrez secretul întunecat și ca să mă asigur că nu-l ia gura pe dinainte pe băiatul nostru, care-i învățat cu sporovăiala, o să fac ceea ce trebuie – de dragul lui Emily. Va lua numele surorii sale moarte și-l va da pe-al ei copilei din Lac.

Rup pagina din jurnal. Doamne, e atât de logic, pe bune! Așa se explică felul ei de-a fi, faptul că nu și-a găsit niciodată locul, rătăcind prin viață, captivă în lumea ei, tăcută,

cu excepția momentelor în care stătea de vorbă cu vântul, cu copacii sau cu animalele. Acum înțeleg de ce Lacul o atrăgea și o îngrozea în aceeași măsură; aproape c-a ucis-o. Iar când vasul *Hartnell* a eșuat și ea petrecea zi după zi umblând pe țărm, retrăia toate acele momente. I-a dat chiar și copilului numele acela din trecutul ei. Emily își amintise de el. Își amintise că ea era Anna.

„Ar fi trebuit s-o lași să moară."

Cuvintele mamei lor au bântuit-o pe Elizabeth; i-au dat un scop în viață. A devenit protectoarea surorii ei, purtătoarea de cuvânt, a sacrificat totul pentru ea. La început, nu Elizabeth a trăit pentru Emily; Emily a trăit pentru ea.

Dar în cele din urmă, paznicul farului nu a vrut s-o lase pe niciuna dintre ele să moară; nici pe Elizabeth, nici pe Emily, nici pe Anna. S-a asigurat că toate aveau să supraviețuiască într-un fel, chiar dacă astfel el era nevoit să trăiască în umbra unei minciuni.

Charlie știa adevărul. În mod sigur. De-aia s-a întors după jurnale când a fost descoperită epava vasului *Kelowna*. Voia ca, după atâția ani, să-i spună lui Elizabeth. Probabil le citise atunci când s-a întors pe insulă, după război. Oare se considera vinovat pentru secret? Avea doar vreo cinci ani pe-atunci. Era prea bolnav ca să-l fi văzut pe paznicul farului luând-o pe mica Elizabeth, care murise, din pătuț și înlocuind-o cu un alt bebeluș, mai mic, un bebeluș care ajunsese pe țărm în timpul unei furtuni; n-avea de unde să-și dea seama. Credea că sunt gemenele, surorile lui. Și presupunea că fata mai mare era Elizabeth. Nici n-avea cum atlfel. De ce să fi crezut altceva? Și-n felul acesta, copila care s-a născut Emily devine sora ei moartă, Elizabeth. Iar fiica lui Robert Larkin, fetița numită Anna, răpită din ghearele Lacului, dar și din sânul familiei, devine Emily.

Rup pagina în bucăți, pe care le arunc apoi în Lac. Se împrăștie pe suprafața apei, mișcându-se în sus și-n jos pe unde, ca prinse într-un dans. Nu se topesc ca fulgii de nea, dar se îndepărtează după o vreme, ducând cu ele și adevărul.

56

Arnie Richardson

Lasă în mașină bătrânul câine și pornește pe drumul ce trece prin fața CN Station[1], legându-și strâns fularul în jurul gâtului și sprijinindu-se în baston. Le vede pe țărmul insulei, la capătul Debarcaderului 3. Bătrâna e într-un scaun cu rotile. E Elizabeth Livingstone, o cunoaște. E și o fată acolo, cântă la vioară, în ciuda vântului rece. E o ceremonie discretă, care n-are nimic de-a face cu atenția de care s-a bucurat în întreaga lume vestea morții lui Emily Livingstone, celebra artistă.

Îi cunoaște bine opera. I-a urmărit cariera pe cât de bine a putut și are chiar o mică reproducere, după o operă de-a ei, atârnată în cabana de pe Silver Islet. I-a fost tare greu să o găsească. Să le găsească. A fost și mai greu să redacteze o scrisoare, așa că a ajuns să le trimită un simplu bilet, în care le spunea unde-și pot găsi bunurile de pe insula Porphyry, în

[1] Fosta gară din orașul Thunder Bay, actualmente considerată clădire istorică (n.tr.)

caz că aveau de gând să se întoarcă vreodată. A trimis biletul impresarului lui Emily, la galeria din Londra, unde îi era expusă opera. Atunci când cineva a revendicat bunurile, cu câțiva ani în urmă, a fost sigur că primiseră biletul și că s-au întors. Dar avea mai multe să le spună.

Copila n-a stat mult timp cu el. A ținut-o puțin în brațe, în noaptea aceea de mai, în care Charlie a bătut la ușă când era încă întuneric, înainte de ivirea zorilor, spunând că fetița era responsabilitatea familiei. Mama și tatăl lui s-au ocupat de tot. N-au pus întrebări; nu le stătea în fire și aveau felul lor în care-și rezolvau problemele. La urma urmei, trebuiau să-și păstreze reputația. După câteva zile, când le-a fost eliberat certificatul de naștere, focul încă ardea mocnit pe insula Porphyry, iar mama bebelușului fusese instituționalizată și declarată inaptă pentru a crește un copil. La numele tatălui au trecut David Fletcher, iar la ocupație, ajutor de paznic. Arnie nu i-a contrazis. A fost adoptată de un cuplu din Ottawa. Mama a ales numele Isabel. La un moment dat a făcut câteva investigații, trimițând câteva documente dactilografiate oficios, pe foi ce purtau antetul firmei sale. A aflat că femeia murise de cancer, cu ani în urmă.

O vreme rămâne pe loc, uitându-se la micul grup de oameni de pe marginea insulei, ascultând acordurile în surdină ale viorii, purtate de briză. Ar vrea să meargă spre ele, să discute cu Elizabeth. Dar în loc să facă asta oftează și se întoarce, îndreptându-se spre mașină. Labradorul îl întâmpină cu bucurie.

57

Epilog: Morgan

Elicopterul plonjează în jos, zburând aproape de suprafața Lacului și în cască aud vocea pilotului:

– În față e insula Porphyry.

Turnul înalt și alb se observă ușor, ca și clădirile cu acoperișuri roșii împrăștiate pe marginea stâncoasă a insulei. Lacul e turcoaz, iar pe porțiunile din apropierea țărmului, unde apele sunt puțin adânci, are nuanțe verzi. În timp ce ne-apropiem de platforma de aterizare dinspre est, văd Uriașul Adormit, o siluetă purpurie, sprijinită de capătul Silver Islet. Mi se pare ciudat să-l văd din unghiul ăsta, zici că mă uit din cealaltă parte-a unei oglinzi.

Știu că nu mai e cum era odată. Casa și turnul farului în care-a locuit ea au dispărut, au ars în incendiu. Au construit o locuință nouă pentru ajutorul paznicului, cred că undeva prin anii '60, deci trebuie să se fi dus și-aia. Dar asta și-a și dorit.

În poală țin urna.

Au trecut cinci ani de când ne-am adunat pe chei, ziua aceea rece, din noiembrie. Doamne, mi se pare c-a trecut atât de mult timp!

N-am putut să-l conving pe Marty să vină. Mi-a zis că-şi luase deja rămas-bun şi a băgat o scuză cu repararea unei scule, dar ştiam că face pe el la gândul c-ar zbura cu elicopterul. Elizabeth a aranjat totul înainte să moară. Am vorbit despre asta când eram acasă, în timpul săptămânii de lectură de la universitate. M-a pus să-i promit, dar nu era nevoie – aş fi făcut-o oricum. Cred că ştia asta.

Elicopterul rămâne pentru o perioadă scurtă în aer, apoi aterizează pe platforma de pe marginea insulei, iar elicea începe să încetinească.

– Stai cât simţi nevoia.

Pilotul umblă la comutatoare şi manete, apoi m-ajută să-mi desprind centura. Îmi scot căştile, deschid uşa şi cobor. Nu mă urmează nimeni; doar eu şi Elizabeth mergem spre clădiri, printre stânci.

Farul a fost automatizat cu ani în urmă, iar în case nu mai locuieşte nimeni. Dar a trecut cineva, ca să curețe. Totul e zugrăvit proaspăt, liliacul a înflorit, iar iarba a fost tunsă.

M-am aşezat pe fundaţia din beton de sub turnul farului şi privesc peste Lac. În depărtare, văd un cargobot. Se îndreaptă spre Thunder Bay, tăind apa rece şi lăsând o dâră de spumă în urmă. La distanţă, se vede insula Pie.

Totul mi-e atât de cunoscut, de parc-aş mai fi fost aici.

M-am întors acasă de la şcoală în urmă cu câteva săptămâni. Parcă m-ar fi aşteptat să mă întorc, să termin cu toate examenele, să am timp să stau cu ea, să-i povestesc despre cursurile mele, despre colegii de cameră şi despre trupa în care cânt acum. Mi-a cumpărat un cadou de absolvire. Mi-am dat seama c-a dat şi Marty o mână de ajutor, dar ea-i spusese ce să-mi cumpere. O vioară electrică albastră. Mi-a zis că n-a

putut să-nțeleagă niciodată genul de muzică pe care-l cântam, că, deși-i bătrână, e-n stare să învețe o grămadă de lucruri noi, dar n-au cum să-i placă zdrăngănelile chitarelor sau zgomotul percuției, atât timp cât există muzica lui Paganini și Bach. I-am arătat că pentru a ne compune muzica ne inspirăm din clasici, dar n-a făcut decât să se strâmbe la mine, să clatine din cap. M-a făcut să râd. Știu că glumea cu mine. Știu cât de mândră e... era. Vioara albastră îmi spune asta.

Și Laurie s-a bucurat să mă vadă. Acum am casa mea, dar câteodată merg în vizită la ea sau ne întâlnim la câte-o cafea. Ea și Bill n-au mai luat copii în plasament. Probabil că eu și Caleb i-am epuizat. Zice că nu-i așa și zâmbește, dar e un zâmbet de om obosit.

În urmă cu câțiva ani, Elizabeth a primit o scrisoare. Era din partea firmei lui Arnie Richardson și fusese scrisă cu mulți, mulți ani în urmă, dar rămăsese netrimisă. Erau câteva acte-acolo, inclusiv o copie ștearsă după certificatul de naștere al Annei, fetița lui Emily. Au botezat-o Isabel. Eu și Elizabeth nu ne dădeam seama ce-a crezut bunicul meu, când fata i-a apărut la ușă, crezând că el era tatăl. Dar știa suficient de multe încât să-și dea seama ce se întâmplase și cine era. Așa că a luat-o la el. A iubit-o. Și pe mine m-a iubit. Mă-ntreb dacă i-a povestit despre mama ei, despre perioada pe care a petrecut-o alături de ea pe insula Porphyry. Mă-ntreb dacă i-a arătat desenul cu libelulele pe care ea i-l strecurase pe sub ușă când era ajutor de paznic; cel pe care el îl ținea ascuns în geanta mea pentru vioară.

Emily mă cunoștea. Știa cine sunt. Nu știu de unde, dar știa, sunt sigură de asta. Vedea lucruri despre care alții nici măcar nu știau că există. În ziua aceea, când am găsit-o în viscol, a fost de parcă *ea* m-ar fi găsit *pe mine*. Marty spune că semăn cu ea. Că avem ochii de culoarea Lacului.

E mult de mers pe jos până în port, iar nenorociții ăștia de țânțari au luat-o razna de tot. Aproape că-mi vine s-o las

pe Elizabeth în mijlocul drumului, ca să termin de tot cu povestea asta. Hangarul vechi pentru bărci e încă în picioare. E cam șubrezit, dar a fost la rându-i zugrăvit, iar docul a fost reparat. Găsesc cărarea din partea de est, care duce spre plajă, și mă așez pe ea, privind spre insula Dreadnaught.

N-am luat vioara cu mine. Nu am simțit nevoia s-o fac. Muzica e aici; e în valuri, în vânt și-n cântecele păsărilor. Și în amintirile mele.

Ajunsă aici, mă hotărăsc să n-o să fac așa cum m-a rugat ea. Nu întocmai.

Ușa elicopterului e deschisă, dar sunt asigurată cu centurile. Când trecem prima oară pe-acolo, pescărușii se ridică în aer, iar din aripile albe par că le ies scântei. Pe urmă, elicopterul se întoarce și zburăm din nou deasupra insulei Hardscrabble. Deschid urna și mă aplec îndeajuns încât să vărs praful cenușiu peste margine. Plutește în aer, trecând peste mormanul de pietre acoperite de licheni, unde o cruce învechită de vreme marchează mormântul micuței Elizabeth Livingstone. O rafală de vânt poartă norul de cenușă și duce o parte din el pe suprafața Lacului Superior. Lacul dă impresia că dansează, sclipind de parc-ar fi străbătut de o mie de raze de lumină.

Elizabeth și Emily.

Sunt din nou împreună.

Nota autoarei

Deși romanul *Fiicele paznicului* a fost inspirat de bărbații și femeile din Canada care au fost paznici ai farurilor de pe Marile Lacuri, la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX, el reprezintă, mai presus de orice, o operă de ficțiune. Prin urmare, pentru a spune povestea familiei Livingstone, mi-am permis să modific unele lucruri.

Insula Porphyry este ultima dintr-un lanț de cinci insule care se întinde dincolo de peninsula Black Bay, pe țărmul nordic al Lacului Superior. Farul servește drept reper pentru canalul de transport lacustru de la nord de Isle Royale, care duce la fostele comunități Port Arthur și Fort William, pe locul actual al orașului Thunder Bay. A fost al doilea far construit pe partea canadiană a Lacului Superior și a luminat pentru prima oară apele din apropierea Black Bay în 1873. Andrew Dick, care a ocupat funcția de paznic între 1870 și 1873, a lăsat în urmă câteva jurnale personale care cuprindeau gânduri despre perioada petrecută la far alături de soția lui băștinașă, Caroline, și de cei zece copii ai lor. Jurnalele au fost descoperite după ani de zile, iar două volume sunt expuse la Thunder Bay Museum.[1] Aceste jurnale au servit drept sursă

[1] Muzeul din orașul Thunder Bay a fost deschis pentru prima oară în 1908. (n.tr.)

de inspirație pentru romanul *Fiicele paznicului.* Primul far nu mai există, fiind înlocuit pe la mijlocul secolului și, deși a servit drept reper, în carte a suferit câteva modificări, în special aceea că a fost făcut să lumineze intermitent.

La începutul secolului XX, transportul pe Lacul Superior era foarte profitabil. Nave încărcate cu minereu de fier, cherestea și grâne se lansau în curse spre diverse destinații, trecând pe lângă suratele lor, ce se întorceau încărcate cu echipamente, încălțăminte și ceai. Asta se întâmpla în zilele dinainte ca tehnologia să-și facă simțită prezența pe punțile navelor, înainte de GPS, sateliți și radio în zonele marine. Căpitanii își planificau traseele pe hărți, se orientau cu ajutorul reperelor și se ghidau după busole, folosindu-se de jurnalele de bord pentru a calcula distanța pe care o parcurgeau. Se foloseau de sextanți și rigle de calcul, instrumentele lor, și postau santinele ce-aveau misiunea să scruteze orizontul, uitându-se după faruri și alte vase.

În timp ce farul transmitea un reper luminos peste apele întunecate, semnalul de ceață era acela care anunța vasele ce treceau de prezența navelor ce deveneau aproape invizibile sub vălul de ceață pentru care insula Porphyry era faimoasă. Aici mi-am permis din nou să modific anumite detalii legate de farul din Porphyry Point, pentru că primul diafon pentru ceață a fost pus în funcțiune în 1908, nu în 1918, așa cum scrie în carte.

Comunitatea Silver Islet, aflată în apropiere, joacă un rol important în poveste și are la rândul său o istorie bogată, marcată de tragedii și de personaje fascinante. A fost întemeiată în anii 1870 pentru a răspunde nevoilor minei de pe Silver Islet, mină care a funcționat până în 1884, când un transport de cărbuni pentru iarnă n-a mai reușit să ajungă înaintea încheierii sezonului de transport. În cele din urmă, rezerva de combustibil s-a epuizat, pompele care împiedicau inundarea puțurilor miniere s-au oprit, iar Lacul a pus stăpânire

pe mină. Cum prețul argintului scădea tot mai mult, aceasta nu a mai fost deschisă. Câțiva ani mai târziu, casele și firmele ce-și deschiseseră sedii pe chei au fost cumpărate și transformate în cabane de vacanță.

În adâncurile înghețate ale Lacului Superior sunt multe epave, iar vasele *Kelowna* și *Hartnell*, despre care este vorba în carte, sunt de fapt rezultatul cumulat al mai multor episoade cu vase scufundate în apropierea insulei Porphyry. Am făcut asta de dragul povestirii.

Lacul Superior are în carte imaginea care l-a consacrat; imprevizibil, frumos, întins, măreț și capricios. S-a spus adesea că nu renunță la morții lui, dar îi sunt recunoscătoare pentru că a fost dispus să-mi împărtășească poveștile sale.

Mulțumiri

Unei cărți nu-i poți da contur de unul singur, în ciuda faptului că scriitorii petrec mult timp într-o cameră întunecată, unde doar personajele le țin companie. Sunt recunoscătoare pentru tot sprijinul pe care l-am primit când lucram la *Fiicele paznicului*.

Mulțumirile mele se îndreaptă către Ontario Arts Council[1], care mi-a sprijinit proiectele de creație prin bursele Writer's Work in Progress și Writer's Reserve.

Îi mulțumesc agentei mele extraordinare, Jenny Bent (care-a râs atunci când am întrebat-o dacă nu cumva formase un număr greșit, atunci când m-a sunat ca să mă reprezinte), și echipei ei minunate de la The Bent Agency.

Mulțumesc echipei mele energice de editori de la Harper Collins: Iris Tupholme, Emily Griffin și Laura Dosky, care s-au străduit să-mi scoată în evidență punctele forte și să dea contur cuvintelor mele astfel încât să rezulte cea mai bună poveste cu putință, iar Mirandei Ottewell pentru atenția la detalii.

---

[1] Agenție subordonată Ministerului Turismului, Culturii și Sportului din Canada, care se ocupă cu dezvoltarea și promovarea tuturor artelor, acordând și diverse burse în acest scop. (n.tr.)

Le mulțumesc vulpițelor mele din grupul Laughing Fox Writers[1] și celor care au făcut parte din variantele anterioare ale grupului, cu care-am pornit într-o călătorie pe urmele cuvântului scris, pentru vinul din pahare, pentru pizza mâncată împreună, pentru citirea ciornelor, pentru perioadele petrecute împreună în taberele de recreere și, mai ales, pentru că m-au încurajat să fac marele pas și să-mi scot opera în lume, în special lui Heather Dickson, Donnei White, lui Marion Agnew, lui Cathi Grandfeld și lui Holly Haggarty. (După cum puteți vedea, nu mai țin manuscrisul în sertarul cu șosete.)

Mulțumesc primilor mei cititori, Lucy Laframboise, Kristine Dalzall, Darrel Makin, Susan Visser și Emma Tranter. Vă mulțumesc pentru părerile voastre. Mulțumesc surselor la care am apelat în munca de cercetare, care mi-au oferit informații în legătură cu orice, de la întreținerea farurilor de pe Lacul Superior la semnăturile graffiti și la tipurile de orhidee care pot fi găsite pe insula Porphyry; Larry și Patricia Wright, Ted Armstrong, Rob Foster, Kim Armstrong, Dave Poisson, John O'Meara, Michelle Beck, Sarah Mason și Lora Northway – voi ați făcut în așa fel încât această carte să fie mai bogată în conținut. Le mulțumesc lui Tracey Greer și Gavin Frietag, pentru că m-au ajutat să mă descurc cu unele aspecte practice ale meseriei de scriitor.

Mulțumesc soțului meu, Richard, și „puștilor" mei minunați, Erin, Colin și Ryan, care-au crezut în mine chiar și când eu îmi pierdusem încrederea, care mi-au oferit feedback sincer și mi-au amintit să iau masa de prânz.

Mulțumesc tatălui meu, Craig McDonald, și regretatei mele mame, Sue, care mă lua cu barca în fiecare weekend și vacanță de vară, și care m-a învățat să port respect Lacului

[1] Grup creat pentru a susține scriitorii din Ontario (n.tr.)

Superior și să-l iubesc, și surorilor mele, Barbara Mitchell și regretata Theresa Flatt, care m-au însoțit în aceste incursiuni și m-au încurajat să pornesc pe acest drum. Lui MarryAnne Beckwith îi mulțumesc pentru că a navigat din nou cu mine.

Și în cele din urmă, le mulțumesc paznicilor de faruri ale căror povești au inspirat această carte, îndeosebi familiei McKay, ai cărei membri au lucrat generații întregi la diverse faruri pe Lacul Superior.

Am avut extraordinara șansă de a petrece timp în compania lui Bob McKay, fostul senator al Națiunii Metise[1] din Ontario, care a fost ajutorul paznicului de far din Porphyry Point între 1960 și 1965, alături de vărul lui, Cliff McKay. Având în vedere că-și petrecuse tinerețea în tabăra de pescuit a familiei de pe canalul Walker, Bob a reușit să-mi împărtășească vechile sale cunoștințe despre insula Porphyry, experiențele personale, dragostea pentru întreținerea farurilor, simțul umorului și respectul pe care-l are față de moștenirea sa de băștinaș și istoria familiei sale. Am avut ocazia să intru în legătură și cu soția lui Cliff, Frances. Cliff a fost din 1959 până în 1979 paznic al farului de pe insula Porphyry, unde Frances a petrecut multe veri minunate. La vârsta de nouăzeci și patru de ani, Frances a citit o ciornă a romanului *Fiicele paznicului* și mi-a făcut cel mai mare compliment pe care cineva l-ar putea face unui scriitor, spunând, cu dor în glas, că, după ce-a citit romanul, s-a simțit de parcă s-ar fi întors pe acolo.

Vă sunt recunoscătoare vouă, tuturor.

[1] Una dintre populațiile aborigene ale Canadei, cu descendenți din băștinași și coloniștii europeni (n.tr.)

biblioteca rao

FICȚIUNE ADULȚI

Mitch Albom. . . . . *Măsura timpului*
Pierre Assouline . . . . . *Portretul*
Camille Aubray. . . . . *Cina cu Picasso*
David Baldacci . . . . . *Lovitura de grație* (seria *Vega Jane* vol. 1) • *Tărâmul celor cinci cercuri* (seria *Vega Jane* vol. 2) • *Un simplu geniu* • *Rece ca piatra* • *Ziua zero*
Angela Becerra . . . . . *Penultimul vis*
Ana Bell . . . . . *Lista de dorințe*
Mark Benecke . . . . . *Pe urmele crimelor*
Steve Berry . . . . . *Afacerea Columb* • *Enigma reginei* • *Secretul marelui sigiliu* • *Taina președintelui* • *Tezaurul Împăratului*
Samuel Bjork. . . . . *Călătoresc singură*
Chris Bohjalian. . . . . *Închideți ochii, luați-vă de mână*
Serena Burdick . . . . . *O fată în amurg*
John Burnham Schwartz . . . . . *Împărăteasa* • *O singură clipă*
Jessie Burton . . . . . *Miniaturista*
Mireille Calmel. . . . . *Cântul vrăjitoarelor* vol. 1 și 2
Carol Cassella . . . . . *Oxigen*
Emma Cline . . . . . *Fetele*
Sarah Cohen-Scali . . . . . *Max*
Michael Connelly. . . . . *Chipul dur al despărțirii* (seria *Harry Bosch*) • *Până la capăt* (seria *Mickey Haller*) • *Verdictul* • *Avocatul din limuzină* • *Jocul de domino* • *Adevărul din umbră*
John Connolly. . . . . *Răzbunătorii*
Michael Cox . . . . . *Sensul nopții*
Blacke Crouch. . . . . *Materia întunecată*
Clive Cussler . . . . . *Gheața de foc* • *Moarte în Arctica* • *Sabotorul* • *Urmărirea*
Clive Cussler și Dirk Cussler. . . . . *Săgeata lui Poseidon* (seria *Dirk Pitt*) • *Zorii semilunii* (seria *Dirk Pitt*)
Manuel DeLope . . . . . *Perlele călătoare*
Nelson DeMille. . . . . *Coasta de Aur* • *Întoarcerea la Coasta de Aur*
Karen Dionne . . . . . *Evadarea din mlaștină*
Val Emmich. . . . . *Nu uita să-ți amintești*
Joseph Finder . . . . . *Omul companiei*
Adam Foulds. . . . . *Labirintul însuflețit*
Gyle Forman . . . . . *Fără mine*
Ulla Frohling. . . . . *Ființa din oglindă*

JEAN E. PENDZIWOL este autoarea mai multor cărți pentru adulți și pentru copii. Ea este cunoscută atât pentru romanul *Fiicele pazniculuí*, cât și pentru *Me and you and the Red Canoe* (*Eu și tu și o canoe roșie*). În 2014 a primit Canadian Children's Literature Award pentru *Once Upon a Northern Night*. Trăiește lângă Lacul Superior, iar scrierile ei sunt inspirate din istoria, cultura și geografia zonei. Are trei copii și un câine adorabil.

„O carte pentru iubitoarele surorilor Brontë și ale lui Jodi Picoult, în egală măsură, numai bună de citit într-un hamac."

Publishers Weekly

„Pendziwol a creat o poveste complexă despre dragoste și trădare, plină de melancolie și entuziasm."

Kirkus Reviews

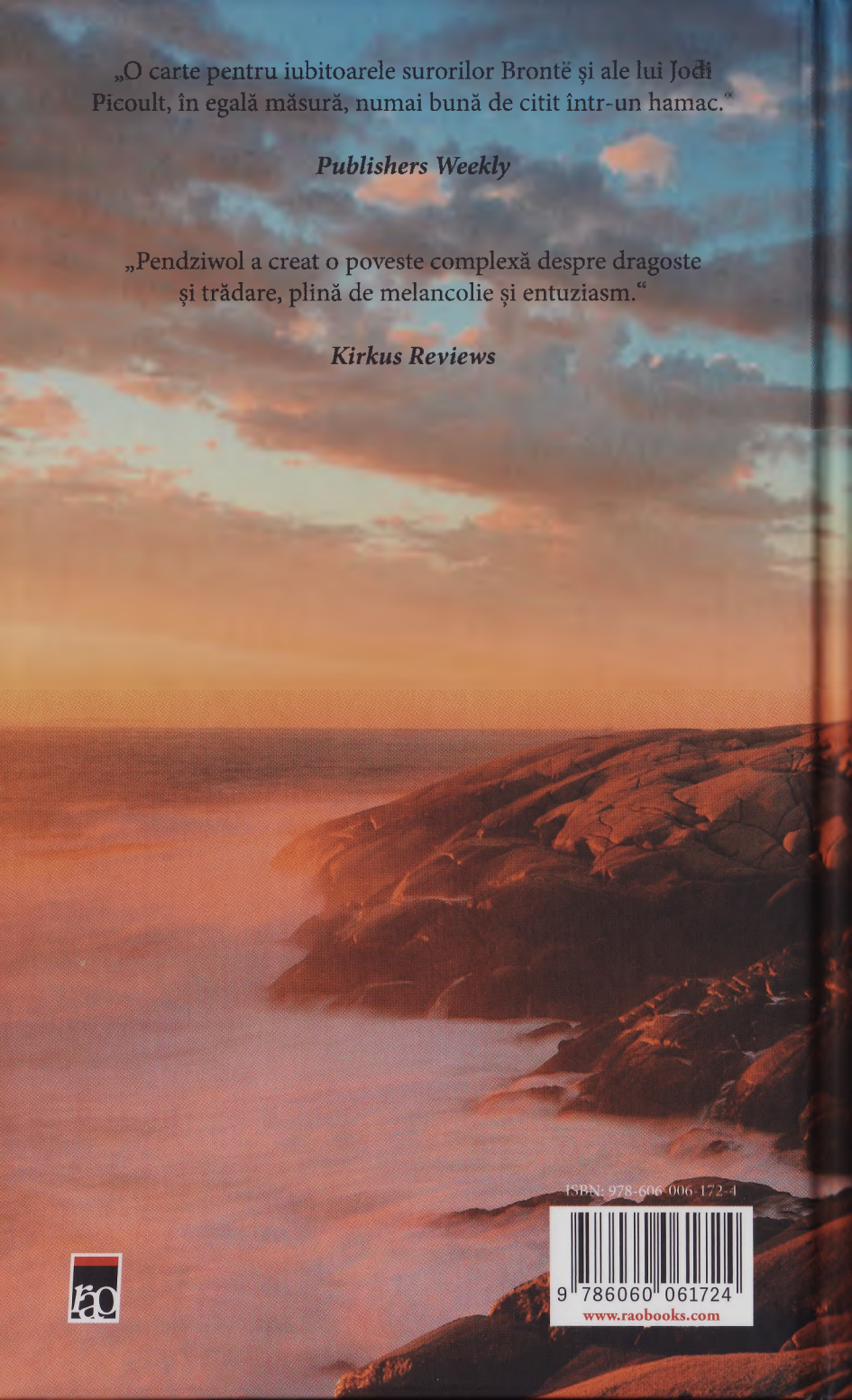

ISBN: 978-606-006-172-4

9 786060 061724

www.raobooks.com